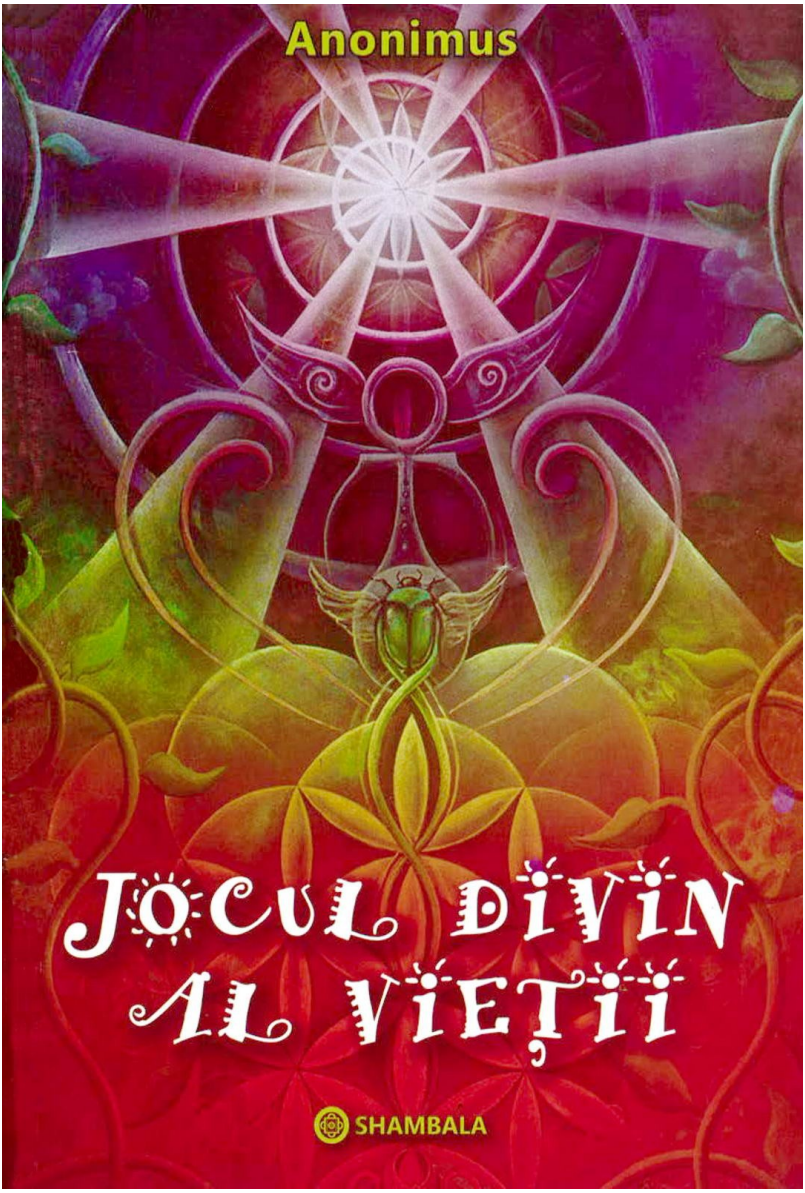
Anonimus
JOCUL DIVIN AL VIEȚII
SHAMBALA

Editura SHAMBALA
ISBN 973 – 96658 – 6 – 1

Capitolul I

JOCUL DIVIN AL VIEŢII

Mulţi oameni cred în mod greşit că viaţa este doar o luptă. În faţa acestei viziuni complet greşite, scurta noastră existenţă pe pământ este cel mai, adesea modificată într-un infern; în loc de a culege roadele experienţei ei liniştiţi şi fericiţi, spre a ne putea aşeza atunci când vom ajunge în lumea de dincolo într-un loc de Pace, de cele mai multe ori noi nici nu ne dăm seama că am greşit decât atunci când a venit ceasul fatal care

întrerupe lanţurile fizice în care noi singuri ne-am legat. Dar atunci este prea târziu. Căci necruţătoarea noastră ignoranţă ne aşază în alte lanţuri de care nu scăpăm decât în clipa când am plătit tot ce datoram, şi apoi noi suntem aduşi din nou la viaţă – la renaştere – care este condiţionată de multe ori de tot ceea ce am datorat şi astfel ajungem mai mereu să trăim în această suferinţă, atât aici cât şi dincolo. S-ar putea însă spune că, în realitate, viaţa este un joc divin în care, dacă noi am şti să ne comportăm plini de înţelepciune, ne-am bucura adeseori atât în această existenţă de roadele ei cât şi în altă viaţă, nemaivorbind de accelerarea evoluţiei noastre spirituale şi de toate avantajele ei. În Vechiul Testament noi găsim reguli de mare însemnătate. Domnul nostru Iisus Christos ne învăţa cum să dăm şi cum să primim, sau ce înseamnă a da şi ceea ce înseamnă în realitate a primi. Ceea ce un om seamănă, NUMAI ŞI NUMAI aceea în final el va culege, Aceasta înseamnă că tot ce exteriorizează un om în gând sau faptă, se va întoarce mai devreme sau mai târziu spre el, ceea ce el dă, aceea va primi la momentul potrivit. Dacă dă ură, va primi ură, dacă va da dragoste, va primi dragoste, dacă critică, va fi criticat, dacă minte, va fi minţit, dacă înşală, va fi înşelat. Trebuie de asemeni să mai ştim că cel mai adesea imaginaţia are un rol principal în „JOCUL DIVDIN AL *VIEŢII*”.

„Ţineţi inima (sau cu alte cuvinte imaginaţia) în frâu cu toată tăria, căci prin mijlocul ei trec toate cărările vieţii” (proverb).

Aceasta înseamnă că tot ce îşi imaginează un om, mai devreme sau mai târziu are să se exteriorizeze în lucrurile lui, în aparentele întâmplări ale vieţii sale. Eu cunosc pe cineva care se temea de o anumită boală, era o boală foarte rară şi greu de contactat, dar el mereu şi-o închipuia şi citea cu multă curiozitate despre ea până când exact boala respectivă s-a manifestat în corpul lui şi astfel, după un timp, el a murit ca o sărmană victimă a imaginaţiei sale distrugătoare.

Aşadar, pentru ca să realizăm cu succes jocul divin al

vieţii, trebuie să ne educăm cât mai repede imaginaţia. O persoană care şi-a obişnuit imaginaţia să-şi închipuie numai binele îşi atrage în viaţă fiecare dorinţă dreaptă a inimii lui: sănătate, bogăţie, dragoste, prieteni său. cu alte cuvinte, primeşte mai mereu cea mai desăvârşită expresie a celor mai înalte idealuri ale sale, *r*

Imaginaţia a fost denumită „foarfecă minţiv, fiindcă ea laie mereu, zi de zi. imaginile pe care omul şi le închipuie, aşa că, mai devreme sau mai târziu» el va întâlni propriile lui creaţii proiectate în lumea din jurul lui. Ca să-şi poată modela cu succes imaginaţia, omul trebuie să înţeleagă modul de funcţionare a minţii lui şi să realizeze că mintea sa l'puncţionează prin REZONANŢĂ.

Grecii spuneau: „Cunoaşte-te pe tine însuţi1".

Mintea omului prezintă următoarele trei aspecte: subconştientul, conştientul şi supraconştientul. Subconştientul este numai o cantitate de forţă aproape amorfă, fără direcţie. Este întocmai ca apa care face ceea ce este dirijată să facă. el nu are putere de acţiune. Orice simte omul profund şi cu putere sau, altfel spus, îşi imaginează în mod clar, se impregnează imediat în subconştientul lui şi de acolo este scos în afară până la cele mai mici detalii. De exemplu, am cunoscut o femeie care, când era copilă, îşi imagina totdeauna că era văduvă. Ea se „gătea" adeseori în haine negre şi purta un văl lung negru, iar oamenilor, joaca" ei îi părea isteaţă şi distractivă. A crescut şi s-a măritat cu un om pe care l-a iubit foarte mult. În scurt timp el a murit şi imediat după aceea ea a purtai văluri lungi negre ani de-a rândul. Imaginea ei de văduvă s-a impregnat cu forţă în „subconştientul ei şi, la momentul potrivit, s-a manifestat fără să-i pese de dezastrul pricinuit. Mintea conştientă este numită mortală sau trupească. Aceasta este mintea omenească care vede viaţa aşa cum ea pare că este. Ea vede cu o uşurinţă surprinzătoare moartea, dezastru! boala şi limitările de orice fel şi cu aceste imagini se impregnează prin acumulare şi predominanţă subconştientul.

Mintea supraconştientă este mintea divină atotputernică din interiorul fiecărui om şi ea este în fiinţa noastră domeniul ideilor perfecte, în ea se află „modelul perfect" amintit de Platon, modelul arhetipal divin, fiindcă este bine să ştim că există un model divin în interiorul fiecărui om.

„Există un goi pe care numai tu trebuie să-l umpli şi pe care nimeni altul nu-l poate umple, ceva ce NUMAI tu ai de făcut, ceva ce nimeni altul nu poate face pentru tine".

Toate aceste idei perfecte sunt exact înfăţişate (chiar dacă în stare latentă) în mintea supraconştientă. De obicei ele ţâşnesc în conştiinţă ca un ideal irealizabil, ceva care aparent pare prea frumos ca să fie adevărat.

În realitate acesta este adevăratul destin divin al omului, strălfulgerat adesea de conştiinţa infinită, care este înăuntrul lui însuşi.

Mulţi oameni nu-şi cunosc propria lor menire şi se luptă pentru lucruri deşarte care nu trebuie să le aparţină lor şi care dacă le-ar realiza, le-ar aduce mari decepţii şi insatisfacţii. De exemplu: o femeie vine la mine şi-mi cere „să-i spun cuvântul tainic" care să o ajute să se căsătorească cu un tânăr oarecare de care ea se simţea foarte îndrăgostită. (Ea îl numea pe el A.B.).

I-am răspuns că aceasta ar fi o violare a legilor spirituale şi că eu voi rosti cuvântul tainic doar pentru omul de drept, omul care, de fapt, îi aparţine ei prin alegerea divină. Am adăugat: „Dacă nu-i el. atunci să ştii că vei primi echivalentul lui". Ea l-a văzut după aceea pe A.B. de mai multe ori, dar niciun pas hotărâtor nu a intervenit în prietenia lor. Într-o seară ea m-a cheamăt la telefon şi mi-a spus: „Ştii, în ultima săptămână A.B. nu mi-a mai părut ca fiind aşa de extraordinar".

I-am răspuns: „Se poate să nu fie el alegerea ta divină, poate că altul este cel pe care îl meriţi de drept". Puţin după aceea ea s-a întâlnit cu un alt bărbat care s-a îndrăgostit pe dată de ea şi care i-a mărturisit că ea este idealul lui. El îi spunea tot ceea ce altă dată ea dorise să

audă de la A.B. Curând s-a îndrăgostit şi ea de el şi n-a mai interesat-o deloc A.B. Găsim aici legea înlocuirii, o idee dreaptă s-a substituit uneia greşiie şi prin aceasta nu a fost nicio pierdere, niciun sacrificiu.

tisus Christos nu întâmplător spune: Căutaţi mai întâi împărăţia lui

Dumnezeu şi dreptatea Lui şi apoi toate celelalte vi se vor oferi însutit". Tot El spune că împărăţia lui Dumnezeu este permanent înăuntrul omului, împărăţia lui Dumnezeu este domeniul ideilor drepte şi înţelepte ale modelului divin.

Iisus Christos ne învaţă că totdeauna vorbele omului au un rol funda* mental în jocul vieţii: „Prin cuvintele tale te vei îndrepta şi tot prin cuvintele tale te vei osândi". Mulţi oameni şi-au atras dezastrul în viaţă doar prin vorbele lor greşite. De exemplu» o femeie mă întreabă din ce cauză viaţa ei de acum este plină de sărăcie şi lipsuri. Înainte avea o casă mare» era înconjurată de lucruri frumoase şi avea mulţi bani. Am stabilit că pe atunci, obosită de conducerea casei, spunea mereu: „Sunt bolnavă şi obosită de atâtea lucruri, aş dori să trăiesc într-o ladă" şi tot ea a adăugat: „Azi iată că am ajuns să trăiesc chiar într-o ladă". Aşadar, ea singură şi-a prorocit ei însăşi „că va ajunge să trăiască într-o ladă".

Mintea subconştientă nu are simţul umorului şi adesea oamenii ajung în situaţii nefericite doar prin cuvintele lor spuse într-un anumit MOMENT în glumă.

Alt exemplu: o femeie care avea sume enorme de bani, glumea adesea că „ea se pregăteşte să fie gata pentru azilul de săraci". După câţiva ani, ea a devenit toarte săracă, fiindcă şi-a impregnat cu perseverenţă subconştientul cu imaginea lipsurilor şi a limitărilor pe care singură le chema.

Din fericire legea rezonanţei lucrează pe amândouă căile şi tot prin puterea cuvintelor o situaţie de lipsă poate fi schimbată în una de prosperitate. De exemplu, o femeie a venit la mine într-o zi caldă de vară ca să o ajut să ajungă

la prosperitate. Era timidă, dezorientată şi descurajată. Spunea că actualmente nu are decât opt dolari; i-am răspuns: Dumnezeu va binecuvânta aceşti opt dolari şi-i va înmulţi, după cum Iisus a înmulţit

Câinea şi peştii, fiindcă tot El a spus că fiecare are la rândul său puterea să înecuvânteze. să înmulţească, să vindeee. să îmbogăţească. Ea a întrebat:

„Ce trebuie să fac acum? * l-am răspuns: „urmează-ţi plină de speranţă intuiţia, ai vreo inspiraţie divină să taci ceva, să le duci undeva? 1

Intuitiv superior înseamnă cu adevărat intuitiv, adică aceasta presupune să fii călăuzii în mod divin dinăuntru; aceasta este totdeauna o călăuză sigură a omului. Despre legile intuiţiei divine vom reveni într-un alt capitol. Femeia a zis: MNu ştiu, parcă aş dori să merg acasă, fiindcă am exact banii de drum. Casa era într-un oraş sărăcăcios şi mintea raţională ar fi trebuit să-i spună să stea la New York, să-şi caute de lucru şi să adune ceva bani. Am răspuns: „Du-te acasă. Nu nesocoti niciodată o inspiraţie divină. În ceea ce mă priveşte, eu am spus următoarele cuvinte: „Spirit Divin infinit, deschide calea în cazul acestei femei pentru o mare abundenţă. Ea trebuie să devină un magnet irezistibil faţă de tot ce-i aparţine prin drept divin. Ei i-am spus de asemenea să reţină această frază. Ajungând acasă ea a fost invitată de o cunoştinţă la care a întâlnit un vechi prieten al familiei ei. Prin el a primit după aceea câteva mii de dolari în mod aparent miraculos. Mai târziu oamenii îi spuneau adesea: „Vorbeşte oamenilor despre fericirea care a venit la dumneata cu opt dolari şi o dorinţă”.

La dispoziţia omului există totdeauna belşugul şi adesea el poate să se manifeste numai prin dorinţă, credinţă şi cuvântul rostit.

Christos a arătat cât se poate de clar că omul trebuie să facă primul pas: „Cere cu tărie şi ţi se va da, caută cu tenacitate şi vei găsi, bate cu mult curaj şi ţi se va deschide. (Matei 7.7)

În scripturi citim: „În ceea ce priveşte ajutorul oferit în lucrul mâinilor mele, porunceşte-mi tu mie”.

Inteligenţa infinită a lui Dumnezeu este gata întotdeauna să îndeplinească dorinţele binefăcătoare ale omului, fie ele mici sau mari.

Fiecare dorinţă binefăcătoare exprimată sau neexprimată este o cerere. De multe ori suntem miraţi când o dorinţă tainică ne este îndeplinită dintr-odată. Un exemplu: odată, de Paşte, am văzut mai mulţi trandafiri în geamul unei florării, am dorit să-i primesc şi o clipă i-am văzut, mental, intraţi pe uşă aduşi de cineva la mine. Pastele veni şi odată cu el, mi s-a dăruit frumosul arbust de trandafir. I-am mulţumit emoţionată prietenei mele şi i-am spus că aceasta era exact ce mi-am dorit. Ea mi-a spus: „Eu nu ţi-am trimis trandafiri, ci liliac”. Aşadar atunci mi-am dat seama că florarul a încurcat ordinul primit şi mi-a trimis mie un arbust de trandafir numai fiindcă eu am declanşat legea divină în acţiune şi aceasta a fost pentru ca eu să am trandafirul pe care Fam dorit.

Între om şi idealurile lui divine cele mai înalte sau dorinţele sublime ale inimii lui, nu stă nimic altceva decât îndoiala şi frica. Când omul doreşte cu putere, fără pic de teamă, orice dorinţă binefăcătoare îi este îndeplinită imediat.

Într-un capitol viitor voi explica raţiunea ştiinţifică a acestui fapt şi cum trebuie să fie rasă frica din conştiinţa omului. Ea este singurul duşman foarte puternic al omului, frica de lipsă, frica de nereuşită, frica de boală, frica de pierdere sau simţământul de nesiguranţă într-un plan oarecare, frica de frică. Hsus a spus: „De ce sunteţi înfricoşaţi, o, voi, puţin credincioşilor? (Matei 8.25) Aşadar, noi trebuie să înlocuim frica prin curaj şi credinţă, fiindcă frica este credinţa rea inversată, credinţa puternică în rău, care apare în locul credinţei în bine.

Rostul „JOCULUI DIVIN AL VIEŢII” este acela de a vedea clar propriul tău bine şi de a înlătura complet toate imaginile mentale ale răului. Aceasta se face prin

impregnarea constantă a minţii subconştiente cu realizarea fermă a binelui. Un om strălucitor şi plin de succese ne-a mărturisit că a izbutit să-şi smulgă complet frica din conştiinţa lui citind mereu lozinca: „DE CE SĂ SUFERI DINAINTE, POATE CĂ DE CEEA CE ÎŢI ESTE FRICĂ NU ARE SĂ SE ÎNTÂMPLE NICIODATĂ”. Aceste-cuvinte s-au săpat adânc în mintea lui subconştientă şi el a amplificat astfel convingerea că: „numai binele poate pătrunde în viaţa lui şi de aceea pentru el PERMANENT numai binele se poate manifesta”.

În capitolul următor voi insista asupra metodelor de impresionare şi impregnare a minţii subconştiente. Ea este servitorul credincios al omului, dar trebuie multă băgare de seamă, ca să i se dea NUMAI ORDINE BENEFICE ŞI EXACTE. Omul are un ascultător tacit în preajma lui şi anume: mintea lui subconştientă. Fiecare vorbă se imprimă fulgerător acolo şi mai târziu ea apare în exterior cu detalii uimitoare. Subconştientul este asemenea unei înregistrări pe care un cântăreţ o face pe un disc de patefon foarte sensibil. Fiecare notă şi fiecare ton se înregistrează şi dacă strănută sau ezită atunci când el cântă, acest fapt se înregistrează de asemenea. Tocmai de aceea este necesar să sfărâmăm toate înregistrările vechi, rele şi proaste din mintea subconştientă, pe care nu dorim să le păstrăm şi să facem alte înregistrări noi, bune, clare şi frumoase. Spune chiar tu tare, cu putere şi cu o mare convingere, aceste cuvinte miraculoase: „Acum sfărâm şi dărâm complet prin cuvântul meu binefăcător rostit, toate înregistrările învechite, rele şi greşite din mintea mea subconştientă. Acestea toate trebuie să se întoarcă la grămada cu nisip a nimicnicillor originare, fiindcă ele au provenit din propria mea imaginaţie răutăcioasă, proastă şi deşartă. Fac noi înregistrări perfecte, binefăcătoare cu ajutorul lui Christos, care se află înăuntrul meu. Aceste înregistrări sunt de sănătate, bine, bogăţie, dragoste şi reprezintă pentru mine desăvârşita expresie de sine”.

Acesta este jocul divin al vieţii, jocul ce trebuie să fie terminat în chip desăvârşit. În capitolele următoare, vă voi

arăta că un om care nu cunoaşte cât mai bine puterea magică a cuvântului este mai mereu înapoia timpului său.

„Moartea şi viaţat fericirea şi nefericirea stau toate în puterea gândurilor şi a spuselor taler. (Prov.18.21.)

Capitolul II

LEGEA TAINICA A PROSPERITĂŢII

„*Ea, atotputernicia* diuind *va fi totdeauna apărarea ta* şi *cu ajutorul ei vei avea oricând belşug de arginţi*" Unul dintre cele mai mari mesaje oferite rasei umane prin scripturi este că Dumnezeu este averea cea mai de preţ a omului şi omul poate pune în libertate prin cuvântul lui rostit tot ce-i aparţine lui prin drept divin. Tocmai de aceea el trebuie să aibă totdeauna o perfectă încredere în cuvântul lui rostit. Isaia spunea: „*Cuvintele* mele nu *se vor întoarce niciodată* în ixm *la mine*. ci vor îndeplini *ceea ce trebuie*, *acolo unde* sunt *trimise*". Vorbele şi gândurile omului sunt o forţă tainică vibrat orie foarte puternică care permanent modulează şi modelează mereu trupul şi faptele omului.

O femeie a venit la mine disperată spunându-mi că va fi evacuată la 15 ale lunii, pentru o datorie de 3.000 de dolari. Ea nu vedea cum va găsi aceşti bani şi era speriată. I-am spus că Dumnezeu este averea sa şi că pentru fiecare cerere adresată lui cu speranţă există un ajutor.

Aşa că am spus cuvântul. Am mulţumit apoi lui Dumnezeu că femeia va primi cei 3.000 de dolari la timpul potrivit şi pe calea cea dreaptă. Ei i-am cerut să aibă perfectă încredere şi să acţioneze în concordanţă cu perfecta ei încredere în ajutorul lui Dumnezeu. Ziua de 15 a lunii a venit, dar iată că niciun ban nu s-a materializat. Ea m-a cheamăt la telefon şi m-a întreabăt ce trebuie să facă mai departe. I-am spus că azi e sâmbătă, aşa că nu se fac evacuări azi. Datoria dumitale este doar să te comporţi ca şi cum ai fi bogată, arătând prin aceasta perfecta încredere în banii care vor veni. M-a rugat atunci ca să iau masa cu ea ca s-o îmbărbătez. Când am întâlnit-o la restaurant i-am zis: Nu-i momentul să faci economii,

comandă o masă scumpă, acţionează ca şi cum deja ai fi primit cei 3.000 dolari. Orice lucru bun, oricum ar fi, dacă îl ceri în rugăciune, cu credinţă, până la urmă îl vei primi. Trebuie să acţionezi ca şi cum ai fi primit banii cu adevărat. A doua zi dimineaţă, ea m-a rugat să stau cu ea în timpul zilei, l-am răspuns: Nu, nu este cazul şi te rog să nu uiţi că tu eşti protejată în mod divin şi Dumnezeu nu e niciodată în întârziere". Seara ea mi-a telefonat şi mi-a spus extrem de exaltată: Draga mea, mi s-a întâmplat o minune. Stăteam în camera mea când am auzit soneria. Am spus femeii să nu lase pe nimeni înăuntru. Femeia, care făcu astfel, se uită pe fereastră şi spuse: <E vărul dumneavoastră, cel cu barba albă. I-am spus: Cheamă-l, mi-ar plăcea să-l văd. Era gata să treacă colţul când a auzit glasul meu şi s-a întors. Am stat de vorbă cu el aproape un ceas şi la plecare mă întrebă: Dar apropo, cum stai cu finanţele? l-am spus că-mi trebuie bani şi el mi-a răspuns: Îţi voi da 3.000 de dolari la începutul lunii. N-am vrut să-i spun că voi fi evacuată. Ce trebuie să fac. doar ştii că în nevoie de ei mâine, l-am spus: Spiritul nu-i niciodată în întârziere. Am mulţumit ca dânsa a primit banii pe planul invizibil şi că ei s-au manifestat la timp. A doua zi dimineaţă, vărul ei o chemă şi-i spuse: îţi voi da banii chiar în dimineaţa asta. După amiaza ea a avut banii în contul ei de la bancă. A scris cecurile atât de repede cât îi îngăduia emoţia ei. Dacă cineva cere succes, dar în realitate se pregăteşte pentru pagubă, va culege situaţia pentru care se pregăteşte. De exemplu: un om a venit la mine ca să spun un cuvânt divin pentru ca o datorie veche să-i fie iertată. Am aflat că el îşi pierde vremea plănuind ce-i va spune omului când nu-şi va plăti datoria, neutralizând prin aceasta cuvintele mele. El ar fi trebuit să se vadă pe el însuşi plătind datoria. Avem o exemplificare din Biblie cu cei trei magi din deşert rămaşi fără apă pentru oamenii şi caii lor. Întâlnindu-l pe profetul Elisei, Iisus în viaţa anterioară, le-a dat acest răspuns minunat: „*Astfel grăit-a Domnul*: *Nu veţi vedea vânt, necum ploaie şi totuşi* ocţi *face calea aceasta plină* cu *trandafiri*".

Omul trebuie să se pregătească pentru lucrul pe care l-a cerut chiar când nu există nici cel mai slab semn că îl va primi la vedere. Exemplu: o femeie era în căutarea unui apartament, când era mare criză de apartamente în New York. Prietenii îi spuneau că va trebui să vândă mobila şi să se mute la hotel. Ea răspundea: Nu vă îngrijiţi de mine, sunt supraom şi voi găsi apartamentul şi spunea mereu aşa: „Spirit divin infinit, deschide calea şansei pentru apartamentul cuvenit”. Ea ştia că există un ajutor divin pentru fiecare cerere şi că acesta este necondiţionat, lucrând pe planul spiritual. „Eu împreună cu Dumnezeu formez majoritatea!”. Şi pe când gândul spus sau raţiunea îi spunea că s-ar putea să nu găsească un apartament, ea se vedea cumpărând albituri pentru noul ei apartament. Ea se pregătea astfel, acţionând ca şi cum totul ar fi fost îndeplinit şi ar fi avut deja apartamentul. Într-adevăr, la un moment dat ea a găsit unul în mod miraculos şi i-a fost dat ei, deşi existau vreo 200 de solicitanţi. Albiturile au dovedit pentru ea credinţa activă. E Inutil să mai spunem că trandafirii sădiţi în deşert de către cei trei magi au fost după aceea plini de flori.

Să te adânceşti în vibraţiile spirituale ale lucrurilor nu-i uşor pentru un om obişnuit.

Gândurile duşmane, de îndoială şi frică se agită în subconştient. Ele sunt „armata străinilor” care trebuie alungată. Aceasta explică de ce este aşa de densă „întunecimea dinaintea zorilor”.

O mare realizare este adeseori precedată, în mod obişnuit, de gânduri chinuitoare. Făcându-ţi o declaraţie divină de înalt adevăr spiritual, provoci credinţele vechi din subconştient şi „eroarea este expusă” ca să fie dată afară.

Trebuie să faci afirmaţii despre bine şi adevăr în mod regulat, să te bucuri şi să mulţumeşti că ai primit un nou adevăr. „Înainte *de a mă chema*, *eu Ui voi* răspundeăceasta înseamnă că fiecare dar bun şi perfect este cu anticipaţie al omului şi el aşteaptă numai să fie recunoscut de către acesta. Omul poate primi numai ceea ce vede şi

conştientizează el însuşi că primeşte.

Copiilor lui Israel li s-a spus că vor avea tot pământul pe care pot să-l vadă. Acest lucru e adevărat pentru fiecare om. El are totdeauna numai ţara dinăuntrul viziunii mentalului său.

Fiecare operă mare, fiecare realizare genială a fost adusă în manifestare prin ţinerea ei consecventă în viziune şi adesea, înaintea unei mari realizări vin spre a-l încerca pe om aparenţe de nereuşită şi descurajare.

Când copiii lui Israel au ajuns în Ţara Făgăduinţei, le era teamă să păşească înăuntru spunând că aceasta era plină de uriaşi care îi făceau să se simtă ca nişte lăcuste. Aceasta este la fel şi în ceea ce priveşte experienţa fiecărui om.

Cu toate acestea, acela care cunoaşte legea divină spirituală, nu este zdruncinat de apareiue. el se bucură din plin încă din captivitate. Aceasta înseamnă că el persistă în viziunea lui binefăcătoare şi chiar ajunge să mulţumească pentru că sfârşitul este aproape şi că el a primit, Iisus a dat un minunat exemplu, spunând discipolilor: „ivfî-aţi spus *că mai suni patru luni* peând ce *va Jt gata recolta*. Dar eu *vă* spun vouă. *ridicaţi-vă acum privirea şi uitaţi-vă la* câmp, *fiindcă iată recolta este gata pentru* seceriş. „Viziunea lui clară a străpuns „lumea materială" şi el a văzut clar în lumea cu patru dimensiuni, aşa cum stau lucrurile cu adevărat, fiindcă ele erau deja perfecte şi desăvârşite în mintea divină. Tot aşa şi omul, trebuie să ţină trează viziunea asupra realizării lui divine şi să ceară manifestarea celor ce CREDE că le-a primit cu adevărat. Aceasta poate să fie sănătate perfectă, dragoste, belşug, casă, prieteni sau o expresie de sine perfectă. Toate acestea sunt REZONANŢE cu idei perfecte înregistrate în Mintea Divină şi ele trebuie să-i vină omului prin el şi nu la el. Exemplu: un om a venit să-mi ceară să-i fac o dinamizare spirituală divină pentru succes. Trebuia numaidecât să călătorească şi îi trebuiau 5.000 de dolari pentru întreprinderea sa. Timpul limită era aproape trecut când a venit la mine. Nimeni nu dorea să facă investiţie în

întreprinderea sa şi banca a refuzat în mod categoric să-i împrumute. Am replicat: „Bănuiesc că le-ai pierdut cu firea când ai fost la bancă şi de aceea şi puterea dumitale a slăbit. Poţi controla orice situaţie dacă te controlezi foarte bine mai întâi pe tine însuţi. Du-te iar la bancă şi eu te voi ajuta”. Ajutorul meu divin era: gândeam cu putere că eşti identificat în dragoste cu spiritul oricui este în legătură cu banca. Lasă ideea divină să se manifeste în această situaţie. El îmi replică: „Femeie, vorbeşti de lucruri care îmi sunt imposibile, mâine e sâmbătă, banca se închide la 12 şi trenul nu mă poate duce acolo decât până la 10 şi eu nu am timp decât până mâine, aşa că e prea târziu. Am răspuns: nu ştiu nimic despre afaceri, dar ştiu un adevăr esenţial despre Dumnezeu. Dumnezeu atunci când vrea să ajute nu are nevoie de timp şi El niciodată nu-i în întârziere. Cu ei toate lucrurile binefăcătoare sunt posibile. El a spus: „totul sună aşa de frumos când stau şi te ascult dar totodată îmi dau seama că atunci când voi pleca va fi îngrozitor”. Locuia într-un oraş îndepărtat şi timp de o săptămână n-am auzit nimic de el: pe urmă mi-a venit o scrisoare. Spunea: „Ai avut dreptate, am luat ca prin miracol bani şi n-am să mă mai îndoiesc niciodată de adevărul lucrurilor pe care mi le-ai spus”. Când l-am văzut l-am întrebat: „Ce s-a întâmplat?”

El mi-a spus: „Trenul a fost în întârziere şi am ajuns acolo exact cu 15 minute înainte de 12. Am sosit calm la bancă şi le-am spus că: Am venit pentru împrumut, şi spre uimirea mea ei mi l-au acordat fără nicio întrebare. Au fost ultimele 15 minute ale timpului îngăduit lui şi Spiritul Divin Infinit nu a fost în întârziere. În această împrejurare, omul acesta nu ar fi putut să se descurce singur. Îi trebuia cineva care să-l ajute să-şi menţină noua sa viziune. Este ceea ce un om poate face pentru altul. Iisus a cunoscut adevărul acesta când a spus: „Dacă *doi dintre voi se* uor tnuoi (*VOR FI ÎN ARMONIE*) (*cât o fermă credinţă*) *pe pământ pentru orice lucru bun pe care* îl *vor cere*. *vi se va da ceea ce doriţi de la Tatăl* meu *care este în centri*/ Cel care caută este cel mai adesea neîncrezător sau este prea

copleşit de treburile sale şi atunci el este plin de îndoieli, de suspiciuni şi de frică. Prietenul sau „vindecătorul” este lucid şi obiectiv, el vede clar succesul, sănătatea sau prosperitatea şi niciodată nu şovăie, pentru că el nu-i legat de acea situaţie. Totdeauna este mult mai uşor să realizezi cu detaşare pentru altul decât pentru tine însuţi, aşa că nimeni nu trebuie să ezite să ceară ajutor de la cel ALES de Dumnezeu când simte în el şovăiala. Un observator atent al vieţii a spus odată: „niciun om nu poate să nu reuşească dacă o altă persoană crede cu tărie în succesul lui”. Aceasta este puterea viziunii transfiguratoare şi mulţi oameni mari îşi datorează succesul lor soţiei, iubitei, prietenei ori surorii care au acţionat pline de dăruire ca nişte SHAKTI-uri pentru el sau chiar prietenului care a crezut în el şi a păstrat mai mereu, plin de dragoste şi fără şovăială, imaginea lui perfectă.

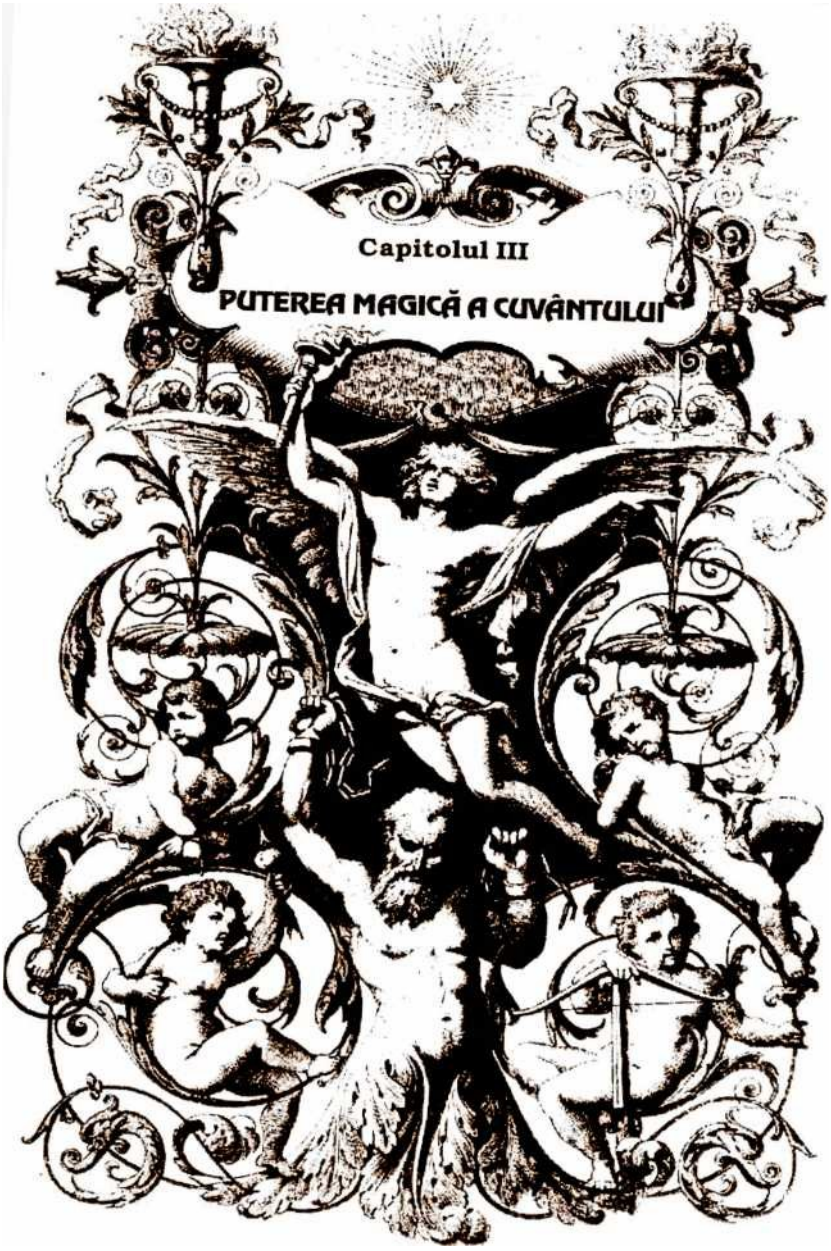

„Prin cuvintele tale *te vei îndrepta şi tot* prin *cuvintele tale te vei osândin* (*12.37*). Când cineva cunoaşte cu adevărat puterea cuvântului este foarte îngrijit în conversaţia lui. El trebuie să observe reacţia generată de REZONANŢA cuvintelor lui, să ştie că ele nu trebuie

niciodată să se întoarcă goale. Prin vorba lui rostită, omul îşi făureşte în mod continuu prin REZONANŢELE declanşate legi pentru el însuşi. Cunosc pe cineva care spunea: „eu pierd întotdeauna trenul, el pleacă exact când ajung eu”. Fiica lui spunea: „eu prind întotdeauna trenul: este sigur că acesta vine exact când ajung eu”. Aceasta s-a întâmplat multă vreme. Fiecare şi-a făurit prin urmare o lege pentru sine, unul O LEGE de lipsuri, celălalt O LEGE de succese. Aceasta este psihologia misterioasă a superstiţiilor. Potcoava sau piciorul de iepure nu conţin de fapt nicio putere, dar vorba fermă spusă de om cu o credinţă binefăcătoare că acestea îi vor aduce noroc, creează speranţa în mintea subconştientă şi atrage apoi graţie REZONANŢEI cu energii subtile beatifice o situaţie fericită. Cred de altfel că acestea nici nu sunt luate în consideraţie când omul are o spiritualitate avansată şi cunoaşte o lege mai înaltă. Când suntem superstiţioşi nu ne putem întoarce, dar putem acţiona astfel încât să scăpăm de asemenea imagini. De exemplu: doi oameni din clasa mea au avut câteva luni succes în afaceri, dar deodată „ceva” îi duse la faliment. Am încercat să analizez situaţia şi am găsit că în loc să-şi facă binefăcătoare afirmaţiile şi să aibă nădejde în Dumnezeu pentru succes şi prosperitate, ei şi-au cumpărat fiecare câte o maimuţică cu „noroc”. Am spus: văd că voi vă în credeţi mai mult într-o maimuţă „cu noroc”, decât în Dumnezeu. Lăsaţi la o parte maimuţa cu noroc şi chemaţi să acţioneze în voi legea iertării, „fiindcă omul are totdeauna la dispoziţie puterea să-şi neutralizeze toate greşelile lui”. Ei au hotărât să-şi arunce maimuţele „norocoase” şi le-a mers iarăşi bine.

— Asta nu înseamnă că trebuie să aruncăm imediat toate obiectele „purtătoare de noroc” sau potcoavele din casă, dar trebuie să recunoaştem faptul că nu ele singure au putere, ci că există o singură „putere”, Dumnezeu, şi că ele ne ajută DOAR ca să ţinem mereu treaz sentimentul speranţei.

Într-o zi eram cu o prietenă care era foarte supărată. Traversând strada, ea a găsit o potcoavă. Imediat s-a

bucurat considerând că acesta este un SEMN BUN şi şi-a recăpătat speranţa. Mi-a spus că fără îndoială Dumnezeu i-a trimis potcoava ca să-i dea curaj. În acel moment acesta era într-adevăr singurul lucru ce se putea înregistra în conştiinţa ei. Speranţa ei a devenit apoi credinţa care s-a şi realizat într-un chip minunat. Doresc să clarific faptul că oamenii menţionaţi mai înainte se lăsau să depindă în totalitate de maimuţele lor considerându-le DOAR pe acestea purtătoare de noroc, spre deosebire de femeia care a recunoscut că dindărătul potcoavei spre ea se revela că există puterea lui Dumnezeu. Ştiu din propria mea experienţă că adeseori trebuie multă energie ca să poţi nimici pe deplin credinţa că unele lucruri aduc nenorociri.

Dacă o singură dată lucrul s-a petrecut.

dezamăgirea urmează fără doar şi poate. Am găsit că singura cale prin care am putut să determin o schimbare în subconştient a fost utilizând afirmaţia: „Nu există două puteri, există o singură putere, Dumnezeu. De aceea nu există piedici sau dezamăgiri şi acest lucru înseamnă pentru mine un lanţ nesfârşit de surprize fericite”. Am observat la scurt timp după aceea o schimbare imediată şi un lanţ de surprize fericite au început să apară mai mereu în drumul meu. Aveam o prietenă care zicea că nu s-ar putea hotărî NICICUM să treacă pe sub o scară. Am spus: dacă te temi, înseamnă că tu crezi în două puteri, binele şi râul, în loc de una singură. Cum Dumnezeu este bun, înţelept şi absolut, înseamnă că în UNITATEA Sa nu pot exista două puteri opuse, decât dacă omul îşi face o lege falsă despre rău pentru sine însuşi. Arată totdeauna că tu crezi într-o singură putere, Dumnezeu şi că pentru tine nu există nicio putere sau realitate în ceea ce priveşte răul trecând pe sub scara pe care o vei vedea.

Puţin după aceea, ea s-a dus la banca ei. Dorind să-şi deschidă caseta de la depozitul safe-ului ei a remarcat că era o scară în drumul ei. În această situaţie ei îi era imposibil să ajungă la safe-ul ei fără să treacă pe sub scară. Ea tremura de frică şt s-a întors. Totuşi, când a

ajuns în stradă, vorbele mele i-au răsărit în ureche şi brusc s-a decis să se întoarcă şi să îndrăznească să treacă pe sub scară.

A fost un moment grav în viaţa ei, căci până atunci scările au ţinut-o în captivitate mulţi ani. S-a întors ferm hotărâtă din stradă spre boltă, dar iată că scara nu mai era acolo.

Aceasta se produce adesea. Dacă vrei cu adevărat să-ţi învingi frica şi deja te-ai hotărât, de multe ori nici nu mai trebuie să faci acel lucru. Aceasta este legea nonrezistenţei, care este aşa de puţin înţeleasă. Unii spun: „curajul este miraculos fiindcă el conţine geniu şi magie". Înfruntă o anumită situaţie fără frică şi vei remarca imediat după aceea că nu există situaţie pe care să nu o poţi înfrunta, ea cade cel mai adesea la o parte prin propria ei greutate. Explicaţia este că CEL MAI ADESEA frica atrage prin REZONANŢĂ scara" în drumul tău, iar curajul tot prin REZONANŢĂ o îndepărtează. Astfel apare evident că uriaşe forţe invizibile lucrează m şi pentru om EXACT aşa cum îşi trage chiar el singur „scările", cu toate că adeseori nu o ştie. Datorită puterii magice vibratorii a cuvântului, orice vorbeşti vine prin REZONANŢĂ spre tine. Oamenii care vorbesc mai mereu de boală o atrag prin REZONANŢĂ în mod inevitabil. După ce omul cunoaşte adevărul, el trebuie să fie foarte atent la vorbele sale. De exemplu: am o prietenă care-mi zice de multe ori la telefon: vino să mă vezi şi să mai trăncănim despre lucrurile trecute. Această bârfeală a ei despre trecut înseamnă o oră cu aproape 500 până la 1.000 de cuvinte relă sau distructive, principalele ci subiecte fiind atunci amintiri despre pierderi, lipsuri, insuccese, părăsiri şi boală. I-am răspuns: nu, îţi mulţumesc, am avut destule flecăreli chinuitoare despre trecut în viaţa mea. sunt foarte dăunătoare şi costisitoare, totuşi, aş fi foarte bucuroasă să trăncănim despre noutăţi minunate şi despre cele bune pe care le dorim, şi nu despre cele pe care nu le dorim. Este o zicală străveche cum că omul singur poate folosi magic vorbele lui în trei moduri: să vindece, să rănească, sau să

prospere. Ceea ce unul spune despre alţii va fi spus ulterior despre el, şi ceea ce unul doreşte pentru alţii aceştia îi vor dori mai târziu lui. Blestemele ca şi puii se întorc până la urmă la cloşcă. Dacă cineva doreşte altuia un rău, poate fi sigur că atrage mai târziu respectivul rău asupra lui. Dacă cineva doreşte cu adevărat să ajute pe un altul pentru a avea succes, el îşi doreşte în felul acesta lui însuşi spre a avea mai mereu succes. Corpul omenesc poate fi reînnoit şi transformat datorită proceselor fulgerătoare de REZONANŢĂ care se declanşează în microcosmosul fiinţei noastre prin cuvântul cel mai bun care este rostit şi printr-o viziune binefăcătoare, clară şi fermă. Atunci ca prin minune boala poate fi complet ştearsă din conştiinţă. Metafizicianul şi, de asemeni, yoghinul avansat ştie că orice boală are o corespondenţă psiho-mentală şi că pentru a ajuta trupul, trebuie mai întâi să ajutăm sufletul şi mintea. Sufletul este într-o anumită măsură mintea subconştientă şi tocmai de aceea el trebuie să fie cât mai repede salvat de la gândurile rele (malefice) şi vătămătoare. În psalmul 22 citim wDoamne Dumnezeule, te *implor ajută-mă* şi sufletul mi-l *întăreşte*”. Asta înseamnă că înainte de toate mintea subconştientă (sufletul) trebuie să fie întărită prin idei binefăcătoare, profund drepte pentru a apărea astfel „mariajul mistic” care este mariajul sufletului cu mentalul superior sau, altfel spus, al subconştientului cu supraconştientul. Căci se ştie că acestea trebuie să fie una. Când subconştientul este inundat de ideile perfecte ale supraconştientului, Dumnezeu şi omul sunt una. „Eu *şi Tatăl Ceresc* suntem una 1. Asta înseamnă că atunci el este una sau, altfel spus, că el intră în comuniune cu regatul ideilor perfecte, pentru că noi ştim că omul este făcut DELOC ÎNTÂMPLĂTOR după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu şi că lui i s-a dat putere de stăpânire asupra tuturor lucrurilor şi energiilor create, spre a le folosi NUMAI ÎN BINE pentru corpul ori pentru fiinţa sa şi pentru a face faţă nevoilor sale.

Este prin urmare perfect adevărat când afirm că orice boală şi orice insucces vin înainte de toate de la

violarea legii supreme a iubirii. „O nouă *poruncă vă dau acum vouă*: *Iubiţi-vă unii pe alţii*!”. În „JOCUL DIVIN AL VIEŢII” iubirea nesfârşită împreună cu bunăvoinţa alungă repede din fiinţa noastră orice răutate. De exemplu, eu am întâlnit cândva o femeie care avea de mulţi ani o teribilă boală a feţei. Doctorii spuneau că boala ei este incurabilă şi că era disperată. Era artistă de teatru şi se temea foarte tare că va fi dată afară şi că nu va mai avea alt mijloc de existenţă. Avea însă un angajament bun, iar în seara debutului culmea a fost că ea a avut mult succes. După aceea ea a avut o critică bună şi pentru aceasta era veselă şi mândră, însă iată că exact a doua zi ea a primit o notă de concediere.

Un coleg care era foarte gelos pe succesul ei a făcut astfel încât ea să fie dată afară. Simţind că duşmănia şi ura pun gradat stăpânire asupra ei, a strigat – „O Doamne, nu mă face să urăsc pe acest om!” în noaptea aceea ea a lucrai rugându-se la Dumnezeu aproape patru ore în tăcere. Ea spunea: „Am pătruns astfel progresiv într-o linişte euforică foarte adâncă. Am simţit atunci că sunt perfect împăcată cu mine însumi, cu omul acela şi cu toată lumea”. A continuat apoi această meditaţie profundă însoţită de rugăciune încă două nopţi în şir şi a treia zi a observat cu uimire că s-a produs un MIRACOL şi că era complet vindecată de boala de pe faţă. Lăsându-se să fie inundată de dragoste şi de dorinţa de bine, ea a îndeplinit astfel în fiinţa sa legea, pentru că dragostea uriaşă este legea cea desăvârşită şi boala care venea în cazul ei din resentimente subconştiente, a fost astfel rapid nimicită. Critica continuă produce în şiinţa noastră boli şi mai ales reumatism fiindcă gândurile rele, nearmonioase cauzează, prin procesele de REZONANŢĂ declanşate, apariţia unor depozite nenaturale toxice în sânge, care cel mai adesea se depun la încheieturi. Alte boli grave sunt cauzate de gelozie, de ură neînduplecată, de frică, etc. Fiecare boală este cauzată de felurite gânduri rele care apar într-o minte neliniştită. Am spus odată într-o conferinţă în clasa mea: „Nu s-ar putea oare ca în loc să-i spunem cuiva Ce ai? mai

bine să-i spunem cu cine anume ai ceva? Neierfcarea şi ura înverşunată sunt cele mai puternice cauze ale bolii. Ele întăresc arterele sau ficatul şi în unele cazuri afectează chiar vederea şi sănătatea ochilor. Într-o zi am fost chemată de o femeie care spunea că este bolnavă fiindcă a mâncat o stridie stricată. I-am spus: „O, nu, află că stridia este bună, însă dumneata ai otrăvit-o! Ai cu cineva cevav Da, a răspuns ea, am câte ceva cu peste 18 oameni Fiind mai mereu plină de ură şi răutate ea devenise aşa de tulburată şi nearmonioasă că a atras „MAGNETIC" către ea stridia cea vătămătoare. Orice nearmonte sau tulburare a exteriorului în cazul nostru arată că deja există o anumită nearmonie care este prezentă în sfera mentalului. Puţini ştiu că aşa cum este înăuntru aşa este şi-n afară.

Cel mai adesea singurul duşman al omului şi cel mai înverşunat este el însuşi. Duşmanii nebănuiţi ai omului sunt înainte de toate cei care se află în fiinţa lui. Personalitatea egotică este unul din ultimii duşmani care trebuie să fie învinşi cât mai repede atât timp cât pe această planetă există o iniţiere care ne dezvăluie puterea colosală a dragostei. Mesajul lui Christos a fost: „Pace deplină pe pământ, şi între oameni dragoste şi bună înţelegere". De aceea omul bun şi iluminat spiritual se străduieşte din toate puterile să se perfecţioneze pe el însuşi faţă de vecinul său. Dacă după aceea el vrea să facă mult bine ceea ce are de făcut faţă de el însuşi ÎNAINTE DE TOATE este de a trimite cât mai multe dorinţe de bine, gânduri de fericire şi binecuvântări oricărui om şi ceea ce este minunat şi puţini ştiu este că dacă binecuvântezi cu adevărat un om, acela nu mai are după aceea putere să-ţi facă niciun rău. De exemplu: un om a venit la mine cerându-mi să-l „ajut" pentru a avea succes în afaceri. El avea de vânzare o maşină şi iată că tocmai atunci un rival a apărut pe scenă cu o maşină despre care se spunea că este cu mult mai bună şi prietenul meu se temea foarte tare să nu fie ruinat. I-am spus: „Întâi trebuie să distrugi în tine orice urmă de teamă şi să crezi cu o tărie de nezdruncinat că Dumnezeu are grijă de interesele tale şi

să fi pe deplin convins că o Idee a Puterii Divine trebuie să se manifeste clin plin în această situaţie. Tu trebuie să gândeşti aşa: Această maşină care este potrivită trebuie să fie vândută de omul potrivit, omului binevenit”. Şi am adăugat: „Nu uita că tu nu trebuie să ai vreun gând de ură faţă de acest om. Binecuvântează-l în fiecare zi şi nu dori să vinzi maşinile tale decât pentru că în această dorinţă a ta există şi ideea de armonie divină”. Gândind cu putere în felul acesta el s-a dus la întâlnire, fără frică şi nerezistent, iar în plus a binecuvântat pe celălalt om. El a spus după aceea că întâlnirea a fost cu adevărat remarcabilă. Maşina celuilalt om nu a fost cu putinţă să funcţioneze şi el a vândut-o pe a sa fără cea mai mică greutate.

„Iar eu vă zic vouă: Iubiţi-i pe duşmanii voştri, binecuvântaţi-i pe cei ce vă blesteamă, faceţi bine celor ce vă urăsc şi rugaţi-vă la DUMNEZEU pentru cei ce vă supără şi vă prigonesc”.

Dorinţele de bine şi gândurile binefăcătoare produc o mare şi impenetrabilă armura de protecţie în fiinţa celui care le trimite şi după aceea nicio armă malefică ce se îndreaptă contra lui nu va mai fi eficace. Cu alte cuvinte, energiile tainice, benefice pe care le atrag în fiinţa noastră dragostea şi bunăvoinţa distrug rapid aproape toţi duşmanii din noi înşine şi de aceea noi nu mai simţim DELOC că avem duşmani nici în afară, la scurt timp după aceea. Pacea deplină pe pământ este, înainte de toate, resimţită din plin şi profund de către aceia care trimit gânduri de pace şi dragoste către aproapele, lor.

Capitolul IV
LEGEA NONREZISTENŢEI

Să nu te opui niciodată râului prin alt rău şi să nu

înfrunţi nicicând râul cu rău căci cel mai eficient se m/ritma răul prin bine.

Nimic pe acest pământ nu poate rezista cuiva care este absolut nerezistent. Chinezii spun că apa este cel mai puternic element pentru că înainte de toate ea este complet nerezistentă. Ea poate distruge o stâncă şi matură totul în calea ei. Iisus spune: *„Nu te opune răului cu* rău*”* pentru că El ştia că în realitate nu există rău care să poată egala PUTEREA LUI DUMNEZEU, de aceea El a afirmat că în realitate nu există rău care să ne reziste. Nenorocirile sau relele pot veni adeseori din imaginaţia pervertită sau deşartă a oamenilor ignoranţi sau din credinţa SUFICIENT DE MARE în două puteri: aceea a binelui şi aceea a răului. Există în această direcţie o legendă că Adam şi Eva au mâncat la început din Maya, pomul iluziilor şi la scurt timp după aceea au văzut două puteri LA FEL DE MARI în loc de una singură şi SUPREMĂ care este Dumnezeu.

Răul, ca putere EGALĂ cu PUTEREA BINELUI este o lege falsă pe care omul ignorant (PROST) şi-a făcut-o el singur pentru el însuşi prin psihoză sau cu alte cuvinte prin adormirea sufletului. Prin suflet divin adormit al oamenilor se înţelege că acesta, în realitate, a fost hipnotizat prin credinţa greşită a rasei, adică prin acea credinţă eronată perpetuată din generaţie în generaţie asupra păcatului, bolii, morţii, etc.

Am văzut în capitolul trecut că sufletul omului este într-o anumită măsură şi mintea lui subconştientă şi că orice este resimţit în profunzimile fiinţei, fiind considerat după aceea bine sau rău, se impregnează de această credinţă servilă. Trupul şi starea predominantă a omului arată după aceea ceea ce a gravat el acolo. Omul bolnav a gravat boala: omul sărac, sărăcia: omul bogat, bogăţia: omul iubitor, iubirea: omul vesel, veselia. Unii se întreabă: de ce un biet copil atrage aşa repede boala, când el este deocamdată prea mic ca să ştie de ea? La aceasta eu răspund că pe lângă KARMA cu care ei vin din încarnările anterioare, copiii sunt uneori foarte sensibili şi receptivi la gândurile rele ale celor din jur şi de cele mai multe ori. În

asemenea situaţii, ei se impregnează cu frica puternică a părinţilor şi devin astfel victimele lor.

Am auzit adesea pe un metafizician zicând: dacă tu nu-ţi struneşti singur şi în mod ferm mintea subconştientă, atunci să nu te surprindă că ea le va stăpâni pe tine. Mamele ignorante atrag adesea bolile şi dezastrele asupra copiilor lor „îmbăindu-i" şi învăluindu-i în mod continuu în gânduri de frică. SLipraveghindu-le's im pl o mele. obsedate ţie propria lor ipohondrie. De exemplu: o prietenă întreabă pe o femeie dacă fetiţa ei mai mică a avut pojar. Ea a răspuns Imediat: încă nu. Dacă analizăm acest răspuns cu atenţie şi luciditate ne dăm cu uşurinţa seama că deja el implică o stare de aşteptare a bolii care (prin acest mod de gândire) pregăteşte – PARADOXAL – drumul a ceva rău pe care, dacă ea ar fi suficient de conştientă, nu ar trebui să-l dorească nici pentru ea, nici pentru copil.

Omul care este profund echilibrat şi care deja s-a stabilit într-un mod predominant de a gândi just, omul care trimite numai gânduri bune către tovarăşii lui oameni, care este fără frică, nu poate fi deloc atins sau influenţat în nu contează ce mod de gândurile malefice (rele) ale celorlalţi.

Păstrându-se mereu în această stare el poate primi numai gânduri bune, aşa cum trimite şi el în afară (numai gânduri bune). Rezistenţa la rău cu rău este iad, fiindcă atunci ea pune omul într-o cumplită stare de tortură.

Un metafizician mi-a dat mai demult o reţetă minunată care ne permite să reuşim în fiecare fază din jocul divin al vieţii. Această reţetă este: culmea nonrezistenţei. El mi-a înfăţişat-o în câteva cuvinte astfel: odată în viaţă, noi ne botezăm copiii şi le dăm diferite nume. Acum eu nu mai botez de mult copiii, dar în schimb eu botez evenimentele şi le dau fiecăruia acelaşi nume: astfel, dacă vreodată eu am o nereuşită o botez imediat „SUCCES" în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh.

Aici noi descoperim că este revelată marea lege a transmutării şi a sublimării care este bazată pe

nonrezistenţa la rău prin rău. Prin vorba sa transfiguratoare şi înţeleaptă, care este rostită atunci, fiecare nereuşită a noastră se transformă în succes. Exemplu: o femeie care avea o mare nevoie de bani şi care cunoştea legea spirituală a abundenţei, tocmai se asociase într-o importantă afacere cu un om care o făcea mai mereu să se simtă foarte săracă.

El vorbea adeseori numai de lipsuri şi de limitări şi, lăsându-se gradat influenţată în râu, ea a început (tocmai din această cauză) să fie prinsă în gândurile lui de sărăcie în aşa fel că aproape nu-I mai putea suferi şi în plus îl făcea pe el răspunzător de insuccesul ei. Ea ştia că pentru a-şi realiza aşa cum trebuie câştigul, trebuia să simtă mai întâi că a câştigat, fiindcă, se ştie totdeauna, sentimentul de bogăţie trebuie să preceadă cu câteva luni înainte manifestarea bogăţiei. Într-o zi, ca prin minune, ei i s-a luminat dintr-odată mintea şi abia atunci a înţeles că în fond ea rezista să gândească răul în situaţia existentă şi procedând astfel ea vedea două puteri în loc de una (cea a BINELUI DIVIN – care este SUVERAN ŞI ATOTPUTERNIC). Atunci, aducându-şi aminte de această LEGE, ea a binecuvântat plină de CREDINŢĂ ÎN DUMNEZEU pe tovarăşul ei şi apoi a botezat situaţia „succes”. Ea a afirmat atunci cu tărie: „Fiindcă eu ştiu că în realitate există o singură putere a BINELUI ATOTPUTERNIC care vine de la Dumnezeu, sunt TOTAL CONVINSĂ că acest om este aici pentru binele meu şi pentru prosperitatea mea”. (Tocmai pentru că până atunci ci i se părea că nu este

deloc aşa). La puţin timp după aceea ea a întâlnit, tot prin acest om, o femeie care i-a dat pentru un serviciu făcut mai multe mii de dolari şi apoi tovarăşul ei de afaceri s-a mutat într-un oraş îndepărtat şi a dispărut în mod armonios din viaţa ei.

Ştiind aceasta şi urmărind să aplici mai mereu acest adevăr în viaţa ta de *zi* cu zi, este util să faci mereu această afirmaţie: „orice om bun este o verigă de aur în lanţul binelui meu, fiindcă eu ştiu că în realitate în toţi

oamenii este prezent Dumnezeu în manifestare, aşteptând doar prilejul care este dat (LA MOMENTUL OPORTUN} de omul însuşi ca să-i desăvârşească (prin punerea la UNISON cu gândirea lui BENEFICĂ (pozitivă» planul divin al vieţii lui.

Ştiind aceasta, tocmai de aceea tu binecuvântează pe duşmani şi, procedând astfel, le vei influenţa în BINE minţile lor. Săgeţile lor se vor transforma atunci ca prin farmec în binefacere. Această lege TAINICĂ este adevărată, atât pentru naţiuni cât şi pentru indivizi. „Binecuvântând plin de dragoste şi credinţă în DUMNEZEU o naţiune, trimiţând dragoste şi dorinţe puternice de bine pentru fiecare locuitor al ei, îi distrugi astfel rapid şi eficient puterea de a face rău". Omul poate ajunge cu adevărat la ideea dreaptă a nonrezistenţei la RĂU prin rău NUMAI prin înţelegere spirituală. Studenţii mei mi-au spus adesea: „Eu aş face aceasta, dar nu o fac pentru că nu doresc să fiu o rogojină aşternută în faţauşii". Le-am răspuns: „Dacă voi folosiţi nonrezistenţa la RĂU prin rău cu înţelepciune, nimeni nu va putea niciodată să calce peste voi".

Un alt exemplu: într-o zi eram nerăbdătoare aşteptând un telefon urgent şi important. Aşteptând; eu rezistam astfel fiecărei chemări şi procedând în acest mod, eu nu chemam cu mintea mea pe nimeni, gândind că, procedând în acest fel, s-ar putea ca mintea mea să interfereze cu aceea pe care o aşteptam să mă cheme, în loc să zic: „ideea divină pe care eu o manifest nu poate conduce la niciun conflict şi tocmai de aceea eu sunt SIGURĂ că şi chemarea va veni la timpul potrivit, lăsând astfel inteligenţei infinite a lui DUMNEZEU posibilitatea să aranjeze ea totul, pentru că acum eu am început să dirijez cu ajutorul ei toate lucrurile. Gândind greşit eu sunt aceea care a dat lupta şi nu Dumnezeu şi de aceea eu eram încordată şi neliniştită". Clopoţelul telefonului nu a sunat aproape o oră şi după aceea, când, fiind contrariată, m-am apropiat de telefon, am observat că receptorul telefonului era FĂRĂ TON probabil de multă vreme şi astfel am

realizat că în realitate telefonul era decuplat. Atunci eu mi-am dat imediat seama că, de fapt, grija, frica şi propria mea idee de a nu produce o interferenţă au atras după ele apariţia acestei situaţii în care eu am aşteptat să sune un telefon care în realitate NU AVEA CUM SĂ MAI SUNE PENTRU CĂ ERA DEFECT. Realizând importanţa a ceea ce aveam de primit, eu am început atunci să binecuvântez situaţia, botezând-o „succes" şi apoi imediat după aceea am gândit cu tărie: Nu pot pierde nicio chemare care-mi aparţine mie prin „drept divin". Prin credinţa mea puternică în ATOTPUTERNICIA Lui eu sunt sub scutul lui Dumnezeu şi sub lege. La puţin cum Jupă ce am gândit, asta, am oflat că o bună prietenă m-a sunat de la un telefon public şit <. servand că telefonul meu nu face apel, s-a repezit la telefonul unui vecin şi a anunţat defecţiunea existentă la Compania de telefoane, rugând-o să refacă legătura. Ea a intrat pentru aceasta într-o băcănie plină de oameni, şi a avut surpriza să constate că proprietarul şi a lăsat clienţii să aştepte şi a Licut el însuşi legătura telefonică cu serviciul de deranjamente. Telefonul meu care era decuplat a fost remediat îndată şi după aceea, două minute mai târziu, am primit o foarte importantă chemare telefonică, iar aproape după o oră şi pe aceea pe care o aşteptam. „Prin *CREDINŢA TA DE NEZDRUNCINAT* în *puterea nesfârşită* a lui *DUMNEZEU*, *barca ta proprie intră într-o mare liniştitäm*.

Atâta vreme cât omul rezistă prin RĂU atunci când se află în diverse situaţii, acestea nu vor înceta prin a-l sâcâi. Dacă atunci el fuge de ele, ele vor fugi, mai devreme sau mai târziu, după el. Spre exemplu: spuneam aceasta unei femei şi ea mi-a spus: „Cât de adevărat este aceasta! 1* Eram nefericită acasă şi ajunsesem că nu-mi mai iubeam mama pentru că era extrem de cicălitoare şi autoritară. Am fugit de acasă fiind exasperată de această situaţie şi m-am măritat, dar la scurt timp după aceea am constatat că m-am „măritat" cu propria mea mamă, pentru că de fapt, soţul meu era exact ca şi mama mea şi am avut în continuare aproape aceeaşi situaţie. De aceea în Biblie se

spune: *uurmăreşte şi împacă-te cu* toţi adversarii *tăi imediat*\ Aceasta înseamnă că este stringent necesar să realizezi că aproape toate situaţiile care ţie ţi se par a fi adverse sunt în realitate bune (dacă ştii cum să descoperi BINELE din ele) şi să nu te laşi tulburat de ele. Procedând astfel vei vedea că ele cad singure din cântarul tău la momentul oportun. „Niciuna dintre aceste situaţiil nu mă tulbură" – este o afirmaţie minunată.

Situaţiile care nouă ni se par a fi chinuitoare şi nearmonioase sunt în realitate atrase de noi prin declanşarea anumitor procese de REZONANŢĂ şi ele în general provin dintr-o dizarmonie interioară a omului respectiv.

Fiindcă este ESENŢIAL dacă nu se dă (prin intermediul proceselor de rezonanţă care sunt declanşate atunci în MICROCOSMOSUL fiinţei noastre) niciun răspuns emoţiona]-energetic unei astfel de situaţii chinuitoare sau nearmonioase, ea dispare din calea noastră pentru totdeauna. Opera exterioară şi interioară a omului este totdeauna ÎNTOCMAI ca şi el însuşi.

Cineva odată mi-a spus: Fă-mi un tratament, ajută-mă, te implor, pentru ca să se schimbe în bine soţul şi fratele meu. I-am răspuns: înainte de toate eu am să te ajut ca să te schimbi în bine dumneata.

Când dumneata te vei schimba cu adevărat în bine, abia atunci soţul şi fratele dumitale se vor transforma şi ei la rândul lor în bine. Să nu uităm deci că, dacă vrem cu adevărat ca să ajutăm pe cineva drag să se transforme în bine, trebuie înainte de toate să ne transformăm noi suficient de mult în bine. Procedând astfel noi vom reuşi după aceea cu uşurinţă să-i transformăm şi să-i revoluţionăm în bine pe cei care se află în apropierea noastră.

Una dintre studentele mele avea obiceiul să mintă. I-am spus că aceasta este o metodă greşită, şi că dacă ea mai mereu minte şi ea la rândul ei va fi adeseori minţită. Ea mi-a răspuns: nu mă tem. Eu însă consider că nu poţi

merge mereu fără să rişti ca până la urmă SĂ ŢI SE FACĂ EXACT CEEA CE FACI TU CU CEILALŢI. Într-o zi ea vorbea la telefon cu un om pe care îl iubea foarte mult. La un moment dat ea s-a întors spre mine şi mi-a spus: nu mă mai pot încrede în el, deja îl cunosc foarte bine, el mă minte. I-am răspuns atunci: bine, dar şi tu minţi, aşa că mai devreme sau mai târziu cineva trebuie să te mintă şi el pe tine şi mai trebuie să fii sigură că aceea va fi persoana de la care tu vei dori să-ţi spună numai adevărul. La un oarecare interval de timp după aceea am întâlnit-o şi mi-a spus: m-am vindecat complet de minciună. Am întrebat-o: cine anume te-a vindecat? Mi-a răspuns: am locuit câtva timp cu o femeie care minţea mai rău ca mine.

De multe ori este cu putinţă să te vindeci de greşelile tale văzându-le adeseori în toată urâţenia lor la altul. Viaţa este pentru fiecare dintre noi o oglindă şi adeseori noi ne regăsim pe noi înşine reflectaţi în tovarăşii noştri care ne înconjoară! Trăirea bolnăviciosa. obsesivă în trecut este nu numai o obişnuinţă greşită ci şi o violare a legii spirituale. Să nu uităm că Iisus a spus: *„Iată că acum este pentru* fine timpul *potrivit, acum şi nu altă dată este ziua salvării*

Să ne amintim că atunci când văduva lui Lot s-a uitat înapoi ea s-a transformat imediat după aceea în stană de sare. Hoţii timpului – nostru PREZENT sunt adeseori trecutul şi viitorul. Trebuie să fie binecuvântat mai ales trecutul plin de suferinţe şi mizerii, care chiar este foarte bine să fie uitat, căci altfel el ne ţine în captivitate şi trebuie de asemeni să fie binecuvântat viitorul, ştiind că dacă noi facem TOT CEEA CE TREBUIE ACUM ÎN PREZENT în el se vor găsi mai târziu din abundenţă bucurii nenumărate. Tocmai de aceea noi trebuie să urmărim să trăim în prezent. De exemplu: la un moment dat o femeie a venit la mine plângându-se că nu are bani *ea* să cumpere cadouri de Crăciun, Spunea: anul trecut pentru mine a fost cu totul altfel, îmi amintesc că aveam o mulţime de bani şi atunci am cumpărat multe cadouri iar anul acesta iată că am numai un cent. I-am spus: Dacă vei mai gândi în felul acesta nu vei mai avea niciodată mulţi

bani pentru că eşti pesimistă, patetică şi aproape că trăieşti numai în trecut. Dacă vrei cu adevărat ca situaţia ta financiară să se modifice în foarte bine, trăieşte complet în prezent şi pregăteşte-te plină de optimism să dai cadouri de Crăciun.

„Îndiguieşte-ţi şanţurile având o credinţă de nezdruncinat că TOT ceea ce îţi doreşti cu ardoare deja ai primit şi după aceea vei constata că banii vor veni”.

Ea a exclamat: Acum ştiu ce o să fac! Am să cumpăr câteva ornamente şi hârtie colorată ca să fac jucării! I-am spus: fă-o având o convingere deplină că totul va fi foarte bine şi cadourile vor veni de la sine să pecetluiască pentru tine sărbătoarea Crăciunului. Făcând aceasta, ea a contrabalansat Frica financiară şi şi-a orientat într-un mod optimist mintea raţională care până atunci îi spunea să păstreze fiecare ban pentru sine ca şi cum nu ar avea deloc siguranţa că va mai primi şi alţi bani, prin manifestarea credinţei sale în ajutorul lui Dumnezeu. Ea a luat, aşa cum mi-a spus, hârtie colorată ca să facă jucării şi puţine zile înaintea Crăciunului a avut o plăcută surpriză că a primit cadou mai multe sute de dolari. Cumpărând hârtia colorată şi ornamentele care se cumpără spre a împodobi casa de sărbători, ea şi-a impresionat în mod binefăcător subconştientul cu speranţe şi a deschis astfel o cale către prosperitate, care la scurt timp după aceea a făcut să devină posibilă primirea banilor. Ea a avut astfel cu ce să cumpere toate cadourile pe care şi le dorea în acea vreme.

Omul trebuie să trăiască plin de optimism şi el trebuie să se angreneze cât mai bine în momentul PREZENT. De aceea este atât de necesar să privim cât mai bine spre această zi, căci numai gândind şi acţionând astfel vom realiza în fiecare zi salutul zorilor.

Trebuie să fii totdeauna ager din punct de vedere mental şi prompt în acţiunile tale pentru că fiecare absenţă care te face să-ţi ratezi priorităţile tale îţi va răpi avantajul pe care ţi-l pot oferi momentele respective. Într-o zi am rostit aproape încontinuu încet: „Spirit Divin atotputernic,

nu mă lăsa să comit nicio greşeală”. Şi ceva foarte important mi-a fost spus în acea dimineaţă. Este toarte important să-ţi începi ziua cu anumite gânduri benefice care îţi sunt atunci cele mai potrivite. Fă o afirmaţie profund benefică imediat după deşteptare. De exemplu: „Mie mi-este dată de către DUMNEZEU această zi”. „Astăzi este pentru mine o zi de împlinire”. „Mulţumesc lui DUMNEZEU pentru această zi şi pentru minunile care vor urma, şi sunt pe deplin convinsă că aceste minuni şi bucurii se vor repeta mereu”.

Fă-ii din aceasta un obicei şi după aceea vei vedea multe minuni şi miracole venind în viaţa ta. Într-o dimineaţă am citit o carte excelentă în care scria: „Priveşte cu o nesfârşită mirare la tot ceea ce este înaintea ta”. Acesta părea să fie mesajul meu de început pentru acea zi, aşa că am repetat mai mereu „Priveşte cu o nesfârşită mirare la tot ceea ce este înaintea ta!” şi totodată am urmărit să trăiesc cu toată fiinţa această idee. Către orele nouă mi s-a dat o sumă mare de bani pe care eu mi-o doream pentru un anume scop. Într-un capitol următor voi da afirmaţiile pe care eu le-am găsit ca fiind eficace. Noi nu trebuie să folosim decât afirmaţiile profund benefice care ne apar a fi cele mai potrivite şi care convin din toate punctele de vedere propriei noastre conştiinţe. Adesea o anumită afirmaţie benefică îşi poate schimba forma după natura diferită a omului în cauză. De exemplu, următoarea afirmaţie benefică a adus succes la unii: „Am o ocupaţie minunată într-un loc minunat. Fac un serviciu minunat pentru o plată excelentă”. Dădusem primele două afirmaţii unei studente şi când ulterior am mai discutat cu ea, ea mi-a comunicat că a adăugat celelalte afirmaţii de la ea. Este o afirmaţie foarte puternică aceasta de a fi plătit excelent pentru un serviciu minunat, şi în plus ritmul ei pătrunde cu uşurinţă în subconştient. Studenta respectivă mi-a spus că ea mergea aproape cântând această afirmaţie şi la scurt timp după aceea a primit un serviciu minunat unde ea avea un salariu excelent.

AU student, om de afaceri, a folosit şi el această

afirmaţie, dar a schimbat cuvântul „serviciu” cu „afacere”. El a repetat astfel formula binefăcătoare care i se potrivea cel mai bine lui.

Fiecare afirmaţie profund binefăcătoare trebuie să fie exprimată clar, ferm şi atent urmărind ca ea să acopere perfect fondul aspiraţiilor noastre esenţiale. De exemplu: am cunoscut o femeie care se afla în mare nevoie şi dorea de lucru. Ea a primit un mare număr de oferte de serviciu, dar nu era niciodată plătită aşa cum se cuvine. De abia când ea a înţeles că trebuie să adauge: „am un serviciu minunat pentru care sunt recompensată cu o plată excelentă” situaţia ei s-a modificat ca prin farmec şi din acest punct de vedere. Este un drept divin al omului de a avea totdeauna abundenţă. „Mai mult decât destul”, „Baniţele tale trebuie să fie mereu pline şi cupele tale trebuie să se reverse de preaplin” aceasta este ideea lui Dumnezeu despre om şi când omul va rupe în întregime bariera ÎNRĂDĂCINATĂ mental a lipsurilor din propria lui conştiinţă, epoqa de aur va fi cu el şi atunci fiecare dorinţă dreaptă a inimii lui se va îndeplini!

Capitolul V

LEGEA KARMEI ŞI LEGEA IERTĂRII

Capeţi aproape totdeauna numai ceea ce dai. Jocul divin al vieţii este precum bumerangul. Gândurile omului, faptele şi toate vorbele sale se întorc spre el, mai devreme sau mai târziu, cu o exactitate uluitoare. Aceasta este legea „Karmei”. cuvânt Sanskrit care înseamnă „a veni înapoi”. În Biblie ni se spune că totdeauna, exact ceea ce semeni, aceea vei culege.

De exemplu: o prietenă mi-a povestit următoarea istorie despre ea: „eu primesc înapoi toată karma pe care mi-am făcut-o prin anumite acţiuni pe care le-am realizat faţă de mătuşa mea căci adeseori am remarcat că orice îi spun eu ei, altcineva îmi spune la scurt timp după aceea mie. Adeseori sunt invitată acasă la ea şi într-o zi i-am spus mătuşii mele care îmi vorbea în timpul mesei: nu mai vorbi atâta, vreau să mănânc în pace! Ziua următoare am fost

invitată la un ceai la cineva căruia voiam să-i fac o impresie bună. Acolo eu am vorbit cu entuziasm fiindcă voiam să fiu cât mai convingătoare când iată că persoana respectivă mi-a spus: nu mai vorbi atâta, căci vreau să mănânc în pace. Prietena mea este convinsă şi în plus ea este foarte conştientă de aceasta şi se pare că tocmai din această cauză karma ei 1 se întoarce aşa de repede.

Cu cât omul ştie mai mult, cu atât el este mai responsabil şi o fiinţă umană care cunoaşte bine legea spirituală, dar cu toate acestea nu o aplică, suferă ulterior mai mult decât aceea care nu ştie. „Respectul deplin faţă de Legile Lui Dumnezeu este începutul înţelepciunii". Dacă dăm cuvântului „Domn" înţelesul de lege, multe pasaje obscure din Biblie ne apar a fi mult mai clare.

„Răzbunarea finală este totdeauna aceea a mea şi să nu uiţi că pentru toate relele tale până la urmă vei plăti, spune Domnul (legea)".

Prin urmare este foarte clar că în realitate legea este aceea care se răzbună, nu Dumnezeu. Dumnezeu îl vede pe om perfect fiindcă, după cum bine ştim, el a fost creat după chipul Lui şi tocmai din această cauză chiar Dumnezeu i-a dat omului încă de la început o mare putere şi stăpânire. Imaginea perfectă a omului este deja înregistrată în Mintea Divină, aşteptând să apară recunoaşterea omului, fiindcă în realitate omul poate să fie numai ceea ce vede şi cunoaşte el însuşi că este şi în plus el atrage totdeauna numai ceea ce el însuşi a gândit sau a făptuit cândva.

„Nimic din toate cele care ne apar nu se produce fără să Jî fost dinainte prevăzutH spune un vechi proverb.

Înainte de a se manifesta prin nu contează ce acţiune în vizibil, omul vede cu anticipaţie în propria sa imaginaţie căderea sau succesul lui, bucuria sau supărarea lui. Eu am observat adeseori aceasta în atragerea bolii copilului chiar de către mama sa, ori prin gândurile puternice şi perseverente ale femeii optimiste care vede adeseori succesul pentru soţul ei. Iisus spune: „Şi veţi cunoaşte

adevărul căci numai *adevărul* vă *va face să fiţi* liberi". Vedem aici că în realitate eliberarea (din toate situaţiile nefericite şi de toate suferinţele) vine prin cunoaşterea şi respectarea riguroasă a legilor divine.

Ascultarea este înţeleaptă şi ea precede autoritatea căci prin cunoaşterea adevărată legea se supune omului când el se supune legii. Legea electricităţii a trebuit să fie ascultată şi înţeleasă înainte ca ea să devină complet nevătămătoare omului. Când cineva se joacă aiurea cu Legea electricităţii şi experimentează anapoda, în mod ignorant, electricitatea devine cu uşurinţă duşmanul de moarte al omului. Tot aşa stau lucrurile şi cu legile minţii. De exemplu: o femeie, cu o voinţă personală de fier. dorea cu tot dinadinsul să aibă o casă care aparţinea unei cunoştinţe şi adesea ea îşi genera şi apoi proiecta o imagine-mentală a ei trăind în acea casă. După un timp locatarul respectivei case a murit şi ea a putut intra în posesia casei. Mulţi ani mai târziu atunci când ea a cunoscut Legile spirituale, mi-a spus: Crezi că eu am avut vreo legătură cu moartea locatarului? l-am răspuns: Da, fără îndoială, pentru că dorinţa dumitale era aşa de puternică, că fiecare gând a deschis drum către asta. dar s-ar părea că ai plătit această datorie karmică, pentru că aşa cum mi-ai arătat, soţul dumitale, pe care l-ai iubit cu atâta pasiune, a murit la puţin timp după asta şi tocmai de aceea s-ar putea spune că această casă a fost pentru dumneata un elefant alb. Posesiunea plănuită mental s-ar fi putut să nu afecteze prin manifestările ei pe soţ. Dacă ele ar fi fost în întregime pozitive, dar nefiind aşa, amândoi au fost, se pare, afectaţi prin legea karmică. Femeia care simţea această mare dorinţă pentru a obţine această casă, ar fi trebuit să gândească astfel:

„Inteligenţă divină infinită, ajută-mă să obţin casa cea mai potrivită, care este egală în frumuseţe cu aceea. Facă-se voia ta numai dacă aceasta este casa mea prin drept divin".

Alegerea divină ar fi oferit atunci o perfectă satisfacţie şi în plus ar fi adus numai bine la toţi. Modelul

divin perfect este singurul căruia permanent îi este cu putinţă să lucreze fără a vătăma pe nimeni. Dorinţa omului este adeseori o forţă de temut şi ea trebuie să fie dirijată pe calea cea dreaptă cu înţelepciune, căci altfel se naşte haos. În consecinţă, cel mai important pas este primul pas, acela de a „formula şi rosti o anumită dorinţă aşa cum trebuie". Să nu uităm deci că întotdeauna trebuie să cerem numai ceea ce este al nostru prin drept divin. Spre exemplu: această femeie ar fi putut de asemeni adopta şi o altă atitudine: „Dacă această casă pe care eu o doresc este prin drept divin a mea, atunci sunt sigură că nu o pot pierde, dar dacă nu-i a mea, te implor DOAMNE să mi-o oferi Tu pe cea pe care o merit". Omul în cauză care locuia atunci în ea s-ar fi decis să se mute în altă parte în mod armonios (dacă acesta ar fi fost alegerea divină pentru ea), sau dacă nu, ea ar fi găsit o altă casă în schimb, pe care o merita prin drept divin. Orice lucru care este forţat de noi în manifestare prin voinţă personală, este întotdeauna „cu ghinion" şi nu are „succes".

Omul este avertizat în această direcţie chiar în Biblie: „*Facă-se voia* To, *nu a* mea" şi adeseori este foarte semnificativ faptul că omul obţine aproape întotdeauna ceea ce doreşte dacă renunţă la voinţa sa egotică personală.

Acţionând mai mereu în modul acesta el oferă astfel posibilitate Inteligenţei Divine Infinite să lucreze m şi pentru el. „Rămâi liniştit şi aşteaptă cu abnegaţie ghidarea lui Dumnezeu".

La un moment dat o femeie a venit la mine fiind în mare deznădejde. Ea mi-a spus că fiica ei se hotărâse să facă o excursie care era foarte hazardată şi de aceea ea (mama) se temea grozav. Ea spunea ca a folosit toate argumentele şi că i-a descris fetei toate primejdiile care o pândesc şi i-a interzis să meargă, dar fiica ei era din ce în ce mai încăpăţânată şi cu toate acestea s-a hotărât să o facă. I-am spus mamei:

Prin modul tău greşit de a acţiona ai forţat, opunând Voinţa ta personală faţă de fiica tar ceea ce tu nu aveai

dreptul să faci şi acum iată că tocmai frica ta intensă de această excursie este ceea ce o atrage să facă, pentru că în unele situaţii pe om îl atrage să înfrunte exact ceea ce îtproduce o mare frică. Las-o deci să meargă acolb undţa vrea ea şi apoi retrage-ţi mental mâinile dâă pe ea, ca să o pui neîntârziat în mâinile lui Dumnezeu şi în prealabil spune crezând cu tărie următoarele cuvinte: „Pun această situaţie în mâinile Iubirii şi înţelepciunii Infinite a lui Dumnezeu şi dacă într-adevăr această excursie este manifestarea unui plan divin, o binecuvântez şi nu mă opun deloc realizării ei, dar dacă ea nu-i plămădită de Mintea Divină, aduc laude lui Dumnezeu pentru că acum ea este complet dizolvată şi anihilată". La o zi sau două după aceasta, fiica ei i-a spus că a renunţat brusc să mai facă acea excursie şi astfel situaţia s-a întors la armonia originară.

Fiecare dintre noi, chiar atunci când ne aflăm în situaţii grele, trebuie să învăţăm să rămânem lucizi şi liniştiţi, stare care, la prima vedere, pare atât de greu accesibilă omului. Despre această lege am vorbit pe larg în capitolul în care am prezentat „nonrezistenţa la rău prin rău".

Aici consider că este necesar să ofer un exemplu despre semănat şi cules, caijr în acest caz s-a manifestat într-un mod foarte curios: o femeie a venit la mine spunând că a primit de la bancă o bancnotă falsă de 100 dolari. Ea era f foarte supărată şi spunea că este sigură că nici în ruptul capului funcţionarul de la bancă nu-şi va recunoaşte greşeala lui. I-am spus atunci: hai să analizăm împreună situaţia ca să vedem în ce mod ai atras-o. Ea s-a gândit câteva minute şi după aceea a exclamat: Ştiu, acum un an şi, ceva am trimis în glumă unei prietene câteva bancnote false (de teatru), cu intenţia ca să o păcălesc şi să râd de ea.

Legea, KARMA-ei (conform căreia orice acţiune produce un efect), care nu ştie de glumă a fost astfel pusă în acţiune şiţia momentul potrivit, i-a trirpis şi ei o bancnotă falsă. I-am spus: Acum trebuie să chemăm în

ajutor legea iertării ca să neutralizăm complet situaţia. Creştinismul este după cum ştim bazat în mare măsură pe legea iertării, Iisus Christoş ne-a mântuit, prin sfatul său divin de a fi mereu IERTĂTORI, de blestemul legii karmice şi noi nu trebuie să uităm niciodată că Christos, care permanent se află în interiorul fiecărui om, este mântuitorul şi salvatorul tuturor condiţiilor nearmonioase cu care ne confruntăm. I-am spus atunci: Tu trebuie să rosteşti de mai multe ori crezând totodată cu tărie: „Spirit Infinit al lui Dumnezeu, noi chemăm să se manifeste în fiinţa noastră legea iertării şi îţi mulţumim plini de dragoste că ea este în favoarea noastră. Cu ajutorul ei eu sper că nu voi pierde aceşti dolari care sunt ai mei prin drept divin”. Apoi du-te la bancă şi spune fără frică aceluia care se află la ghişeu că de la respectivul ghişeu ţi s-a dat această bancnotă falsă. Ea a ascultai, a procedat întocmai şi spre uimirea ei, funcţionarul respectiv chiar s-a scuzat şi apoi i-a dat o altă bancnotă bună, purtându-se plin de curtoazie. Analizând această situaţie, ne putem da seama că, de fapt, cunoaşterea legilor divine îi oferă omului puterea să îndrepte greşelile lui. Ceea ce este manifestat în afară nu poate fi forţat să fie ceea ce în realitate nu este. Dacă doreşti cu adevărat bogăţia, trebuie să fii mai întâi bogat în conştiinţă. Spre exemplu: o femeie a venit la mine cerându-mi să o ajut pentru a ajunge la o stare de prosperitate. Ea mi-a spus atunci când am întrebat-o că nu arăta prea mult interes în treburile casnice şi mi-a mărturisit că de fapt casa ei era în mare dezordine. I-am spus: dacă doreşti cu adevărat să fii bogată, trebuie înainte de toate să fii ordonată. Toţi oamenii cu bogăţii mari sunt, în general, nişte oameni ordonaţi pentru că în realitate ordinea şi armonia sunt primele legi ale cerului. Am adăugat apoi: Să ştii că tu nu vei deveni niciodată bogată dacă înfigi Chibriturile arse în periuţa de ace. Ea avea dezvoltat simţul umorului şi ascultând ceea ce i-am spus a izbucnit în râs şi după aceea a început să-şi pună casa în ordine.

A rearanjat într-un mod estetic mobila, a reparat

sertarul de la un birou, a curăţat covoarele şi, la puţin timp după aceea, fără niciun motiv aparent, a apărut pentru ea o mare donaţie financiară ca un cadou neaşteptat. La un oarecare interval de timp după aceea, femeia respectivă a devenit ea însăşi fabricantă şi îşi ţinea singură contabilitatea, fiind totdeauna foarte atentă la prosperitatea ei exterioară, gândind în această direcţie că Dumnezeu este averea ei. Mulţi oameni nu cunosc deloc faptul că în realitate darurile şi lucrurile pe care le oferim cu generozitate celorlalţi sunt investiţii şi că acumulările excesive şi economiile care reflectă starea de avariţie duc invariabil la pierdere sau la faliment. Acolo unde prin darurile date celorlalţi părea că se face risipă acum este spor, iar dincolo, unde s-a îngrămădit mai mult decât trebuie* se merge sigur spre suferinţă şi sărăcie. De exemplu: am cunoscut un om care avea nevoie să-şi cumpere o blană pentru a căptuşi un palton. El şi nevasta lui au mers la diferite prăvălii, dar nu au găsit ceea ce doreau.

Ei spuneau că toate blănurile pe care le

au văzut au un aspect de „ieftin”. În final ei au văzut o blană despre care negustorul spunea că valorează 1.000 de dolari, dar cum sezonul rece deja trecuse, el era dispus să o dea cu 500 de dolari. Resursele lor financiare se ridicau la 700 de dolari. Mintea raţională ar fi spus: nu-ţi poţi permite să cheltuieşti aproape tot ce ai pentru o blană, dar soţul era foarte intuitiv şi niciodată rezonabil. El i-a spus atunci nevestei lui: dacă iau acum această blană, voi face un butoi de bani. Şi soţia sa a consimţit, dar cu o anumită stare de ezitare. Cam la o lună mai târziu, el a primit însă un comision de 10.000 de dolari. Ce s-a produs? Prin starea lăuntrică pe care i-a generat-o, blana respectivă l-a făcut pe acel bărbat să se simtă cu anticipaţie foarte bogat: ea (blana) s-a înfrăţit astfel cu succesul şi prosperitatea sa. Analizând această situaţie ne putem da seama cu uşurinţă că fără această blană respectivul bărbat nu ar fi primit un asemenea comision atât de mare. Prin urmare în cazul Lui aceasta a fost o

mare investiţie care ulterior a fost (RÂS) PLĂTITĂ cu o mare dobândă.

Dacă omul nu cunoaşte deloc această cale înţeleaptă de a cheltui sau de a dărui, aceeaşi sumă de bani va fi, până la urmă, irosită într-un mod neinteresant sau nefericit. De exemplu: o femeie mi-a spus că la o aniversare a ei chiar ea şi-a anunţat rudele şi cunoscuţii că nu-şi poate permite să ofere cu acea ocazie o masă. Ea avea banii necesari, dar s-a gândit că ar fi mai bine să-i economisească. Câteva zile mai târziu, un hoţ a intrat pe fereastră în odaia ei şi a luat din biroul care era deschis aproximativ suma cât ar fi costat dineul. Legea divină face ca năpasta să se retragă aproape totdeauna din faţa omului care cheltuieşte fără frică, dar cu înţelepciune. Spre exemplu: una dintre studentele mele era la târguit în oraş împreună cu nepoţelul ei. Copilul i-a cerut atunci o minunată jucărie şi la început ea i-a spus că nu-şi poate permite să i-o cumpere. Apoi, gândindu-se mai adânc, ea a înţeles că procedând astfel nu manifesta un spirit de prevedere ci faptul că nu-L recunoştea pe Dumnezeu ca Fiind singura avere a ei. Imediat după aceasta ea a cumpărat pentru copil jucăria şi pe drumul de întoarcere spre casă, ea a găsit o sumă de bani care era mai mult cu 20 de dolari decât cheltuise ea pentru acea jucărie. Averea omului este aproape inepuizabilă şi nesecată atunci când el are încredere deplină în resursele infinite care există şi credinţă în DUMNEZEU. Totdeauna însă speranţa trebuie să preceadă realizarea. De aceea se spune: Lasă credinţa ta de nezdruncinat să fie mereu cu tine! Credinţa imensă (care în realitate este REZONANŢĂ) este. În realitate, substanţa cea tainică a lucrurilor sperate, ea face totdeauna posibilă evidenţa lucrurilor şi a fenomenelor nevăzute, fiindcă credinţa este aceea care generează viziunea benefică hotărâtă şi, cu ajutorul ei, imaginile contrare sunt prompt dizolvate şi distruse. Iisus Christos ne-a revelat în Evanghelie anumite legi spirituale care sunt mai puternice decât legea KARMA-ei şi dacă noi, cunoscându-le, utilizăm mai mereu aceste legi, cu ajutorul

lor oricare om hotărât şt <fonsecvent îşi depâseste karma.

Una dintre aceste legi spirituale este LEGEA GRAŢIEI lui DUMNEZEU său. cu alte cuvinte, Legea divină a îndurării sau a iertării. Legea GRAŢIEI sau a IERTĂRII lui DUMNEZEU este legea fundamentală care îl eliberează fulgerător pe om de legea cauzei şi a efectului sau legea consecinţelor (KARMA). Apelând plini de dragoste şi umilinţă la LEGEA MILEI LUI DUMNEZEU (LEGEA GRAŢIEI DIVINE) omul nu mai este constrâns, în cazul în care DUMNEZEU îl iartă, să dea socoteală pentru faptele sale şi atunci se poate spune că, prin intermediul acestei LEGI, omul culege de unde niciodată nu a semănat; darurile copleşitoare ale lui DUMNEZEU sunt pur şi simplu revărsate atunci asupra lui. Omul nu trebuie să uite că: „Tot ceea ce împărăţia Cerurilor ne dă, este deja acum aici”. Această stare continuă oceanică de fericire II aşteaptă pe omul care a depăşit modul egoist, limitat de gândire al rasei sau al omenirii. În gândirea omenească inferioară, egotică există mâhniri adânci, şi pentru a depăşi acest nivel, omul trebuie, înainte de toate să îndrăznească să se depăşească. Să ne amintim că în această direcţie Iisus a spus*: „Îndrăzniţi* acum şi *voi*, căci în/elui acesta *eu am biruit lumea*. Gândirea omenească limitată, meschină şi egoistă este generatoare de dureri, supărări şi moarte, Iisus a tăiat cu sabia discriminării sale divine absoluta lor nerealitate şi a spus că grijile şi supărările trebuie să fie complet transcense şi, atingând cu adevărat starea de îndumnezeire, chiar moartea, ultimul inamic al omului, poate fi depăşită. Noi ştim acum, chiar din punct de vedere ştiinţific că moartea poate fi depăşită imprimând profund şi cât mai pe deplin în mintea subconştientă convingerea noastră de nezdruncinat în tinereţea eternă şi în viaţa eternă. Subconştientul fiind o imensă putere care aşteaptă doar să i se dea o anumită direcţie, el duce după aceea la îndeplinire ordinele noastre fără să întrebe. Lucrând prin imprimarea anumitor direcţii profund binefăcătoare care îi sunt date subconştientului (care, privind lucrurile dintr-un anumit unghi, este

manifestarea lui Dumnezeu în om) învierea corpului sau regenerarea perfectă a acestuia poate fi împlinită. Omul nu-şi va mai lepăda deloc atunci trupul său prin moarte, ci el îl va transforma în tainicul trup electric care este cântat de poetul Walt Whitman. Să nu uităm că, în fond, creştinismul este întemeiat pe iertarea păcatelor, prin intermediul acţiunii LEGII GRAŢIEI lui DUMNEZEU, şi pe existenţa unui „mormânt gol” prin învierea miraculoasă a lui IISUS CHRISTOS.

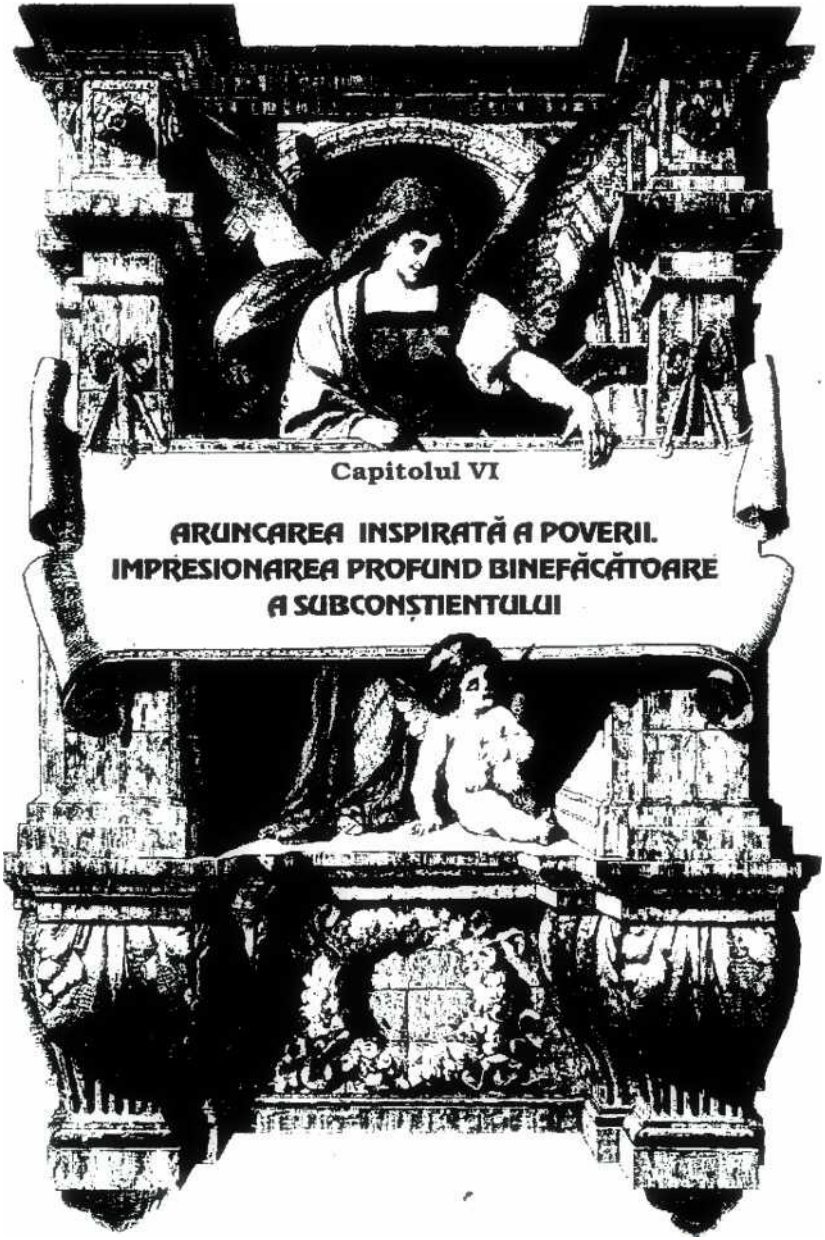

Capitolul VI

ARUNCAREA INSPIRATĂ A POVERII. IMPRESIONAREA PROFUND BINEFĂCĂTOARE A SUBCONȘTIENTULUI

„Lasă în întregime soarta ta în seama puterii lui DUMNEZEU”. Când omul ajunge cu adevărat să-şi dea seama de nesfârşita sa putere care îi vine de la DUMNEZEU, şi când devine conştient de înfăptuirile care îi sunt posibile prin intermediul minţii lui, ei caută atunci

drumul cel mai uşor şi cel mai rapid, ca să-şi impresioneze cât mai profund subconştientul în bine. pentru că numai înţelegerea intelectuală a adevărului nu aduce rezultate» în cazul meu, eu am găsit că cea mai uşoară cale în această direcţie este aceea de „a arunca povara”. Un metafizician faimos a explicat odată aceasta astfel: ceea ce face în fond ca un anumit lucru să fie greu este gravitaţia şi dacă o piatră ar putea fi dusă şi menţinută în afara câmpului gravitaţional, atunci fără îndoială că în ea nu ar mai exista deloc greutate. Aceasta este ceea ce crede cu tărie îi sus atunci când ne spune: „*Jugul* meu este bun *şi povara mea* uşoară Prin puterea infinită pe care a primit-o de la DUMNEZEU, Iisus a depăşit astfel energiile inferioare ale lumii, trăind după aceea în lumea tainică cu mai multe dimensiuni a lui DUMNEZEU (împărăţia Tatălui) unde totul este numai perfecţiune, abundenţa, viaţă şi bucurie. El a spus: „Veniţi *Icl mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi eu* ud noi odihni”. „Luaţijugul *meu* (*acceptaţi LEGEZA DIVINĂ pe care Eu* u-o *revelez*) *asupra voastră*. Jâindcă *jugul meu* (*LEGEA DIVINĂ revelată de Mine*) *este bun şi povara mea* (*posibilitatea aplicării corecte a acestei LEGI de către liinţa umană care o înţelege*) *este uşoară*”.

Să ne amintim că ni se spune în BIBLIE, Balmul 54: „Lasă în întregime soarta ta în mâinile Domnului DUMNEZEU”. În plus. trebuie să nu pierdem din vedere că în multe pagini din Biblie ni se spune că În realitate, bătălia este a lui Dumnezeu şi nu a omului şi că, dându-şi seama de aceasta, omul trebuie să urmărească să acţioneze, rămânând totdeauna cât mai liniştit, aspirând totodată să atingă Mântuirea lui Dumnezeu”. Asta arată că în microcosmosul fiinţei noastre, mintea noastră supraconştientă este comandantul înţelept şi puternic care conduce bătălia omului şi astfel îi uşurează enorm povara lui. Se vede de aici că omul prost este condamnat să sufere şi să se chinuiască dacă va ignora această LEGE şi va duce el singur povara. Respectiva „povară” poate să fie un gând advers (malefic) şi atunci acel gând generează o stare adversă (care rezultă prin declanşarea unor procese de

REZONANŢĂ cu sferele malefice de forţă (energie) din MACROCOSMOS) care îşi are rădăcina în subconştient, Pare aproape imposibil să afli o cale prin care să reuşeşti să dirijezi subconştientul cu ajutorul conştientului său, altfel spus, cu mintea raţională (intelectul) dacă mintea raţionala este limitată în concepţia ei, fiind plină de îndoială şi de frică. Cât de uşor şi profund benefic ne apare totul atunci când ajungem să aruncăm fulgerător povara în mintea supraconştientă unde ea imediat „devine uşoară" sau ajunge şi se dizolvă în „armonia originară". Un exemplu: o femeie la ananghie avea o urgentă nevoie de bani şi atunci ea a făcut următoarea afirmaţie: „arunc povara lipsei mele de bani către DUMNEZEU care eu ştiu că se află mereu în interiorul meu şi merg acum liberă către starea de abundenţă". Credinţa ei puternică în lipsuri şi în sărăcie era „povara*" ei şi când ea a i-a trecut-o („abandonat-o") lui DUMNEZEU care exista mereu în interiorul (microcosmosul) ei, atunci supraconştientul i-a inundat subconştientul cu credinţa în belşug şi aceasta a avut drept rezultat ca femeia respectivă a constatat că spre ea a fost atrasă o avalanşă de bunuri.

Noi citim adeseori în BIBLIE: „Christos din tine (DUMNEZEU care este prezent în orice om) este speranţa gloriei" t dar puţini dintre noi înţelegem ce vor să spună aceste cuvinte. Un exemplu: una dintre studentele mele a primit cadou un pian nou, dar ca să-l poată aduce acasă, ea trebuia neapărat şi cât mai urgent să-l mute – pe cel vechi, fiindcă în locuinţa ei nu încăpeau amândouă. Ea dorea însă să-l păstreze şi pe cel vechi, dar nu ştia unde să-l ducă. Era disperată, căci noul pian trebuia să sosească şi ea nu avea loc unde să-l pună. Atunci fulgerător i-a venit în minte să rostească de mai multe ori cu credinţă: „Arunc această povară lui Christos care este mereu prezent în interiorul meu şi astfel sunt liberă". Câteva ore mai târziu, o bună prietenă a ei a întrebat-o la telefon dacă nu-i poate cumva închiria pianul ei cel vechi şi aşa respectivul pian a putut fi mutat din locuinţă exact cu numai câteva ore înainte de sosirea celuilalt pian care era nou.

Am cunoscut o femeie a cărei povară era mânia. Aflând de această LEGE DIVINĂ şi înţelegând cum funcţionează, ea a spus: „arunc acum pentru totdeauna povara mâniei mele lui Christos care este mereu prezent în interiorul meu şi eliberându-mă complet de aceasta acum sunt liberă să fiu blândă, armonioasă şi fericită”. Puternicul ei supraconştient a inundat începând din acea zi subconştientul cu dragoste şi fericire şi la scurt timp după aceea întreaga ei viaţă s-a transformat. De ani de zile mânia o ţinea mai mereu într-o stare de nelinişte şi această cumplită otravă intrase, devenind aproape o obişnuinţă, în sufletul ei. Afirmaţiile benefice de acest gen trebuie să ne făcute cu o credinţă cât mai mare, fără încetare, uneori ceasuri întregi, fiind rostite atunci încet sau tare, liniştit şi calm. dar cu o totală hotărâre. De multe ori eu am comparat acest proces cu dezumflarea unei armonici. Trebuie prin urmare să ne dezumflăm noi înşine de răul pe care îl avem în noi şi care ne înlănţuie prin cuvântul binefăcător rostit în care credem cu tărie.

Am remarcat de asemeni că prin „aruncarea poverii” lucrurile ne apar mult mai clare într-un Interval de timp scurt. Este aproape imposibil să ai o viziune clară şi lucidă, dacă mintea carnală (inferioară) este agitată şi neliniştită. Îndoiala şi frica, prin procesele malefice de REZONANŢA pe care le declanşează în microcosmosul fiinţei noastre, otrăvesc gradat mintea şi corpul, iar atunci imaginaţia noastră dezlănţuită şi haotică este lăsată să rătăcească în voie atrăgând dezastre şi felurile boli. Repetând cu tărie afirmaţia: „Arunc povara aceasta lui Christos care este mereu prezent în interiorul meu şi astfel mă eliberez pentru totdeauna de ea”, viziunea noastră lăuntrică se elevează şi se clarifică şi simultan cu aceasta se trezeşte un simţământ de uşurare care; mai devreme s-a mai târziu, face să apară şi să se dezvolte în noi manifestarea binelui care atrage după sine sănătatea.

fericirea sau prosperitatea. O studentă mi-a cerut să-i explic expresia „întunecimea dinaintea zorilor”. M-am referit într-un capitol anterior la faptul că, adesea, înaintea

unei mari realizări „ceva pare să meargă rău” şi atunci, aflându-ne într-o asemenea situaţie, adânci deprimări ori crize ne întunecă conştiinţa. În multe situaţii aceasta înseamnă că din subconştientul nostru se ridică (sub forma KARMA-ei) îndoiala şi frica care au fost acumulate de noi în încarnările noastre trecute. Aceste rămăşiţe din subconştient care răsar atunci la suprafaţă, trebuie să fie arse prin acumularea masivă în fiinţa noastră a unor energii divine, cum ar fi acelea ale IUBIRII. Atunci mai ales trebuie să fie lovite ţimbalele aşa cum a făcut odinioară Iosafat şi să i se arate o imensă mulţumire şi recunoştinţă lui DUMNEZEU, gândind deja cu anticipaţie că am învins şi că totul este salvat, chiar atunci când noi încă suntem înconjuraţi de duşmani (lipsuri sau boală). Studenta respectivă a continuat să mă întrebe: cât de mult trebuie să rămânem atunci în întuneric? l-am răspuns: până ce vet ajunge cu adevărat să poţi vedea în îqtuncric. În această direcţie, eu consider că aruncând povara, vei ajunge ca la scurt timp după aceea, să poţi vedea în întuneric. Credinţa activă şi cât mai puternică în DUMNEZEU este esenţială în impresionarea subconştientului. „Credinţa fermă în DUMNEZEU fără o adecvată acţiune este moartă”. Aceasta am urmărit eu să clarific aici: Iisus a arătat foarte bine ce este în realitate credinţa activă atunci când a cerut mulţimii să rămână liniştită şi să se reculeagă, înainte de a mulţumi pentru pâine şi peşte. Credinţa activă şi cât mai puternică în DUMNEZEU este podul tainic peste care trecem în ţara Făgăduinţei.

Un exemplu: dintr-o neînţelegere, o femeie a fost separată de soţul ei pe care îl iubea cu o mare pasiune. El a refuzat după aceea orice încercare a ei de împăcare şi nu voia să mai comunice deloc cu ea pe nicio cale. Ajungând să cunoască destul de bine legea spirituală, ea nega cu tenacitate aparenţa de separare şi făcea adeseori afirmaţia: „Deşi există separări care sunt determinate de Mintea Divină a lui DUMNEZEU, totuşi eu sunt foarte sigură că nu pot fi despărţită de dragostea şi de bărbatul care mi-a fost sortit prin drept divin”. Ea dovedea în

această direcţie o credinţă activă, de nezdruncinat, pregătind pentru el în fiecare zi un loc la masă (şi se comporta atunci ca şi cum el ar fi fost de fiecare dată prezent) şi îşi impresiona astfel subconştientul cu convingerea deplină a întoarcerii lui. A trecut astfel aproape un an, dar ea nu a şovăit deloc în credinţa ei fermă şi puternică şi într-o zi el chiar s-a întors.

Subconştientul fiinţei umane este adesea impresionat în mod benefic şi profund printr-o muzică armonioasă, adecvată. Muzica binefăcătoare are o calitate adimensională şi ea eliberează gradat sufletul din orice închisoare. Prin

Erocesele tainice de REZONANŢĂ inefăcătoare pe care le declanşează destul de repede în fiinţă, ea face posibile şi uşor de împlinit acţiunile cele mai extraordinare.

Aveam o bună prietenă care folosea zilnic armonica ei exact în acest scop. Aceasta o transpunea foarte uşor într-o stare sublimă de armonie perfectă şi îi elibera imaginaţia creatoare. Alta dansa spontan şi armonioş* pe o muzică minimală atunci când rostea cu o mare credinţă afirmaţiile ei. Ritmul tainic şi armonia muzicii şi a mişcărilor pe care ea le realiza în conformitate cu inspiraţia sublimă divină care se manifesta în şi prin ea atunci, îi încărca cuvintele rostite cu o putere uimitoare. Trebuie, de asemenea, să ne amintim că nu este cazul să ne umplem toată ziua cu „lucruri mici” (insignifiante).

Aproape invariabil înaintea unei mari realizări apare ceea ce analogic vorbind am. putea numi „semnul pământului”. Înainte ca Cristofor Columb să fi descoperit America, el a văzut păsări şi ramuri, ceea ce i-a arătat că pământul este aproape. Cam tot aşa stau şi în cazul nostru lucrurile mai ales atunci când urmează să avem o mare realizare, numai că de cele mai multe ori, noi confundăm semnul INDICATOR cu realizarea însăşi şi prin aceasta ne lăsăm amăgiţi. Un exemplu: o femeie a formulat „o anumită rostire” pentru a obţine astfel o garnitură de farfurii şi nu la mult timp după aceasta, o prietenă i-a

oferit în dar o farfurie veche şi crăpată. Eu atunci i-am spus: farfuria aceasta a fost doar „un semn al pământului”. Asta deja dovedeşte că, de fapt, farfuriile tale sunt pe drum. Farfuria pe care ea a primit-o în dar atunci era „păsările şi ramurile” pe care le-a văzut Cristofor Columb şi, într-adevăr, la puţin timp după aceea cineva i-a oferit şi serviciul dorit confirman du-i că ceea ce i-am spus atunci era real.

Crezând cu o mare putere şi în mod continuu în ceva binefăcător, impresionezi profund şi repede subconştientul. Dacă omul îşi închipuie cu o mare putere şi cât mai clar că deja este bogat şi că are un foarte mare succes, la timpul potrivit el „va recolta” EXACT CEEA CE A SEMĂNAT LA ÎNCEPUT, Copiii sunt aproape întotdeauna puri şi încrezători, probabil că tocmai de aceea se spune că „cine nu se va deschide ca să primească împărăţia lui Dumnezeu întocmai ca un copil nu va intra în ea”. Un exemplu: cunoşteam o femeie care era foarte săracă, dar care cu toate acestea niciodată nu manifesta că simte sărăcia. Ea căpăta câte o mică sumă de bani de la prietenii bogaţi care căutau să-i amintească mereu de sărăcia ei şi în plus aceştia chiar aveau grijă să-i spună să facă economii. Cu toate acestea ea, fără să se sinchisească deloc de sfaturile lor, îşi cheltuia banii fie pe o pălărie fie pe un cadou şi se afla mal mereu într-o minunată stare mentală. Gândurile ei erau mai mereu centrate spre o îmbrăcăminte frumoasă, spre inele de aur ori către lucruri valoroase, şi aproape că ea nu avea nicio altă preocupare în afara acestor dorinţe. Ea trăia în lumea minunilor imaginate şi dorite de ea şi numai bogăţiile pe care ea şi le închipuia îi păreau a fi reale. După câţiva ani ea s-a măritat cu un om foarte bogat şi astfel inelele pe care ea şi le Imagina au devenit o realitate. Nu ştiu dacă în cazul ei omul acela a fost alegerea divină „dar un lucru era cert, şi anume că până la urmă bogăţia a trebuit să se manifeste din plin în viaţa ei, aşa cum şi-a imaginat ea singură ani la rând.

Un alt adevăr de care trebuie să ne dăm seama este acela că de fapt nu există pace sau fericire profundă şi

durabilă pentru om până ce acesta nu şi-a nimicit toată frica din subconştient. Frica este un proces de REZONANŢĂ cu o energie subtilă malefică. Când în noi apare FRICA, trebuie să urmărim să facem ca în noi să se trezească şi să crească CURAJUL. Frica este de asemeni anihilată prin credinţa în DUMNEZEU, prin IUBIRE, prin UMOR. Iisus a spus: „De ce vă temeţi, o, voi, puţin credincioşilor? Toate lucrurile bune sunt cu putinţă pentru cei credincioşii”. Am fost adesea întrebată: ce pot face ca să scap pentru totdeauna de frică? Am răspuns: urmăriţi înainte de toate să aveţi CURAJ şi faceţi tot posibilul pentru a îndrăzni să vă apropiaţi cât mai repede de fiinţa ori de lucrul care să înspăimântă. Leul câştigă un anumit ascendent asupra ta prin frica la Apropiindu-te cu mult curaj de leu, vei vedea că procedând astfel frica ta va dispare; fugind de el, leul va fugi după tine. Am arătat în capitolele trecute că leul lipsei şi sărăciei dispare atunci când individul cheltuieşte cu înţelepciune banii fără frică, arătând prin aceasta credinţa sa că, în realitate, Dumnezeu este averea lui şi că numai cu ajutorul Lui averea lui este constantă şi sigură.

Mulţi dintre studenţii mei au ieşit rapid din strâmtoarea sărăciei gândind pozitiv şi mentalizând constant şiicu putere bunăstarea. Ei au ajuns mulţi dintre ei să aibă salarii foarte bune prin distrugerea completă a fricii de a nu pierde banii cu care ei trebuiau să-şi achite lunar chiria. Subconştientul nostru trebuie să fie impresionat profund şi cu putere de adevărul că totdeauna Dumnezeu este în realitate „donatorul” şi că totodată el este prezent în „darul” care ni se face. O afirmaţie splendidă este aceasta: „Mulţumesc acum din suflet lui Dumnezeu donatorul pentru Dumnezeu care este prezent în darul care mi s-a făcut”. Omul s-a separat de atâta vreme de binele său şi de avutul său prin gândurile sale de separare şi de lipsă că uneori îi trebuie dinamită ca să ajungă să disloce aceste idei false din subconştientul său şi în cele mai multe situaţii dinamita corespunde, analogic vorbind, unei stări de prosperitate cât mâi bune. Tocmai de

aceea tu trebuie să veghezi singur, în mod continuu ca să ajungi să descoperi dacă motivele tale predominante de acţiune sunt frica sau credinţa. Când vei ajunge cu adevărat să te cunoşti din acest punct de vedere, alege cât mai repede pe cine vrei să serveşti: frica sau credinţa? Pentru unii frica are ca obiect personalitatea. Atunci realizează că tu nu trebuie să eviţi niciodată oamenii de care te temi, ci dimpotrivă fii bucuros că îi întâlneşti, fiindcă dacă te vei apropia de ei cu mult CURAJ în realitate ei vor forma veriga de aur în lanţul propriului tău „bine", sau vor dispărea în mod armonios din drumul tău. Alţii se tem până la obsesie de boli sau de microbi. Trebuie să fii fără frică, să manifeşti un curaj uriaş şi de nezdruncinat într-un loc încărcat de microbi şi procedând astfel vei fi mai mereu imun. Germenii unei boli te pot contamina numai atunci survine starea de REZONANŢĂ care apare atunci când frecvenţa predominantă de vibraţie a AUREI tale vibrează pe aceeaşi lungime de undă cu frecventa de vibraţie a germenilor respectivi. Prin apariţia stărilor intense de frică, spaimă, groază, frecvenţa predominantă de vibraţie a AUREI fiinţei umane îşi micşorează frecvenţa de vibraţie până la nivelul atins de microbi (astfel se produce starea de rezonanţă care face să apară CONTAMINAREA). Chiar boala încărcată de germeni este produsul tulburării sau pervertirii minţii carnale aşa că tocmai de aceea toate gândurile noastre trebuie să fie binefăcătoare. Germenii bolilor nu mai pot să existe sau să se manifeste atunci când ne amplificăm în noi energiile sublime care există în Mintea Divină a Lui DUMNEZEU, în „scânteierea ochiului divin (AJNA CHAKRA) eliberarea omului va veni atunci când el va realiza că numai binele este ATOTPUTERNIC şi că nu există putere în rău care să poată fi egală cu aceea a binelui". „Lumea materială un *trece* şi *evoluând spiritual vom ajunge la* lumea *divină* cu mai multe dimensiuni, *care* în *realitate este lumea minunilor ce se pot manifesta... Şi atunci am văzut* un cer nou şi un *pământ nou şi acolo* mi-am dat seama cd *moarte* nuuo *maifi şi nici plângere*, nici *strigăte de suferinţă şi nici*

dureri nu vor mai fi, căci toate cele dintâi care erau rele şi chitmitoare au trecut”.

Capitolul VII

IUBIREA – ENERGIA SUPREMA.

BEATIFICA, ATOTCUPRINZĂTOARE ŞI UNIFICATOARE A LUI DUMNEZEU

Fiecare om care a existat sau există pe această planetă a primit prin intermediul învăţăturii fundamentale a lui IISUS CHRISTOS iniţierea lui în iubire, „O *nouă* poruncă ud dau un un să ud *iubiţi unii pe alţii*. Iniţiatul Uspenski spune în „Tertium organum” că iubirea este un fenomen esenţial Macrocosmic care dilată în mod beatific fiinţa de la finit către infinit şi totodată îi deschide fulgerător omului lumea divină cu mai multe dimensiuni, sau cu alte cuvinte „lumea paradiziacă a minunilor” * Adevărata dragoste este înainte de toate paradiziacă, neegoistă, beatifică şi total eliberată de frică. Ea se revarsă de la DUMNEZEU în valuri nesfârşite spre obiectul afecţiunii ei, fără să ceară ceva în schimb. Adevărata iubire nu are nimic comun cu TROCUL urmărit de cei mulţi şi egoişti: DĂ-Mi IUBIRE CA SĂ-ŢI DAU IUBIRE. Bucuria ei este în mod primordial bucuria de a da. Iubirea oceanică, pură, transfiguratoare este Dumnezeu în manifestare şi astfel ea este şi rămâne cea mai puternică forţă din Macrocosmos. Iubirea copleşitoare, curată, neegoistă atrage spontan şi în mod irezistibil spre ea ceea ce este numai al ei şi ştiind această taină noi nu trebuie să ne îngrijim să o căutăm atunci când nu o meritäm sau să o cerem atunci când nu suntem TOTAL DESCHIŞI să o simţim. Rar are cineva măcar o vagă idee despre grandoarea şi fericirea iubirii adevărate. Prin ignoranţa şi meschinăria sa, omul este cel mai adesea egoist, tiran, zgârcit sau fricos în parţială şi anemica sa iubire. Tocmai de aceea el pierde atât de uşor legătura cu fiinţa pe care o iubeşte în mod superficial său trecător. Gelozia este cel mai mare duşman al iubirii pentru că mai ales atunci imaginaţia negativ dezlănţuită rătăceşte haotică şi văzând pe iubit atras de altcineva aproape invariabil se

perverteşte dacă nu este cât mai repede neutralizată. Un exemplu: o femeie a venit la mine foarte tristă. Ea mi-a spus că omul pe care ea îl iubea foarte mult a părăsit-o pentru alta şi plecând i-a apus că nu s-a gândit niciodată să se însoare cu ea. Ea era chinuită de o cumplită gelozie şi ură şi printre altele mi-a spus că îşi doreşte să-l vadă suferind cât mai mult aşa cum a făcut-o şi el pe ea să sufere, şi în final a adăugat: Cum de m-a putut părăsi când eu îl iubeam şi îl iubesc atât de mult? l-am răspuns: Dumneata, dacă te vei analiza cu atenţie şi luciditate, îţi vei da seama că în realitate nu-l iubeşti, ci îl urăşti. Dă-i, dacă eşti capabilă, o iubire perfectă şi atunci vei putea primi şi dumneata o iubire perfectă. Perfecţionează-Le pentru acest om prin iubire adevărata pe tine însăţi, fiindcă niciodată nu poţi primi ceea ce nu dai şi mai ales nu uita că în realitate nu poţi să dai mai mult decât trăieşti şi simţi, Dă-i, dacă vrei cu adevărat să-l faci fericit, o iubire neegoistă, nu-i cere nimic în schimb, nu-l critica, nu-l condamna, bucură-te sincer şi profund pentru iubirea pe care el o dăruie altor femei şi binecuvântează-l oriunde şi cu oricine ar fi el”. Ea a răspuns: Nu, nu vreau să-l binecuvântez dacă nu ştiu unde este. Bine, i-am răspuns eu, dar asta nu-i iubire adevărată. Dacă dumneata îi dai o iubire adevărată atunci fii sigură că, mai devreme sau mai târziu, tot o iubire adevărată se va întoarce spre tine. Această iubire adevărată va veni fie de la acest om, fie de la un echivalent al lui, care se va îndrăgosti fulgerător de dumneata spre a-ţi răspunde la această iubire cu o iubire adevărată, căci dacă acest om mi-i alegerea divină pentru dumneata, vei constata că după o anumită perioadă de timp nu-l vei mai dori. Aşa cum în stările de extaz divin eşti una cu Dumnezeu, tot aşa trebuie să ajungi să fii una şi cu iubirea care îţi aparţine prin drept divin.

Multe luni au trecut după aceea şi lucrurile au rămas cam aşa cum au fost, dar de la un anumit moment această femeie a început să lucreze conştiincios cu ea însăşi, l-am spus când am realizat că au apărut unele mici progrese: „Când nu vei mai fi animată deloc de propria ta cruzime,

vei vedea că el va înceta de a mai fi crud şi abia atunci vei începe să îl atragi prin propriile dumitale emoţii sublime care vor fi reciproc generatoare de fericire", l-am vorbit apoi despre membrii unei asociaţii de yoghini din India care nu-şi zic niciodată „Bună dimineaţa" când se întâlnesc, ci rostesc aceste vorbe: „Salut scânteia dumnezeiască ce este prezentă în tine". Ei salută astfel pe Dumnezeu care este mereu prezent atât în fiecare om cât şi în animalele din junglă şi despre ei se ştie că nu sunt niciodată atacaţi sau sfâşiaţi de aceste animale fiindcă prin viziunea lor profund şi intens transfiguratoare ei îi văd aproape totdeauna numai pe Dumnezeu în fiecare vieţuitoare. Am spus: salută şi dumneata, plină de dragoste şi transfigurare, Scânteia dumnezeiască (ATMAN) care este mereu prezentă chiar şi în acest om şi spune: „Văd înainte de toate în tine numai Sinele Etern (ATMAN)", Urmăresc să te văd aşa cum te vede Dumnezeu, pur, perfect, ideal, făcut după chipul şi asemănarea Sa. Cu timpul, punând sistematic în practică acest sfat al meu, ea a devenit mai ponderată şi gradat ura ei s-a diminuat. El era căpitan şi ea îi zicea în taină, ca să-l alinte, „Cap". Într-o zi ea a venit spontan să spună: „Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Cap oriunde şi cu oricine ar fir. I-am spus: acum iată că începe să se manifeste în tine iubirea adevărată, las-o în continuare să crească şi să se amplifice şi când vei fi pe deplin stăpână pe ea şi nu vei mai fi deloc tulburată sau chinuită de vechea situaţie, şi când iubirea ta care acum este adevărată va fi suficient de puternică vei atrage într-un mod aproape irezistibil iubirea lui său, dacă nu, vei constata că vei atrage echivalentul ei.

Peste încă câteva luni am primit de la aceasta femeie o scrisoare în care îmi scria: Ne-am căsătorit. Cu prima ocazie când ne-am întâlnit după aceea am întrebat-o: Cum a fost? Ea a exclamat: Oh! Aş putea spune că a fost un miracol! într-o zi m-am trezit că orice suferinţă încetase şi totodată am realizat că în noua stare în care mă aflam îl iubeam extraordinar de mult şi nu mai eram geloasă. La câteva săptămâni după aceea într-o seară l-am văzut şi

spontan el s-a apropiat foarte emoţionat şi radios de mine şi mi-a cerut să mă căsătoresc cu el. După aceea cam la o săptămână ne-am căsătorit şi acum pot să spun că nu am văzut om mai afectuos, mai tandru şi mai devotat decât el. Există un aforism al înţelepciunii care sună aşa: „În realitate niciun om nu-i nici doar duşmanul tău şi nici doar prietenul tău, ci NUMAI învăţătorul tău”. De aceea trebuie să devii impersonal şi să înveţi cât mai bine şi cât mai repede ceea ce fiecare pm are să te înveţe în mod direct sau indirect. În final, după ce-ţi vei învăţa cât mai bine toate lecţiile pe care viaţa ţi le-a rezervat, vei ajunge cu adevărat să fii liber.

Iubitul femeii din acest exemplu a fost FĂRĂ ÎNDOIALĂ pentru ea învăţătorul (LA ÎNCEPUT NEBĂNUITĂJ al iubirii neegoiste pe care fiecare om, mai devreme sau mai târziu, trebuie să o înveţe. „Suferinţa nu-i obligatoriu necesară pentru dezvoltarea spirituală a omului, dar adeseori ea rezultă prin violarea legilor divine, spirituale. Dincolo de aceasta trebuie însă să ne dăm seama că FĂRĂ IMPULSUL MARELUI DASCĂL CARE ESTE, PENTRU MAREA MAJORITATE A OAMENILOR, SUFERINŢA, puţini ar fi aceia care sar dovedi capabili să se trezească din „somnul sufletului” fără ajutorul ei.

Când omul ignorant şi mărginit este fericit, de obicei el devine egoist, şi atunci în mod automat legea Karmei se pune după aceea în acţiune. De cele mai multe ori omul ignorant şi egoist se ruinează singur din cauza lipsei lui de consideraţie pentru fiinţele umane care îi arată iubire şi consideraţie. Am cunoscut mai demult o femeie care avea un soţ plăcut şi tandru, care o iubea enorm, dar, cu toate acestea, ea spunea: „Nu am de ce să-mi fac griji fiind măritată, nu din cauza bărbatului meu, ci pur şi simplu fiindcă pe mine nu mă interesează deloc căsătoria”. Ea avea cel mai adesea alte interese şi rareoriîşi amintea de soţ. Ea chiar spunea că se gândea la el numai când îl vedea. Într-o bună zi soţul i-a spus cu francheţe că e! iubeşte altă femeie şi la scurt timp după aceea a părăsit-o. Atunci ea a venit la mine disperată şi plină de ură. I-am

spus: „Iată că ţi s-a dat exact ceea ce spuneai chiar tu. Ziceai adeseori că nu ai de ce să te îngrijeşti de acest bărbat fiind măritată; Subconştientul tău a lucrat pe căi tainice, în această direcţie, ca să nu mai fi măritată”. Ea a spus: „Da, abia acum mi-am dat seama. Omul capătă până la urmă exact ceea ce doreşte şi de multe ori numai în final el îşi dă seama că singur şi-a făcut rău”, bar după aceea ea s-a armonizai suficient de bine în noua ei situaţie ei şi a înţeles că de fapt ei erau amândoi mai fericiţi separaţi. Când o femeie care susţine că iubeşte un bărbat devine indiferenta sau cicălitoare şi încetează de a mai fi o sursă de inspiraţie, fericire, plăcere şi armonie pentru soţul ei, ea pierde acel „ceva” care până atunci constituia stimulentul relaţiilor lor de mai înainte care erau generatoare de bucurie şi încântare şi gradat devine neliniştită şi nefericită.

Nu demult un om a venit la mine abătut şi nenorocit. El mi-a spus că nevasta lui se interesa de „Ştiinţa numerelor” şi voia să-l descifreze pe el cu ajutorul numerelor combinate. Părea însă că rezultatul la care ea ajunsese astfel nu îi era favorabil, pentru că el spunea: Nevasta mea e de părere că nu voi dispune niciodată de avere fiindcă prin analiza numerică a numelui meu apare cifra doi. I-am răspuns: Nu te îngriji atât de mult să afli care este numărul dumitale. Dumneata, ca om, eşti în realitate o idee perfectă în Mintea Divină a lui Dumnezeu şi ştiind aceasta este necesar să ceri succesul şi prosperitatea care pot fi plămădite pentru dumneata dacă vei coopera în mod armonios cu Inteligenţa Infinită a lui Dumnezeu. După câteva săptămâni el a căpătat o ofertă foarte avantajoasă la serviciu şi doi ani mai târziu el a obţinut un succes strălucitor ca scriitor. Niciun om nu va ajunge să aibă un mare succes în afaceri până când nu va ajunge să-şi iubească activitatea pe care o desfăşoară. Pictura pe care pictorul talentat o pictează din dragoste (pentru ceea ce el face] va fi opera lui cea mai mare. Cazanul care este folosit pentru a fierbe apa, în cazul în care rămâne totdeauna pe pământ gol şi ruginit, nu va mai

putea fi considerat folositor. Niciun om nu poate strânge bani dacă în adâncul sufletului îi dispreţuieşte.

Mulţi oameni rămân în sărăcie fiindcă spun: Banii nu înseamnă nimic pentru mine şi eu îi dispreţuiesc pe cei care au bani. Acesta este cel mai adesea motivul pentru care mulţi artişti sunt săraci.

Dispreţul lor profund pentru bani îi separă de ei. Îmi amintesc că la un moment dat am auzit un artist spunându-l altuia că de fapt nu-i un artist bun fiindcă are bani la bancă. Această atitudine aberantă a minţii separă în scurt timp pe om de averea lui. În realitate trebuie să fim într-o profundă şi deplină armonie cu lucrurile sau cu fiinţele umane pe care le atingem.

Priviţi într-un mod transfigurator banii sunt Dumnezeu în manifestare ce există atunci ca eliberator de lipsuri şi limitări, însă atenţie! banii trebuie să fie folosiţi cu înţelepciune. Zgârcenia şi economia excesivă reacţionează şi fac să se declanşeze răzbunări groaznice. Aceasta nu înseamnă însă că nu trebuie să avem vase şi rezerve, stocuri şi depozite pentru cămara care trebuie să fie plină prin dreptul divin care îi este dat omului, dar, dincolo de aceasta, trebuie să fim temperaţi şi să nu acumulăm din principiu mai mult decât ne este necesar. Nu economisiţi în mod inutil banii mai ales atunci când se iveşte vreo ocazie în care banii respectivi suni cu adevărat necesari. Lăsându-i să fie folosiţi în mod benefic, fără frică şi chiar bucuroşi, deschidem astfel d-alea ca ei să se întoarcă după aceea la noi şi mai mulţi, fiindcă niciodată nu trebuie să uităm că, în realitate. Dumnezeu este singura avere inepuizabilă a omului. Aceasta trebuie să fie atitudinea noastră spirituală faţă de bani şi pentru aceasta trebuie să fim pe deplin conştienţi că în marea Bancă a Universului nu-i niciodată lipsă. Un exemplu semnificativ de avariţie îl avem în filmul „Lăcomie”. Acolo vedem că femeia a câştigat 5.000 de dolari la loterie, dar ea nu voia deloc să-i cheltuiască. Ea se zgârcea în mod aberant şi economisea banii la sânge lăsându-l pe soţul ei să sufere şi să moară de frig şi foame în timp ce ea continua să spele,

ca şi

Elnă atunci podele, ca să aibă astfel din ce trăi. Ea iubea într-un mod olnăvicios banii care pentru ea deveniseră un scop în sine şi de aceea ajunsese să îi pună mai presus de orice. Dar iată că într-o noapte femeia respectivă a fost ucisă de un tâlhar şi în final toţi banii i-au fost luaţi. Aici iubirea de bani a fost izvor de rele. Banii în ei înşişi sunt buni şi binefăcători, dacă sunt priviţi ca fiind UN MIJLOC şi dacă sunt folosiţi cu înţelepciune, dar în situaţia în care sunt folosiţi pentru scopuri rele. distructive pentru a ne satisface zgârcenia sau dorinţa bolnăvicioasă de acumulare, ori dacă se ajunge ca ei să fie consideraţi mai importanţi decât iubirea, atunci fără îndoială aduc boala, dezastrul şi pierderea lor!

Urmează totdeauna calea iubirii adevărate şi vei vedea că astfel toate lucrurile se înmulţesc, pentru că totdeauna Dumnezeu e iubire şi Dumnezeu este pentru cel înţelept SINGURA avere. Dacă vei urma calea egoismului şi a lăcomiei vei constata că aproape toată averea îţi va dispare printre degete sau că omul respectiv va fi separat de ea. Un exemplu: cunosc cazul unei femei foarte bogate care îşi strângea cu lăcomie şi zgârcenie toate veniturile. Rar dădea cuiva ceva şi cumpăra rareori lucruri, dar atunci o făcea numai pentru ea. Era foarte pasionată după coliere şi o prietenă a întrebat-o odată câte are. Ea a spus: 67. Le cumpăra şi apoi le punea deonarte. fiecare colier fiind învelit în hârtie de mătase.

Dacă ar fi folosit aceste coliere ar fi fost dreptul ei, dar aşa, ea a violat sistematic legea folosirii. Dulapurile ei erau pline de haine pe care ea nu le purta niciodată şi de bijuterii superbe care n-au văzut niciodată lumina. După câţiva ani, treptat, braţele femeii respective au paralizat şi până la urmă ea a devenit incapabilă să se mai îngrijească de averea ei şi de starea sănătăţii ei. În final a fost obligată să transmită altora administrarea averilor el. Din acest exemplu ne putem da seama că omul care ignoră legea divină atrage, prin acţiunile lui nesăbuite, asupra lui însuşi distrugerea. Multe dintre bolile şi nefericirile noastre vin

din violarea legii divine a iubirii.

Bumerangul omului care este mai mereu plin de ură, mânie sau critică se Întoarce mai devreme sau mai târziu încărcat de păcate, suferinţe şi griji. Iubirea divină, pură. intensă şi plenar transfiguratoare pare aproape o artă pierdută.

şi omul care deja are cunoştinţe despre legile spirituale ştie că ea trebuie să fie din nou câştigată. Fără iubire fiinţa umană este doar un „suflet mort" cu „inima de piatră" şi astfel ea devine o „alamă sonoră" sau cu alte cuvinte un „ţimbal răsunător". Un exemplu: aveam o studentă care venea la mine, lună după lună, ca să-şi cureţe conştiinţa ei de ură. După un timp ea ajunse să mai duşmănească numai o singură femeie şi aceasta o preocupa mereu. Puţin câte puţin, ea deveni echilibrată şi armonioasă şi într-o bună zi toate duşmăniile ei au dispărut.

Atunci îmi amintesc că a venit radiind la mine şi a exclamat: Nu am cuvinte să-ţi comunic fericire pe care deja o simt. Femeia aceea pe care mai demult eu o duşmăneam mi-a spus ceva şi eu, în loc să mă înfurii, am fost foarte drăguţă şi binevoitoare cu ea şi atunci şi ea, la rândul ei a fost foarte drăguţă cu mine şi m-a lăudat. Acum este o minunată lumină pe care o simt înăuntrul meu în regiunea inimiil.

Dragostea şi bunăvoinţa sunt calităţi nepreţuite în afaceri. De exemplu: o femeie a venit la mine plângându-se de patroana ei. Spunea că aceasta era rece şi cicălitoare şi că nu o dădea afară fiindcă nu se poate lipsi de ea în acest post. Eu l-am spus atunci: Bine, începând de azi gândeşte-te şi salută de mai multe ori pe zi Scânteia din Dumnezeu Tatăl (ATMAN) care este mai mereu prezentă în patroana ta şi totodată trimite-i dragoste. Ea spuse: Nu pot, pentru că aceasta este o femeie ca de marmură. I-am spus: Îţi aminteşti povestea cu sculptorul care a cerut cuiva să-i dăruiască o bucată de marmură? A fost întrebat atunci pentru ce îi trebuie şi el a răspuns: Fiindcă eu am observat că există un înger minunat în această bucată de marmură.

Din ea, el a făcut după aceea o minunată operă de artă. Ea a spus: E adevărat ceea ce îmi spuneţi, voi urmări şi eu să fac aceasta. O săptămână mai târziu s-a întors şi mi-a spus: Am făcut ceea ce mi-aţi spus să fac şi trebuie să recunosc că acum femeia e foarte drăguţă cu mine şi chiar mă plimbă cu trăsura: ei. Oamenii simt uneori mart şi constante remuşcări de a fi făcut cuiva un gest de cruzime. Asemenea regrete durează în unele situaţii ani întregi. Dacă în asemenea cazuri răul nu se mai poate îndrepta, efectul lui poate fi neutralizat făcând cuiva mai mult bine sau generându-i o plăcere în prezent. Ceea ce trebuie să facem noi atunci este să iertăm complet acele lucruri care au trecut, şi să urmărim să prevenim acele lucruri care ne pot cauza suferinţe şi care se profilează în viitor sau cu alte cuvinte sunt înaintea noastră. Grijile, regretele şi remuşcările distrug rapid celulele corpului şi otrăvesc atmosfera energetică subtilă a individului respectiv.

O femeie mi-a spus foarte supărată: Ajută-mă. te rog, să fiu fericită şi veselă, căci grijile şi siressurile mă fac aşa de nervoasă cu cei din jur. că am ajuns să fiu răutăcioasă şi astfel îmi întreţin Karma, Mi s-a cerut de asemeni să ajut o femeie care era în doliu după fiipa el. Am rugat-o să înceapă să nege cu tărie orice credinţă chinuitoare în pierdere şi în separaţie şi i-am cerut de asemeni să afirme că Dumnezeu era bucuria femeii, dragostea şi pacea ei. Femeia respectivă şi-a câştigat la numai câteva săptămâni după aceea echilibrul, dar mi-a trimis vorbă prin fiul ei să nu o mai ajut psihomental în continuare, fiindcă – spunea ea – era aşa de fericită, încât nu-i mai era convenabil. Este evident aici că mintea muritoare ţine să depindă de tristeţe şi de regretele ei. Am cunoscut o femeie, aş putea spune masochistă, care se lăuda pretutindeni cu nenorocirile şi suferinţele el, aşa că mai tot timpul avea ceva cumplit cu care să se laude. Moda veche prostească era că, dacă o mamă nu este mai mereu îngrijorată de copiii ei, înseamnă că nu-i o mamă bună. Astăzi noi ştim că frica exacerbată a mamelor este cauza multor boli şi accidente care apar în viaţa copiilor. Un proverb spune: DE CEEA CE ÎŢI ESTE

CEL MAI FRICĂ, EXACT DE ACEEA NU SCAPI. Acest aspect este foarte adevărat dacă avem în vedere faptul că frica proiectează în mod viu boala sau o realizează în mod obiectiv din punct de vedere subtil dacă ea nu este după aceea complet neutralizată. Fericită va fi mama care poate spune sincer că gândeşte cu tărie că ea pune copilul ei în mâna lui Dumnezeu şi de aceea ştie că el este sub atotputernica protecţie divină. În acest mod ea proiectează instantaneu asupra lui o mare şi puternică aură de protecţie. Un exemplu: o femeie s-a trezit deodată în mijlocul nopţii, simţind într-un mod paranormal că fratele ei este într-o mare primejdie. În loc să o apuce frica, ea a rostit de 7 ori pentru el TATĂL NOSTRU" şi apoi a început să facă afirmaţii profund binefăcătoare, pline de adevăr, spunând: „Omul este o idee perfectă în Mintea Divină a lui DUMNEZEU şi totdeauna el se află în locul cel mai bun, dacă se găseşte sub protecţia divină". A doua zi ea a aflat cu uimire că fratele ei era în apropierea unei mine care a explodat, dar cu toate acestea el a scăpat în mod miraculos.

Prin gândurile lui bune care îi permit să intre în stare de REZONANŢĂ cu focare nesfârşite de energie benefică din Macrocosmos, omul poate fi păzitorul fratelui său şi fiecare om trebuie să ştie că fiinţa sau fiinţele dragi pe care el le iubeşte se află automat Mpe locul secret al celei mai mari înălţimi şi ele rămân acolo la umbra Atotputernicului nostru Ţaţă Ceresc (DUMNEZEU)", „Nu ţi se va întâmpla nimic rău dacă ai o mare credinţă în DUMNEZEU şi nicio boală nu se va apropia de tine". „Iubirea perfectă, infinită, Jace să dispară pentru totdeauna frica". „*Acela care* încă *se* mai *teme, arată că deocamdată* nu este *perfect* în *drdgoste*. *Dragostea divină vine de la DUMNEZEU şi ea este împlinirea legii*".

Capitolul VIII

INTUIŢIE DIVINA SAU DIRECTIVE

„*Pe orice drum ai fi, dăruieşte-te necondiţionat* în mâinile lui *DUMNEZEU şi apoi vei vedea că* El îţi va *conduce paşii*. Nimic bun nu-i este greu de săvârşit omului

care cunoaşte puterea tainică a cuvântului şi care îşi urmează glasul intuiţiei sale divine. Prin cuvintele lui binefăcătoare el pune instantaneu în acţiune forţe subtile benefice nevăzute şi astfel îşi poate reconstrui corpul, sau poate dinamiza şi armoniza funcţiile lui. De aceea are o atât de mare importanţă alegerea cuvintelor benefice potrivite şi acela care îşi alege cu grijă afirmaţiile binefăcătoare, pe care el urmăreşte să le proiecteze în invizibil, ştie că mai ales atunci domnul Dumnezeu este ajutorul lui, pentru că printr-o rostire adecvată survine un ajutor eficient pentru fiecare cerere şi prin cuvântul lui benefic care este rostit, omul eliberează astfel acest ajutor şi se convinge că este perfect valabilă PORUNCA DIVINĂ „cere şi ţi se va da”. Omul trebuie însă să facă el totdeauna prima mişcare. „Apropie-te cu dragoste de Dumnezeu şi El se va apropia imediat de tine”. Am fost adesea întrebată cum se ajunge la această realizare. Am spus: „Spune cuvântul binefăcător cu o mare credinţă şi dacă nu eşti un iniţiat nu face nimic până nu vei avea o îndrumare precisă. Cere, dacă te grăbeşti, aceasta îndrumare de la DOMNUL DUMNEZEU spunând: „Spirit Infinit al lui DUMNEZEU, arată-mi drumul şi ajută-mă să cunosc ce este acum de făcut pentru mine”. Răspunsul de la DUMNEZEU ne va veni cel mai adesea prin intuiţie sau printr-un anumit impuls. Ne va fi de asemeni de folos o aparentă întâmplare remarcată de noi sau de altcineva, un pasaj dintr-o anumită carte etc, Răspunsurile care ne sunt oferite de DUMNEZEU uneori se dovedesc a fi de o exactitate neaşteptată. Un exemplu: o femeie dorea o mare sumă de bani. Ea a spus cu credinţă această rostire: „Spirit Infinit al lui DUMNEZEU, deschide, te implor, drumul pentru ajutorul meu imediat, fă ca tot ceea ce este al meu prin drept divin să ajungă la mine acum, într-o mare avalanşă de abundenţă” şi apoi ea a mai adăugat: „dă-mi, te implor, o îndrumare precisă, ajută-mă să cunosc dacă există ceva de făcut pentru mine”. Gândul profund inspirator a venit repede: dă unei anumite prietene, care ajută pe mulţi oameni spiritual, 100 de dolari. Ea a povestit totul

prietenei ei, care a spus: „Aşteaptă şi cel mai bine verifică totul înainte de a-i da acestei femei banii”. A aşteptat aşa cum a fost sfătuită şi în ziua respectivă a întâlnit o femeie care i-a spus: „Azi am dat cuiva de pomană un dolar, dar trebuie să-ţi mărturisesc că a fost tot aşa de mult

pentru mine cât ar fi pentru tine să dai 100 de dolari”. A fost astfel îndrumată ară greşeală şi în modul acesta a cunoscut că avea dreptate să dea cei 100 de dolari. Era, fără îndoială, un cadou divin care cuprindea în el o investiţie mare, pentru că, la puţin timp după aceea, o mare sumă de bani i-a venit pe o cale uluitoare, la care nu se aştepta. De aceea se spune adeseori că dând. deschizi în felul acesta drumul ca să primeşti. Ca să creezi activitate în finanţe, trebuie mai întâi să dai:

Dijma sau oferirea în dar a unei zecimi dintr-o sumă este un vechi obicei omenesc şi el asigură în felul acesta sporul. Mulţi dintre oamenii foarte bogaţi din Statele Unite au dat dijmă şi pol să vă mărturisesc că nu am cunoscut niciun caz în care aceasta să nu fi însemnat o investiţie. A zecea parte odată dăruită se întoarce după aceea binecuvântată şi înmulţită. Este însă important ca darul sau zeciuiala să fie date cu dragoste şi bucurie fiindcă „lui Dumnezeu îi plac donatorii veseli1. Poliţele trebuie plătite cu veselie, toţi banii pe care urmează să-i plătim trebuie să fie trimişi fără frică şi eventual cu o binecuvântare.

Această atitudine profund pozitivă a minţii îl face pe om să fie un stăpân al banilor şi, dacă el ţine seama de aceasta, cuvintele binefăcătoare care vor fi apoi rostite de el, îi vor deschide uriaşe rezerve de bogăţie.

— Adeseori, însuşi omul îşi limitează resursele sale prin viziunea lui meschină şi prin limitare. Uneori lui i se deschid brusc mari posibilităţi de bogăţie, dar el se teme să acţioneze. Viziunea justă şi acţiunea promptă merg mână în mână, ca în cazul omului care a cumpărat blana de căptuşeala. O femeie a venit la mine spunându-mi să o ajut pentru a obţine o slujbă. Am rostit atunci „Spirit Infinit a lui DUMNEZEU, te implor deschide drumul pentru o angajare dreaptă a acestei femei”. Niciodată să nu spui

angajare, ci angajare dreaptă, care este locul plănuit pentru cei buni de Mintea Divină, fiindcă numai asemenea rostiri clare şi adecvate ne oferă după aceea satisfacţie. Am adus apoi mulţumiri că ea va primi totdeauna tot ce e al ei şi am implorat ca această slujbă dreaptă să se manifeste repede. La câteva zile după aceea i s-au făcut trei oferte de serviciu, două la New York şi una la Palm Beach şi acum ea nu prea ştia ce să aleagă, l-am spus: „Cere ajutor de la Dumnezeu pentru o îndrumare justă şi precisă”. Timpul era aproape trecut şi ea rămânea nedecisă, când într-o zi mi-a telefonat. „Când m-am trezit dimineaţa, am simţit că trebuie să aleg Palm Beach”. Ea fusese acolo mai demult şi cunoştea parfumul îmbălsămat al acelei zone. I-am spus: „Dacă dumneata poţi simţi Palm Beach de aici, este sigur că aceasta este îndrumarea cerută 1. Ea a acceptat postul şi a avut mult succes. Adesea o îndrumare divină ne vine într-un mod sau într-un timp neaşteptat. Într-o zi eu mă plimbam pe stradă când am simţit deodată brusc nevoia să merg la o anumită brutărie care se aila la un bloc sau două mal departe. Mintea mea raţională rezista argumentând: „nu-i nimic acolo care te-ar putea interesa”. Totuşi eu nu am ascultat de raţiune şi m-am dus la acea brutărie, privind cu multă atenţie la orice lucru şi, natural că m-am convins că nu era nimic care m-ar fi putut interesa, dar iată că ajungând acolo am întâlnit o femeie la care mă gândisem mai demult adesea şi care acum avea din nou nevoie de ajutorul meu pe care, lăsându-mă ghidată astfel de intuiţie, i l-am putut da. Astfel am remarcat că uneori mergi pentru un lucru şi afli altul. Intuiţia spirituală este o facultate spirituală care nu explică, ci numai ne indică în mod tainic drumul. Adesea se primesc directive de la DUMNEZEU în timp ce ne rugăm cu fervoare la el. Ideea prin care aceste directive spirituale ne vin poate să treacă aproape neobservată, dar „unele dintre căile Domnului” se ştie că sunt misterioase, într-o zi spuneam în clasă că fiecare om care se va ruga cu fervoare şi credinţă la DUMNEZEU va primi o îndrumare precisă. După aceea, o femeie a venit la mine şi mi-a spus:

„În timp ce aii vorbit despre aceasta, mie mi-a venit dorinţa de a-mi scoate mobila din magazie şi de a o duce într-un apartament”. Femeia respectivă venise la mine pentru a învăţa cum să se roage la DUMNEZEU pentru sănătate, i-am spus că ştiu o locuinţă în care ea însăşi şi sănătatea ei se vor transforma şi am adăugat: „Cred că tulburarea sănătăţii la dumneata este corelată şi cu un ataşament excesiv pentru lucrurile inutile care sunt depozitate acolo în acel loc”. „Congestia inutilă a lucrurilor noastre cauzează congestia bolnăvicioasă a anumitor organe sau zone în corp”. Ai nesocotit legea divină a folosinţei şi iată că acum tragi consecinţele. Ea a mulţumit după aceea că ordinea divină s-a stabilit în mintea, trupul şi lucrurile ei. Oamenii cel mai adesea nici nu visează ce mare legătură există între trupul lor şi afacerile lor. Există în această direcţie o corespondenţă mutuală pentru fiecare boală. Cineva cu o mare credinţă în DUMNEZEU poate obţine o vindecare instantanee prin realizarea profund binefăcătoare că trupul lui este o Idee Perfectă în Mintea Divină a lui DUMNEZEU şi de aceea întreg şi perfect îi este trupul. Totuşi trebuie să aveţi în vedere că dacă după aceea el reîncepe şi apoi din nou continuă să se încarce cu gândurile sale distructive de acumulare excesivă şi ură, de frică, de critică necreatoare, boala lui se va întoarce din nou, chiar dacă el se vindecase atunci ca prin minune.

Iisus ştia că orice boală provine dintr-un păcat şi tocmai de aceea el le spunea leproşilor ca după vindecare ei să meargă să facă cât mai mult bine şi nu mai păcătuiască, căci procedând astfel şi păcătuind din nou ceva şi mai rău urma să vină asupra lor de la DUMNEZEU ca să-i pedepsească. Astfel ne putem da seamă de ce sufletul omului (sau mintea subconştientă) trebuie să fie „purificat” până când el ajunge să fie mai alb decât zăpada, pentru a ne asigura astfel o sănătate perfectă, permanentă. În această direcţie, atât metafizicianul cât şi yoghinul avansat susţincă totdeauna orice păcat sau greşeală a noastră este adânc săpată prin „corespondenţă” în AURA fiinţei noastre.

Iisus Christos ne spune: *NNu condamna niciodată pe alţii*, ca *să nu fii tu* însuti condamnat”. „Nu judeca pe alţii, ca să nu fii tu însuţi judecat”. Mulţi oameni ignoranţi şi-au atras anumite boli şi nefericiri drept pedeapsă divină pentru condamnarea altora, căci aproape totdeauna, ceea ce tu condamni la alţii, atragi spre tine însuţi imediat după aceea, prin declanşarea anumitor procese de REZONANŢĂ. Un exemplu: o femeie a venit la mine supărată şi bolnavă fiindcă soţul ei a fugit de la ea cu o altă femeie. Această femeie o critica plină de răutate pe cealaltă şi spunea: „Ea ştia că acest bărbat este un om însurat şi tocmai de aceea ea nu avea dreptul să accepte atenţiile lui”, l-am spus: „Opreşte-te imediat de a condamna, femeia, şi cel mai bine binecuvânteaz-o, căci dacă nu vei lua o altă atitudine faţă de această situaţie* vei atrage fără îndoială, în viitor, exact acelaşi lucru pentru tine”. Ea a rămas însă surdă la vorbele mele şi iată că la un an sau doi mai târziu pe ea însăşi o interesa un bărbat însurat. De câte ori critici sau condamni pe cineva, declanşezi imediat anumite procese de REZONANŢA care te pun instantaneu în legătură cu acel aspect pe care TU ÎL CRITICI ori ÎL CONDAMNI şi astfel, analogic vorbind, s-ar putea spune că este ca atunci când apuci şi tragi de un fir elastic şi după aceea trebuie să te aştepţi la o anumită lovitură.

Indecizia sau nehotârârea este o piedică în multe privinţe. Ca să o depăşeşti cât mai repede trebuie să faci prompt şi plin de CREDINŢĂ în Dumnezeu afirmaţia: „Implor pe Dumnezeu să fiu totdeauna sub inspiraţia sa directă şi astfel iau repede deciziile cele mai drepte”. Aceste cuvinte profund benefice în care noi trebuie să credem cu tărie impresionează în mod benefic subconştientul şi ne ajută să devenim îndată treji şi vioi permiţându-ne să luăm decizia potrivită fără ezitare. Am găsit că este în multe cazuri distructiv să priveşti spre planul (universul) psihic pentru a fi condus, fiindcă după cum se ştie, acesta este planul mai fi>ultor minţi şi nu al unei singure minţi. Dacă omul îşi deschide mintea spre

subiectivitate, el devine astfel cu uşurinţă o pradă uşoara pentru forţele distructive demoniace sau satanice. Planul psihic este de fapt rezultatul gândurilor muritoare ale omului şi totodată el este planul opoziţiilor şi luptelor. De aici noi putem primi fie mesaje bune, fie mesaje rele. „Ştiinţa" superficială a numerelor, ca şi citirea ori interpretarea realizată de mântuială a horoscopului, atrage şi menţine omul jos pe un plan mental inferior muritor, efemer, care în general se referă numai la domeniul KARMA-ic. Cunosc un om credul care ar fi trebuit să fi murit demult dacă ar fi fost să dea o totală crezare horoscopului său. Cu toate prevestirile sumbre ale horoscopului său, nu numai că el este în viaţă, dar în plus el este unul dintre cei mai de seamă conducători care luptă cu multă forţă pentru elevarea spirituală a umanităţii din ţara lui.

O minte ferm focalizată şi viguroasă poate neutraliza cu uşurinţă profeţiile rele. Omul trebuie în asemenea situaţii să spună cu o credinţă de nezdruncinat: „Orice profeţie falsă trebuie să fie anihilată imediat, orice plan pe care Tatăl meu din ceruri (DUMNEZEU) nu l-a plănuit pentru mine, trebuie să dispară imediat. Ideea divină că NUMAI ADEVĂRUL TRIUMFĂ şi este durabil trebuie să se realizeze chiar acum! 1. Tocmai de aceea, dacă cineva ţi-a prevestit un eveniment bun de fericire, împlinire sau bogăţie, dă-i ospitalitate şi aşteaptă-l, căci este posibil ca el să se manifeste, mai devreme sau mai târziu, prin legea divină a speranţei. Voinţa omului trebuie să fie folosită ca să contrasemneze Voinţa Universală a lui Dumnezeu. „Vreau ceea ce-mi va fi dat prin voinţa atotputernică a lui Dumnezeu". E voinţa lui Dumnezeu să-i dea fiecărui om care merită posibilitatea împlinirii dorinţelor sale binefăcătoare, drepte ale „inimii" lui şi voinţa omului trebuie să fie folosită ca să ţină acea viziune perfectă „fără şovăire". Fiul risipitor a spus: „Scula-mă-voi şi mă voi duce la Tatăl meu". Adesea implică un mare efort de voinţă părăsirea învelişului închistat, limitator al gândurilor mortale. Cel mai adesea este cu mult mai uşor pentru

oamenii simpli să aibă frică în loc de credinţă şi tocmai de aceea credinţa implică în realitate un considerabil efort de voinţă. Când omul se trezeşte spiritual, el începe să crească: el recunoaşte atunci că orice dizarmonie exterioară corespunde de fapt unei anumite dizarmonii mentale. Dacă adeseori el se poticneşte sau cade fizic, aceasta arată că de multe ori el se poticneşte de asemeni şi cade chiar şi în conştiinţa lui. O dată o studentă mergea pe drum şi critica pe cineva în gândurile sale. Ea îşi spunea atunci mental:

„Acea femeieeste cea mai nesuferită de pe pământ”; exact atunci ea a fost uluită să constate că deodată trei băieţi care tocmai alergau pe lângă ea aruncând cu nişte pietre, au lovit-o chiar în acel moment. Ea nu a condamnat atunci deloc jocul băieţilor, ci a chemat imediat legea iertării şi apoi a salutat Spiritul Nemuritor divin (ATMAN) din acea femeie.

Drumurile înţelepciunii sunt căile inteligenţei, bunului simţ şi ale plăcerii şi toate cărările lui DUMNEZEU duc în final la pacea beatifică profundă.

Când cineva a făcut o anumită cerere către DUMNEZEU, trebuie totodată să fie gata pentru unele surprize. Orice lucru care aici pe Pământ pare că merge strâmb, în realitatea tainică a lui DUMNEZEU merge drept. De exemplu: o femeie a spus că nu există pierdere în Mintea Divină, de aceea ea nu popie pierde ceva care îi aţipriine prin drept divin. În această direcţie ea era perfect sigură că ceea ce a pierdut cândva se va întoarce iar dacă nu. la momentul potrivit, va primi echivalentul respectiv. Cu câţiva ani înainte ea pierduse 2000 de dolari, împrumutând aceşti bani cuiva care a murit pe neaşteptate, el nespecificând în testamentul său nimic despre acea datorie. Femeia era supărată, dar cum nu avea nicio dovadă scrisă, s-a hotărât să ceară aceşti bani de la Banca Universală a lui DUMNEZEU. Ea a început mai întâi prin a ierta datornicul, căci ura şi neiertarea închid complet uşile Băncii Minunate. Ea a făcut apoi următoarea afirmaţie: „Acum eu neg cu tărie pierderea, pentru că în

realitate nu există pierdere în Mintea Divină, de aceea eu ştiu că nu pot pierde aceşti

2000 de dolari care îmi aparţin mie prin drept divin”.

Noi ştim că atunci „când *o uşă se închide*, *o alta se* deschide”.

Ea trăia în apartamentul unei case care tocmai era de vânzare şi în contractul de închiriere era o clauză spunând că dacă se va vinde casă, chiriaşii vor trebui să se mute în termen de 90 de zile. Deodată, proprietarul a anulat brusc toate contractele şi apoi a urcat chiria. Iarăşi nedreptatea era acum în drumul ei. dar şi de data aceasta ea a fost imperturbabilă. Ea a binecuvântat pe proprietari spunând: „dacă chiria s-a mărit, înseamnă că în curând eu voi fi mai bogată, căci eu ştiu că singur Dumnezeu este averea mea”. Noile contracte au fost făcute cu chiria mărită, dar dintr-o eroare divină, clauza cu cele 90 de zile a fost uitată. Puţin după aceea, proprietarul a avut ocazia să vândă casa. Din cauza greşelii din noile contracte, chiriaşii aveau dreptul să mai stea un an. Agentul imobiliar a oferit fiecărui chiriaş câte 1.500 de dolari dacă se mută şi multe familii chiar s-au mutat. Trei însă au rămas, printre care şi femeia aceasta. O lună sau două mai târziu agentul a apărut şi i-a spus femeii: „Vrei să anulezi contractul pentru 1, 500 de dolari? 1. Atunci ei i-a fulgerat prin minte: „Acum iată că vin cei 2000 de dolari”. Şi-a amintit atunci fulgerător că ea a zis către prietenii din casă: „Vom acţiona împreună dacă se mai zice ceva despre mutare”. Astfel s-a hotărât să-şi consulte prietenii. Et au spus: „Dacă au oferit 1.500 de dolari, înseamnă că au o mare nevoie şi este sigur că vor oferi şi 2000 de dolari”. Astfel ea a obţinut un cec de

2000 de dolari ca să elibereze imediat apartamentul. A fost desigur o remarcabilă lucrare a legii divine şi în prima fază nedreptatea aparentă cu mărirea chiriei a însemnat numai deschiderea cuvântului pentru realizarea ei. Aceasta dovedeşte că în Mintea Divină a lui Dumnezeu nu există pierderi şi dacă acţionăm într-o adecvată stare spirituală, putem culege tot ceea ce este al nostru din marele rezervor infinit al Binelui, îţi voi înapoia astfel ţie

anii pe care ţi i-au mâncat lăcustele”. Lăcustele sunt în cazul de faţă îndoielile, ura şi regretul gândurilor muritoare. Numai aceste gânduri adverse fură pe om, pentru că în realitate „niciun om nu dă către el, ci lui însuşi şi niciun om nu ia de la el, ci de fapt el îşi ia lui însuşi totul de la DUMNEZEU”. Omul este aici ca să-l descopere şi să-l dovedească pe Dumnezeu şi reuşind aceasta el va deveni capabil să depiună mărturie pentru adevăr. El îl poate dovedi cu uşurinţă pe Dumnezeu prin aducerea belşugului în lipsă şi a dreptăţii în nedreptate.

„Dovedeşte-Mă pe Mine acum cu aceasta, a spus Domnul mulţimii, căci dacă Eu nu vreau să vă deschid ferestrele Cerului şi să vărs din preaplin binecuvântarea Mea peste voi. este pentru că, dacă aş face aceasta nu ar fi cămări destule să o primească”.

Capitolul IX

PERSONALITATEA PERFECTA SAU MODELUL DIVIN

„Niciun vânt, oricât de puternic ar fi el, nu va putea îndepărta barca Mea din drumul ei pl nici nu va putea schimba cursul planurilor Mele (ale lui DUMNEZEU)”.

Există pentru fiecare om o perfectă expresie de sine. Există un loc care îi este dat doar lui să-l umple; ceva ce doar lui îi este dat să facă şi pe care nimeni altul nu-l poate face. fiindcă acesta este în realitate destinul lui.

Această afirmaţie rămâne ca o idee perfectă în Mintea Divină a lui DUMNEZEU aşteptând recunoaşterea omului. Şi cum facultatea imaginativă a omului este totodată facultatea sa creativă, el trebuie să caute, să vadă bine ideea înainte de a se manifesta. Aşadar, cea mai indicată cerere a omului este pentru ca lui să i se reveleze modelul divin al vieţii lui. El poate să nu aibă nici cea mai vagă idee despre ceea ce el este în realitate, fiindcă în om pot exista multe talente minunate care sunt adânc ascunse în el. Cererea lui în această direcţie trebuie să fie formulată astfel:

„Spirit Infinit al lui DUMNEZEU, te implor plin de

umilinţă, deschide pentru mine calea pentru ca Modelul Divin al vieţii mele să se poată manifesta din plin; eliberează acum talentele din interiorul meu, pe care cu ajutorul Tău eu le-am trezit deja în celelalte vieţi anterioare şi ajută-mă după marea Milă a Ta să văd clar planul Divin perfect pe care Tu mi l-ai predestinat".

Planul Divin perfect include pentru noi sănătate, bogăţie, dragoste şi o perfectă expresie de sine. Acesta este pentru noi pătratul vieţii, care ne aduce: fericirea perfectă, sănătate, bogăţie şi o personalitate perfectă.

Când cineva a formulat plin de credinţă în DUMNEZEU această cerere, el se poate aştepta la mari transformări în viaţa lui, pentru că aproape fiecare om s-a rătăcit faţă de Modelul Divin Perfect. Cunosc cazul unei femei la care lucrurile s-au manifestat aşa ca şi cum un ciclon i-ar fi zdruncinat toate treburile, dar după aceea echilibru) profund a venit repede şi situaţii noi şi minunate au luat aproape în întregime locul celor vechi. Expresia perfectă de sine nu-i niciodată obositoare, ci de un interes aşa de fascinant şi atrăgător, încât după aceea viaţa pare a fi pentru noi un joc divin. Studenţii află că dacă omul vine din lumea care este alimentată numai de Dumnezeu, averea lor necesară pentru expresia perfectă de sine le este totdeauna şi lor la îndemână. Multe genii s-au luptat ani de-a rândul cu problema averii, pe care o anumită formulare mentală adecvată care este rostită cu credinţă i-ar fi ajutat să realizeze repede fondurile băneşti necesare. Un exemplu: după orele de clasă, un om a veny într-o zi

la mine şi mi-a dat un cent. A spus: „am exact 7 cenţi şi am venit să vă dau unul pentru că eu am o mare încredere în puterea formulărilor divin inspirate care au fost revelate de dumneavoastră. Doresc să-mi spuneţi acum şi mie o formulare divin inspirată care să-mi fie utilă pentru perfecta mea expresie de sine şi pentru prosperitate, l-am pus la dispoziţie o asemenea formulare şi apoi nu l-am mai văzut decât după aproape un an, când a venit plin de succes şi fericit, cu un teanc de bancnote galbene în buzunar El mi-a spus: la câtva timp după ce am

rostit de mai multe ori cu o mare credinţă acea formulare, mi s-a oferit un serviciu foarte bun într-un oraş îndepărtat şi acum pot spune că deja m-am realizat, fiindcă am o excelentă sănătate şi, totodată, simt o mare fericire:

Perfecta expresie de sine pentru o femeie poate fi ca ea să devină o soţie perfectă, o femeie senzuală perfectă, o iubită perfectă, o mamă perfectă, o gospodină perfectă şi nu numai ca ea să aibă o carieră publică remarcabilă. Cere îndrumarea definitivă de la DUMNEZEU şi drumul tău în viaţă va fi uşor. plăcut şi plin de succese. Nu trebuie neapărat să fie vizualizată sau forţată o anumită imagine mentală. Când cineva cere plin de credinţă în DUMNEZEU ca Modelul Divin să i se reveleze, o scânteiere de inspiraţie tainică vine şi după aceea cel în cauză va începe să se vadă spontan pe el însuşi realizând o anumită operă de seamă. Aceea este atunci imaginea sau ideea divin inspirată pe care el trebuie să o păstreze mereu după aceea fără şovăire. Când un om caută cu hotărâre de lucru trebuie să fiţi siguri că şi acel lucru îl caută pe el. Telefonul l-a căutat fără îndoială pe genialul Bell ca să-l descopere. Părinţii nu trebuie să forţeze niciodată cariera sau profesiunea copiilor lor. Printr-o cunoaştere a adevărului spiritual, planul divin poate fi prezis din copilărie sau chiar prenatal. O formulare divin inspirată care se utilizează prenatal ar putea fi: Ţie ca Dumnezeu să aibă în acest copil expresia Sa perfectă, fie ca Modelul Divin al minţii lui, al trupului lui şi al îndeletnicirilor lui să se mani fes te pretutindeni în viaţa lui”. „Facă-se numai Voinţa Domnului precum în Cer, aşa şi pe Pământ”. Aceasta este porunca pe care o regăsim în întreaga Scriptură. Şi nu trebuie să pierdem din vedere că Biblia este o carte care se ocupă cu ştiinţa minţii. Ea este cartea care vorbeşte omului cum să-şi descătuşeze sufletul (sau mintea subconştientă) din robie. Luptele descrise uneori acolo sunt închipuirile simbolice ale omului războindu-se cu gândurile sale inferioare, muritoare. „Credinţa de nezdruncinat a omului trebuie să fie totdeauna în DUMNEZEU”. Fiecare om este Iosafat şi fiecare om este David care l-g ucis pe Goliat (gândurile

efemere, muritoare) cu o mică piatră albă (credinţa), aşa că omul trebuie să se îngrijească să nu mai fie „sluga vicleană şi leneşă” care şi-a îngropat talentul divin. Există o teribilă pedeapsă fieniru cei plătiţi care nu ajung să-şi folosească propria lor abilitate. Adesea rica» sub diferitele forme ale ei, stă între om şi perfecta lui expresie de sine. Stările prosteşti de frică au împiedicat sau au înăbuşii în faşă multe talente. Toate acestea pot fi depăşite prin rostiri adecvate care sunt spuse şi repetate cu o mare credinţă în DUMNEZEU. Atunci individul transcende EGO-ul şi aproape că pierde conştiinţa limitată de sine şi simte că el este numai o conductă CCANAL DIVIN”) prin care Inteligenţa Infinită a lui Dumnezeu se exprimă plenar şi perfect pe ea însăşi, prin el. El este atunci sub inspiraţia perfectă a lui DUMNEZEU şi se simte fără frică şi încrezător, pentru că atunci îl simte pe Tatăl Ceresc (DUMNEZEU) în interiorul lui şi el realizează astfel că în realitate lui DUMNEZEU îi datorează TOTUL.

Un băiat venea adesea la clasa mea cu mama lui. El îmi cerea să-i pun la dispoziţie o formulare inspirată pentru a-i fi utilă la examenul pe care urma să-l dea la şcoală. I-am spus atunci să rostească plin de credinţă în DUMNEZEU afirmaţia: Sunt una cu Inteligenţa Infinită a lui DUMNEZEU. Ştiu tot ceea ce trebuie acum să cunosc despre toate subiectele. El avea cunoştinţe excelente de istorie, dar nu era prea sigur la aritmetică. L-am văzut ceva mai târziu şi atunci el mi-a spus: am folosit acea rostire divin inspirată pentru aritmetică şi am trecut cu cea mai mare notă, dar cu toate că am crezut că mă pot bizui pe mine însumi la istorie, ani avut o notă foarte mică. Adesea omul primeşte un recul când este orgolios şi prea sigur de el, ceea cejnseamnă că atunci el se încrede numai în personalitatea lui şi nu în Tatăl Câresc (DUMNEZEU) care se află mereu în interiorul său.

Odată, o studentă mi-a dat un asemenea exemplu: într-o vară ea a făcutfo lungă excursie în străinătate, vizitând cu acea ocazie mai multe ţări unde. ea nu cunoştea deloc limba. Ea se ruga zilnic la DUMNEZEU

pentru o bună călăuzire şi pentru o divină protecţie şi totul mergea de minune. Bagajele ei n-au fost niciodată întârziate sau pierdute, găzduirea era întotdeauna pregătită pentru ea la cele mai mari hoteluri şi mai mereu ea obţinea servicii perfecte oriunde se ducea. Ea s-a întors la sfârşitul acelei excursii la New York, Cunoscând foarte bine limba, aici că a crezut că Dumnezeu nu-l mai este necesar şi a aul grijă de toate treburile ei într-un mod obişnuit „Dar iată că aproape toate i-au mers afpe dos: bagajele i-au întârziat şi pe de supra i-au apărut multe nepotriviri şi confuzii. Din acest exemplu ne putem da seama că trebuie să ne păstrăm obiceiul de a ne bucura de prezenţa lui Dumnezeu în fiecare minut în viaţa noastră. În toate drumurile noastre noi trebuie să apelăm mai mereu la EL pentru că de fapt pentru DUMNEZEU nimic nu-i prea mic sau prea mare. Uneori un incident neînsemnat poate fi un punct de răscruce în viaţa unui om. Genialul Stevenson păzea să fiarbă apa într-un ceainic, când brusc el a avut viziunea maşinii cu aburi. Am văzut însă pe cineva care-şi împiedica în mod voit realizările lui prin rezistenţă sau fragmentând drumul. El îşi fixa credinţa lui numai la un lanţ şi apoi dicta exact calea prin care el dorea să-i vină realizarea; prin aceasta el punea adeseori lucrurile într-o stare evidentă de stagnare. „Drumuf Meu *este* drumul *tău** este porunca Inteligenţei Infinite a lui DUMNEZEU şi orice putere, fie ea abur sau electricitate trebuie de fapt să aibă o anumită maşinărie sau un sistem anume prin care ea ajunge să lucreze, iar omul este acea maşinărie. Mereu şi mereu t se explică omului să rămână profund relaxai, calm şi liniştit. „O, Iuda, nu te teme şi nu Le mânia din cauza lui, fiindcă permanent Dumnezeu va fi cu tine. Nu trebuie să lupţi tu singur în acea bătălie, convinge-te însă pe tine însuţi să rămâi acolo profund relaxat şi liniştit şi apoi vei vedea salvarea Domnului care va fi mereu cu tine”. Vedem aceasta în incidentul cu cei 2.000 de dolari care i-au venit femeii prin proprietarul ei, atunci când ea a fost complet nonrezistentă şi netulburată, sau în situaţia cu femeia care în final a câştigat iubirea

după ce toate suferinţele ei au încetat. Din toate acestea ne dăm lesne seama că în fond ţinta studentului este echilibrul.

Echilibrul este de fapt puterea pentru că el dă în realitate Puterii lui Dumnezeu ocazia de a se manifesta în şi prin om, făcând să apară instantaneu în acesta o mulţime de fenomene subtile de REZONANŢĂ. Toate acestea se produc aici pentru „ca el să vrea să facă voia Lui cea bună”. Omul echilibrat gândeşte clar şi îşi ia deciziile cele mai bune şi mai drepte, foarte repede. El nu trece niciodată cu vederea o greşeală. Mânia mânjeşte, face să pălească viziunea, otrăveşte sângele, ea este totdeauna drumul spre multe boli şi provoacă hotărâri greşite care în multe situaţii duc la dezastru. Mânia este, deloc întâmplător, considerată unul dintre păcatele cele mai grele, căci reacţia ei este foarte vătămătoare.

În metafizică, păcatul are un înţeles mai larg decât în învăţătura veche. „Orice nu-i credinţă deplină în DUMNEZEU este păcat”. Frica şi supărarea sunt păcate de moarte şi ne pun imediat în stare de rezonantă cu lumile infernale, Ele sunt credinţă pervertită care impune proiecţii mentale perverse, denaturate şi adeseori provoacă realizarea lucrului de care te temi cel mai mult. Aceşti duşmani cumpliţi din subconştient trebuie să fie nimiciţi numaidecât. „Când omul este fricos se poate spune că el este sfârşit”. Maeterlink spunea că: „Omul este un Dumnezeu înspăimântat”.

După cum am văzut în capitolul precedent, omul îşi poate învinge cel mai uşor frica întâmpinând cu mult CURAJ obiectul sau fiinţa care îl înspăimântă. Când Iosafat şi armata lui s-au pregătit să întâlnească inamicul cântând „Laudă Domnului DUMNEZEU pentru mulţumirile care ne-au fost îngăduite nouă totdeauna”, ei i-au găsit pe inamicii lor distruşi de alţii şi nu au mai avut deloc nevoie să lupte. Un exemplu: o femeie a rugat pe o prietenă de a ei să comunice ceva altei prietene. Ea se temea însă să facă comunicarea fiindcă mintea ei raţională îi spunea: nu te amesteca în această afacere şi nu-i spune nimic”. Ea a

promis însă că o să o facă şi asta o tulbura sufleteşte, în cele din urmă ea s-a hotărât să înfrunte Leul şi a chemat în ajutor legea protectoare a divinităţii. Când ea s-a întâlnit cu prietena căreia trebuia să-i facă comunicarea şi a deschis gura să-i spună, prietena ei i-a spus: „Persoana X tocmai a părăsit oraşul”. Asta a făcut-o să nu mai trebuiască să spună nimic, fiindcă în realitate situaţia era în legătură cu acea persoană care iată că tocmai plecase din oraş. Fiindcă deja avea CURAJ şi a vrut să spună, iată că ea nu a mai fost obligată să o facă. Când nu s-a mai temut deloc, situaţia cea grea a dispărut complet. Omul amână de multe ori realizările lui care ar putea fi minunate prin credinţa sa cea REA în EŞEC, Multe persoane care, în realitate sunt pe deplin pregătite pentru ceva se ascund totuşi în spatele afirmaţiei cretine JNCĂ NU MĂ SIMT PREGĂTITĂ PENTRU ASTA”. Dacă se află destul de des într-o asemenea situaţie fiinţa umană în cauză trebuie să rostească zilnic următoarea afirmaţie inspirată: „În Mintea Divină a lui DUMNEZEU se află-numai REUŞITA, de aceea eu sunt pe deplin convins că realizarea mea va fi completă; munca mea va fi perfectă; succesul meu va fi perfect; casa mea va fi perfectă; sănătatea mea va fi perfectă”. Toate cererile ei fiind nişte idei perfecte, care suni astfel înregistrate în Mintea Divină a lui DUMNEZEU acestea vor începe după aceea să se manifeste sub forma GRAŢIEI DIVINE pe o cale perfectă. Aspirantul oferă astfel recunoştinţa sa lui DUMNEZEU pentru că a primit aceasta în invizibil şi apoi face pregătiri active pentru a primi ceea ce DUMNEZEU îi va oferi şi în vizibil.

O femeie era în aşteptarea unei importante realizări financiare. Ea a venit la mine şi m-a întrebat de ce oare nu i s-a îndeplinit cererea, I-am spus: poate că ai obiceiul de a lăsa lucrurile neterminate şi tocmai prin aceasta subconştientul tău a căpătat şi el obiceiul de a manifesta curent nereuşita (noi ştim că aşa cum se prezintă lucrurile în afară, tot aşa se manifestă şi înăuntru). Ea a spus: ai dreptate, adesea încep multe lucruri şi apoi nu le duc niciodată până la capăt. Vreau să merg imediat acasă şi să

termin ceva ce am început săptămâna trecută şi aceasta eu aş vrea acum să fie simbolic pentru realizările mele ulterioare. Ea a mers după aceea acasă, a cusut cu râvnă şi a isprăvit destul de repede lucrul, pe care-l începuse mai demul. Puţin după aceea au venit şi banii pe care ea îi dorea, într-un mod aproape miraculos: soţul ei a primit de două ori salariul în luna aceea. Când a spus patronului de greşeala care fusese făcută, acesta a trimis vorbă ca să-i păstreze. Când omul cere cu credinţă ceva, el trebuie să se şi aştepte că o să primească, fiindcă după aceea Dumnezeu îi creează propriile lui căi. Am1 fost uneori întrebată: presupunând că cineva are mai multe talente deosebite, cum poate cunoaşte pe care dintre ele trebuie să-l aleagă? Care dintre acestea (talente) trebuie să fie dezvoltat şi amplificat cel mai mult? Atunci este necesar să rosteşti: „Spirit Infinit al lui DUMNEZEU, te implor, dă-mi o îndrumare înţeleaptă şi descoperă-mi perfecta mea expresie de sine, arătându-mi care talent trebuie să fie folosit de mine mereu”. Am cunoscut şi oameni excepţionali care au apucat deodată pe o nouă cale de lucru şi care datorită talentului lor înnăscut erau complet edificaţi, cu puţin sau chiar fără niciun fel de antrenament prealabil. De aceea este foarte important să rosteşti afirmaţia: „Sunt deplin pregătit pentru planul divin al vieţii mele”. După aceea te vei putea manifesta spontan şi fără frică în aproape orice împrejurare te vei afla.

Unii oameni sunt nişte donatori plăcuţi dar sunt răi primitori. Ei refuză cel mai adesea darurile din orgoliu sau din alte raţiuni negative, şi tocmai de aceea ei îşi barează singuri căile şi astfel ei primesc foarte puţin sau nimic. Un exemplu: unei femei care a dat cuiva o mare sumă de bani. i-au fost oferite după aceea în dar câteva mii de dolari. Ea a refuzat însă să-i ia, spunând că nu are nevoie de ei. La puţin timp, situaţia el financiară s-a deteriorat brusc, astfel încât ea ar fi avut nevoie de respectiva sumă. Un dicton spune:

„Trebuie să primeşti cu bucurie pâinea oferită în dar care ţi se întoarce ţie de peste ape; liber este datul, liber

este luatul (primitul)". Există aproape totdeauna o balanţă perfectă a ceea ce dai şi a ceea ce primeşti, cu toate că noi trebuie să dăruim totul fără a nutri gânduri de compensare sau de întoarcere. Tu violezi însă legea divină dacă nu accepţi întoarcerea care vine la tine, fiindcă în fond toate darurile vin de la Dumnezeu şi omul este numai mânuitorul lor. Nu trebuie niciodată să manifestăm un gând de sărăcie faţă de acela care ne dă. De exemplu: când un anumit om mi-a dat un cent eu n-am gândit atunci: săracul om, el trebuie să facă acum un oarecare efort ca să-mi dea aceşti bani. Din contra, acceptând ceea ce el mi-a dăruit atunci, l-am vizualizai pe el bogat şi prosper, fără îndoială că acest gând. alături de altele, a contribuit din plin la îmbogăţirea lui şi chiar l-a adus-o. Dacă cineva este un râu primitor, el trebuie să urmărească neîntârziat să devină unu! bun şi este bine ca el să ia chiar şi o marcă poştală dacă i se oferă, pentru că, procedând astfel va deschide repede spre el canalul divin pentru primire. Domnul Dumnezeu iubeşte pe omul care primeşte cu plăcere, dar tot aşa de mult El îl iubeşte şi pe acela care dăruieşte cu plăcere.

Am fost întrebată de ce un om se naşte bogat şi sănătos, tar altul se naşte bolnav şi sărac. Unde există un efect! există fără îndoială şi o cauză, căci aici nu se poate să explicăm în mod simplist asemenea situaţii, evident inegale, doar prin nişte şanse care sunt diferite. Această chestiune evidenţiază că aici intervine legea reîncarnării. Omul trece prin multe naşteri şi morţi, până ce ajunge să cunoască adevărul ultim care îi conferă starea de libertate. El este astfel atras din nou şi din nou de planul pământesc prin dorinţele sale nesalisfăcute şi totodată este constrâns să-şi plătească datoriile KARMA ice prin intermediul cărora el ajunge să-şi îndeplinească destinul. Omul care s-a născut bogat şi sănătos a avut fără îndoială, proiectate în mintea sa subconştientă imagini de sănătate şi bogăţie care provin din viaţa lui anterioară. Omul sărac şi bolnav, a avut fără îndoială proiectate în mintea sa subconştientă imagini de boli şi sărăcie. Omul manifestă mai devreme sau mai târziu pe orice plan suma totală a credinţelor şi a

înregistrărilor lui subconştiente. De altfel, naşterea şi moartea sunt legile făcute se Dumnezeu pentru om şi ele pot fi considerate că asigură plata păcatelor cum ar fi moartea, căderea adamică în conştiinţă, credinţa în două puteri egale [cea a BINELUI şi cea a RÂULUI). Acesta este omul aşa-zis efemer, muritor. Omul spiritual (ĀTMAN) este ETERN şi el este fără naştere şi fără moarte. Despre omul spiritual se spune că „aşa cum a fost la început tot aşa rămâne, şi aşa cum este acum tot aşa el va fi întotdeauna". Ajungând la supremul adevăr, omul se eliberează astfel definitiv de legea KARMA-icā, de păcat şi de moarte şi îi este revelat Spiritul Nemuritor (ATMAN) sau, cu alte cuvinte, „omul făcut după chipul şi asemănarea Lui (DUMNEZEU)". Eliberarea spirituală ultimă a omului vine prin transcenderea completă a destinului. Această realizare spirituală înaltă dezvăluie în manifestare Modelul Divin al vieţii sau, altfel spus. omul îndumnezeit. Domnul DUMNEZEU îi va spune atunci omului: „Bine. slugă bună şi credincioasă, înfrântru Bucuria cea Veşnică a Domnului Tău (viaţa eternă).

— Capitolul X

If * –

NEGAŢII ŞI AFIRMAŢII

„Trebuie *să porunceşti* cu q/utorul *puterii* lui *DUMNEZEU* lucrului *şi astfel* el şi *se va* supunew. Orice bun care trebuie să se manifeste vreodată în viaţa omului este un fapt realizat în mintea divină a lui DUMNEZEU şi apoi el este eliberat prin recunoaşterea plină de recunoştinţă a omului sau printr-o rostire profund transfiguratoare, divin inspirată. În această direcţie i se cere însă omului să fie foarte atent şi să-l implore corect (AŞA CUM TREBUIE) pe DUMNEZEU astfel încât numai ideea divină să se manifeste, pentru că dacă atunci cuvintele nu sunt înţelept şi armonios corelate aşa cum este necesar, omul va cere de fapt prin vorbele lui greşite dificultăţi, căderi său nenorociri. De aceea este de cea mai mare importanţă ca el să facă rostirile divin inspirate proprii în mod corect, aşa cum au fost formulate şi oferite

feluritele exemple pe care noi le-am expus în capitolele precedente. Dacă cineva doreşte ca DUMNEZEU să-L ajute spre a obţine o casă, prieteni, o slujbă sau orice altă realizare profund binefăcătoare trebuie totdeauna să facă cererea pentru alegerea divină. Un exemplu: „Spirit Infinit al lui DUMNEZEU te implor plin de umilinţă, deschide calea cea dreaptă pentru casa mea pe care o merit prin drept divin, pentru prietenii mei pe care îi merit prin drept divin, pentru slujba (serviciul) mea divin integrată, îţi mulţumesc că toate acestea se vor manifesta la momentul potrivit prin Mila Ta, numai pe calea cea dreaptă (] astă) în mod perfect". Ultima parte a cererii (rostirii) noastre divin inspirate este foarte importantă. Un exemplu: am cunoscut o femeie care a cerut 1.000 de dolari ca despăgubire, dar aceşti bani nu i-au venit pe calea cea dreaptă (justă), într-un mod perfect. Cererea (rostirea) respectivă divin inspirată ar fi trebuit atunci să fi fost formulată astfel: Spirit Infinit al lui Dumnezeu, te implor plin de umilinţă ajută-mă să primesc cei 1.000 de dolari, care mi se cuvin prin drept divin; te implor, ajută-mă ca această sumă să fie acum liberă şi să-mi fie oferită mie, prin Mila Ta, pe o cale perfectă. Uneori am observat că este posibil să se elibereze mai mult decât el gândeşte că este posibil, pentru că în această direcţie fiecare este, mai mult sau mai puţin, legat de speranţa lui limitată, din subconştient. Tocmai de aceea eu consider că adeseori trebuie să măreşti speranţa ca să poţi obţine atât cât îţi este necesar pe o cale mai largă. Omul ignorant se limitează destul de des singur în cererile lui. De exemplu: un student a cerut 600 de dolari pentru o anumită plată. El i-a primit, dar, între timp. a aflat că de fapt trebuia să plătească 1.000 de dolari, însă a renunţat să mai ceară după aceea încă 400 de dolari. /Ei au mărginit Spiritul unic al lui DUMNEZEU prin credinţa cea LIMITATĂ a lui Israel". „Bogăţia este înainte de toate o stare plenară de bunăstare care este trăită FĂRĂ A MAI AVEA ÎNDOIALA în sfera conştiinţei". Francezii au o legendă care exemplifică în mod semnificativ aceasta: un om foarte sărac mergea odată pe

drum, când iată că el ainlâlnit un călător care l-a oprit şi i-a spus: Bunul meu prieten, te văd că eşti foarte sărac, te rog acceptă ca dar din partea mea acest bulgăre de aur. Dacă vrei. iad, vinde-l şi astfel vei fi toată viaţa bogat.

Omul respectiv s-a bucurai mult de acest mare noroc: a acceptat şi a luat bulgărele de aur acasă. El a găsit imediat după aceea de lucru şi a avut atâta îndestulare că nu a mai fost deloc nevoie să vândă bulgărele de aur. Au trecut mai mulţi ani şi el a devenit foarte bogat, într-o zi şi el a întâlnit, la rândul său. În calea lui un om foarte sărac. L-a oprit şi plin de milă pentru el i-a spus: Bunul meu prieten, îţi voi dărui, dacă vrei să primeşti, acest bulgăre de aur care mi-a fost dăruit mie mai de mult şi pe care, dacă tu doreşti, îl vei putea xinde, şi aceasta te va face bogat pentru toată viaţa. Săracul a luat cu bucurie bulgărele de aur şi apoi s-a dus să-l vândă, dar atunci a aflat că în realitate bulgărele respectiv era din alamă. Aflând aceasta el a trăit o mare dezamăgire şi apoi s-a întors trist şi dezamăgit acasă şi a trăit mai departe ca şi până atunci, amărât şi foarte sărac. Vedem în această poveste cu tâlc că primul om a ajuns bogat simţindu-se foarte bogat, crezând cu o tărie de nezdruncinat că bulgărele respectiv este din aur. Fiecare om are ascuns în el însuşi un bulgăre tainic de aur. căci în realitate acest bulgăre este conştiinţa lui despre aur, sau bogăţia care – dacă acest om este trezit şi dinamizat – îi va aduce o mare bogăţie în x iată. Făcându-şi cererea lui, omul trebuie să înceapă cu sfârşitul trusoului, adică să declare că a primit.

Afirmaţiile divin inspirate şi corect formulate care sunt repetate sistematic cu o credinţă puternică de nezdruncinat, stabilesc gradat o credinţă generatoare de minuni în subconştient. Nu ar trebui să fie făcută o afirmaţie divin inspirată mai mult decât o singură dată, dacă în noi ar exista cu adevărat o credinţă perfectă. (Aşa cum spune Iisus: „CÂT UN BOB DE MUŞTAR”), Atunci omul nu trebuie nici să pledeze ore în şir şi nici să se roage luni de zile, ci el trebuie doar să-l mulţumească plin de recunoştinţă lui dumnezeu-tatăl pentru tot ceea ce a

primit. „Pustiul din inima mea se va bucura atunci şi se va umple de trandafiri. Această bucurie amestecată cu recunoştinţă, manifestată pentru Cel Atotputernic care există în veşnicie (Dumnezeu). Însufleţeşte şi face să înverzească ca prin minune deşertul (starea noastră de conştiinţă) şi deschide drumul nostru către realizare cu ajutorul lui DUMNEZEU. Rugăciunile Domnului IISUS CHRISTOS sunt rostite sub formă de comandă sau de cerere: „Pâinea noastră cea de toate zilele, dâne nouă astăzi. ŞI NEDESPĂRŢITĂ şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşelile greşiţilor noştri" şi sfârşeşte cu sublima glorificare: „... Că a Ţa este Puterea. Slava şi Mărirea, acum şi pururea în vecii vecilor, Amin". În ceea ce priveşte formularea divin inspirată: „Pentru lucrul mâinilor Mele (ale lui DUMNEZEU). porunceşte-Mi tu", o astfel de rugăciune este în acelaşi timp o comandă clară şi o cerere, care apoi este însoţită de o sublimă laudă şi de mulţumire. Ceea ce li se cere de mii de ani oamenilor este de a crede ei înşişi cu o tărie de nezdruncinat că „lui Dumnezeu cel Veşnic şi Atotputernic toate lucrurile binefăcătoare îi sunt posibile". Acest aspect pare foarte uşor de înţeles într-o discuţie, dar în realitate este mult mai greu de priceput când trebuie să fie aplicat în cazul unei anumite probleme de care ne izbim în viaţă. Un exemplu: unei femei îi trebuia neapărat să obţină într-un interval de timp o anumită sumă de bani. Ea ştia că trebuie să facă imediat ceva pentru a ajunge cât mai repede la acea realizare (fiindcă de fapt *realizare* înseamnă *manifestare*} şi a cerul prin rugă să i se ofere o îndrumare inspirată de la DUMNEZEU. Ea se plimba într-o zi printr-un bazar unde a văzut o frumoasă garoafă smălţuită pe un cuţit de tăiat hârtie. A simţit brusc parcă „o lovitură inspiratoare în faţa ei, Gândul a venit după aceea fulgerător: nu am un cuţit destul de bun ca să deschid scrisorile conţinând cecurile de valoare. Gândind aceasta ea a cumpărat cuţitul de tăiat hârtie, despre care mintea raţionala ar fi zis că este doar extravaganţă. Când l-a ţinut după aceea în mână a a\fut o inefabilă tresărire a

imaginaţiei, şi chiar atunci s-a vizualizai foarte clar deschizând un plic care conţinea un rec cu o sumă foarte mare şi apoi, la câteva săptămâni ea a primit banii. Am putea spune că: de fapt atunci garoafa de pe acel cuţit a fost podul ei, care a mobilizat-o instantaneu către o stare de credinţă puternică, activă. Multe istorii se spun despre puterea formidabilă a subconştientului, când aceasta este condusă cu credinţă şi orientată în sens benefic. Un exemplu: un om a petrecut la un moment dat o noapte într-o fermă. Ferestrele camerei în care el se afla atunci erau bătute în cuie pe dinăuntru şi în mijlocul nopţii el a simţit brusc că parcă se sufocă şi a încercat să meargă pe întuneric până la fereastră. Cum nu a putut cu toate eforturile sale să o deschidă, a lovit atunci cu putere geamul cu pumnul, a tras de câteva ori aer proaspăt în plămâni şi apoi s-a întors în pat şi a dormit liniştit. Dimineaţa când el s-a trezit, a constatat cu uimire, că în realitate el spărsese geamul de la bibliotecă şi că geamul de la cameră a rămas mai departe toată noaptea închis. El şi-a dat astfel seama că atunci totul s-a produs prin intermediul imaginaţiei sale, care chiar l-a „aprovizionat” cu oxigen prin el însuşi, pentru că în acele clipe el s-a gândit cu o credinţă TOTALA la oxigen.

Când un student începe să acţioneze în această direcţie pentru o anumită realizare, el trebuie să se oprească niciodată până când nu va primi ceea ce a cerut de la DUMNEZEU. „Un om al cărui gând se clatină, – şovăie sau abandonează ceea ce a început (ŢELUL URMĂRIT) nu va ajunge aproape niciodată să primească ceva de la Domnul DUMNEZEU”. Un student de culoare mi-a făcut odată această confesiune minunată: când eu cer Tatălui Ceresc (DUMNEZEU) ceva, mă aşez jos şi rugându-mă la El atunci spun: Tată Ceresc, te implor ajută-mă căci eu nu vreau să capăt mai puţin decât am cerut, ci mai mult. Dacă înţelegem aceasta ne dăm seama că în realitate omul nu trebuie să facă în această direcţie niciun compromis. Prin urmare, DUMNEZEU trebuie să fie implorat de noi cu umilinţă să ne dea TOT CEEA CE

MERITĂM. Aceasta este uneori cea mai grea frază dintr-o asemenea realizare. Tentaţia satanică ne îndeamnă de multe ori în mod insidios, să abandonăm totul înainte de REUŞITĂ, să ne întoarcem de la ceea ce am început, într-un cuvânt să facem un compromis. Noi nu trebuie însă să uităm NICIODATĂ că TOTDEAUNA DUMNEZEU îl ajută pe acela care este RĂBDĂTOR şi aşteaptă. Realizarea (REUŞITA) vine adesea în ceasul al unsprezecelea sau chiar în ultimul moment, pentru că abia atunci omul se DESCHIDE complet către DUMNEZEU şi lasă să vină ajutorul de la El. Atunci el încetează de a mai raţiona egotic şi astfel Inteligenţa Infinită a lui DUMNEZEU are drum liber să acţioneze plenar în şi prin el. Dorinţelor triste ori sceptice ale omului li se răspunde în mod trist sau sceptic şi dorinţelor lui predominant egotice, nerăbdătoare li se răspunde cu multă întârziere sau uneori cu violentă. DAR ATENŢIE! LA PROBLEMELE PROST PUSE SĂU CRETIN FORMULATE DUMNEZEU RĂSPUNDE ÎNTOTDEAUNA PRIN TĂCERE (niciun fel de răspuns ori manifestare nu apare atunci). Un exemplu: o femeie m-a întrebat la un moment dat de ce pierde mai mereu sau sparge sticlăria. Am aflat însă după aceea chiar de la ea că uneori lamnânie spunea către ea însăşi sau chiar de faţă cu alţii, când avea mari supărări: îmi vine să sparg totul din casă.

Aşadar, iată că în această situaţie dorinţa ei vădit distructivă era constant îndeplinită în mod violent Ceea ce gândea ea atunci era vădit distructiv şi tocmai de aceea, ceea ce s-a înregistrat la ea în subconştient a fost numai dorinţa ei violentă nerăbdătoare de a scăpa de toată sticlăria, pe care apoi chiar ea o spărgea sau o pierdea mai mereu.

Două atitudini profund rele ale minţii provoacă mai devreme sau mai târziu cele mai multe pierderi. Acestea sunt: lipsa mulţumirii şi aprecierii (precum în cazul femeii care nu-şi aprecia deloc soţul) sau frica foarte mare de pierdere care produce şi imprimă apoi profund imaginea pierderii în subconştient FĂCÂND-O DUPĂ ACEEA CHIAR

SĂ SE PRODUCĂ (PIERDEREA). Când un student devine cu adevărat capabil să rezolve problema (să arunce povara), el va vedea cum ca prin farmec manifestarea ajutorului lui DUMNEZEU devine aproape instantanee. Un exemplu: o femeie era la un moment dat pe stradă, pe vreme de furtună şi iată că brusc umbrela ei s-a învârtit din cauza vântului puternic, siricându-se. Ea tocmai trebuia să se întâlnească cu nişte oameni pe care nu-i văzuse niciodată înainte şi nu voia să le producă o impresie „proastă" cu o umbrelă stricată. Nu putea însă nici să o arunce, fiindcă respectiva umbrelă nu-i aparţinea. În disperare, ea a exclamat atunci: O. Doamne Dumnezeule, ia Te implor în grija Ta problema cu această umbrelă, pentru că eu nu ştiu acum ce să fac! La numai câteva minute mai târziu, ea a auzit o voce de alături care i-a spus: Doriţi cumva să vă reparaţi umbrela? Atunci ea a întors uimită capul şi a văzut că afară, la uşa unei prăvălii, tocmai stătea un om care repara umbrele. Ea a răspuns atunci bucuroasă: Da, chiar asta şi vreau! Omul respectiv i-a reparat astfel foarte repede umbrela şi după aceea ea şi-a putut continua liniştită drumul ca să se întâlnească la ora stabilită cu acei oameni, având (GRAŢIE AJUTORULUI LUI DUMNEZEU) o umbrelă bună. Analogic vorbind, am putea spune că există totdeauna un om care repară umbrele şi care se găseşte la îndemână în drumul omului, atunci când BINEÎNŢELES el pune umbrela (problema, dificultatea, situaţia) în mâinile atotputernice ale Domnului DUMNEZEU. Unei negaţii trebuie să-i urmeze întotdeauna o afirmaţie. Un exemplu: am fost la un moment dat, chemată târziu în noapte la telefon ca să-l ajut spiritual pe un om pe care înainte nu l-am văzut niciodată. Aparent, el era foarte bolnav. L-am rugat atunci ca el să cREADĂ CU TĂRIE ŞI SĂ MENTALIZEZE CU O MARE PUTERE, repetând de suficiente ori afirmaţia: „Neg total această aparenţă de boală. Ea este complet nereală şi de aceea hotărâse ca ea să nu mai fie înregistrată deloc în fiinţa şi în conştiinţa mea: fiind un om CARE ŞTIU CĂ SUNT FĂCUT DUPĂ CHIPUL ŞI ASEMĂNAREA LUI DUMNEZEU eu sunt

perfect convins că deja sunt o idee perfectă în Mintea Divină a lui DUMNEZEU. Acum eu îmi inund, cu ajutorul lui DUMNEZEU, întreaga mea fiinţă cu o energie ALB-STRĂLUCITOARE pură şi cu o substanţă pură care exprimă perfecţiunea Sa\ A doua zi dimineaţa el era mai bine şi în ziua următoare şi-a reluat ocupaţiile lui, fiind perfect restabilit şi în plus simţindu-se mai bine ca niciodată. Nu există timp sau spaţiu în Mintea Divină a lui DUMNEZEU. De aceea o rostire divin inspirată şi PERFECT ADECVATĂ declanşează lainice procese de REZONANTĂ CU FOCARELE NESFÂRŞITE DE FORŢĂ BENEFICĂ DIN MACROCOSMOS şi generează instantaneu efectele benefice pe care le implorăm. Am tratat astfel zeci de mii de oameni care aveau felurite probleme minore cu sănătatea, în Europa, şi am găsit că rezultatele obţinute suni adeseori extraordinare. Am fost întrebată adeseori care este de fapt deosebirea dintre vizualizare şi vizionare. VIZUALIZAREA este un proces psiho-mental, stăpânit în mod predominant de mintea conştientă sau raţională; VIZIONAREA este un proces global, eminamente spiritual, care este guvernat de intuiţie şi de mintea superioara supraconştientă.

Nu trebuie însă să pierdeţi NICIODATĂ din vedere că atât VIZUALIZAREA cât şi VIZIONAREA generează amândouă, aproape Instantaneu, în fiinţa noastră (microcosmosul care există în noi) felurite procese de rezonantă cu focarele tainice de forţă nesfârşită care există în MACROCOSMOS. Studentul în spiritualitate sau yoghinul trebuie să-şi antreneze mintea ca să primească (printr-o inefabilă stare de rezonanţă care se declanşează atunci) acea scânteiere de inspiraţie şi să lucreze plin de entuziasm sub înrâurirea imaginilor divine care îi apar în urma unor îndrumări precise. Când un om poate cu adevărat să afirme şi să gândească: Doresc numai ceea ce Dumnezeu doreşte pentru mine. dorinţele lui false sunt eliminate ca prin farmec din conştiinţa sa. Procedând mai mereu astfel, în fiinţa lui se revelează-gradat Spiritul Divin nemuritor (ATMAN) sau, cu alte cuvinte, scânteia din

Dumnezeu care se află în interiorul lui. Planul divin al lui Dumnezeu pentru fiecare om depăşeşte infinit de mult limitările minţii raţionale şi aşa cum am arătat anterior formează pătratul vieţii lui care conţine: sănătate perfectă, dragoste nesfârşită, abundenţă şi înţelepciune perfectă. De cele mai multe ori, analogic vorbind, omul, în ignoranţa şi egoismul său şi-a construit în imaginaţie, pentru el însuşi doar o sărăcăcioasă colibă, când în realitate el ar fi putut (dacă ar fi ştiut cum) să-şi construiască un superb şi imens palat. Dacă cineva încearcă să forţeze prin metode neadecvate o anumită realizare aceasta II va duce în mod sigur la stagnare. În Biblie se spune: „Voi grăbi aceasta, a spus Domnul DUMNEZEU, Aceasta ne arată că în realitate numai DUMNEZEU poate şi are cu adevărat puterea să accelereze ceea ce este necesar. Înţelegând aceasta, omul trebuie să acţioneze numai cu ajutorul Intuiţiei spirituale, menţinându-se permanent sub îndrumarea definitivă a lui DUMNEZEU. În Biblie se spune: „Rămâi şi aşteaptă cât mai liniştit, încrede-te cu o credinţă puternică, de nezdruncinat numai în El şi El (DUMNEZEU) îţi va aduce totul”. Am văzut adeseori Legile divine lucrând în modurile cele mai misterioase şi surprinzătoare. Un exemplu: cineva avea neapărat nevoie, pentru a doua zi de 100 de dolari. Era obligatoriu necesar să plătească o datorie de o importanţă esenţială. Am rugat-o pe acea persoană să se roage la DUMNEZEU să o ajute rostind următoarele: Doamne DUMNEZEULE, te implor să mă ajuţi să obţin în timp util aceşti bani. Ştiu că Spiritul Tău Infinit nu a fost niciodată în întârziere şi sunt pe deplin convinsă că Mă vei ajuta prin căile drepte să am aceşti bani la îndemână. În aceeaşi seară ea mi-a telefonat emoţionată şi mi-a povestit ceea ce s-a produs, i-a venit brusc în minte să meargă la seiful ei şi să caute cu multă atenţie şi la fundul acestuia a descoperit o bancnotă nouă de 100 de dolari, A fost bineînţeles foarte surprinsă şi mi-a spus că ea ştia că mai înainte acei bani nu au fost niciodată acolo, fiindcă ea a umblat de mai multe ori printre acele hârtii. Ea chiar credea că ar fi putut fi vorba despre e veritabilă

materializare, tot aşa cum Iisus a materializat pâinea şi peştii. Având o TOTALĂ ŞI PROFUNDĂ CREDINŢĂ în DUMNEZEU şi ştiind cum anume trebuie să-i procedeze, omul va putea atinge stadiul când vorba lui se va face „trup" şi astfel dorinţele sale vor ajunge să se materializeze instantaneu. Câmpiile coapte pentru seceriş se vor putea astfel manifesta imediat, aşa tyum ştim din BIBLIE că s-au produs toate materializările în cazul minunilor lui Iisus. Există o extraordinară putere divină chiar şi în numele lui Iisus. Acest nume (IISUS) în realitate semnifică: „Adevăr în manifestare". De altfel să nu uităm că IISUS spune: „Tot ceea ce, este bun. pe care voi îl veţi cere

Tatălui Meu în numele Meu, vi se va da vouă". Puterea tainică a acestei rostiri îl ridică fulgerător pe om în suprema şi ultima dimensiune a lui DUMNEZEU, (împărăţia Tatălui Ceresc), unde el devine astfel liber de toate influenţele astrale sau psihice şi atunci ajunge cu adevărat să fie „necondiţionat" şi „absolut", întocmai aşa cum Dumnezeu Tatăl este total necondiţionat şi complet absolut. Eu am constatat astfel „multe vindecări care s-au săvârşit prin intermediul credinţei puternice în ajutorul divin care vine de la Iisus Christos, Iisus este, a fost şi va fi totdeauna atât „fiinţă" cât şi „principiu". Christos este mereu prezent în interiorul fiinţei fiecărui om şi ne aşteaptă să-L descoperim pentru a ne dărui Mântuirea şi Salvarea. Şinele Suprem (ATMAN) este în realitate Spiritul Nemuritor şi el este omul făcut după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Şinele Suprem (ATMAN) este nemuritor, nu decade niciodată, nu cunoaşte niciodată boli sau supărări, este veşnic transcendent, atotcunoscător, omnipotent, beatific şi nu moare niciodată. Şinele suprem (ATMAN) este învierea şi Viaţa veşnică din fiecare om. În Biblie se spune: „*Nimeni* venind *de la Tatăl Ceresc* nu *se fereşte vreodată de Fiul*". Aceasta, de fapt, înseamnă că Dumnezeu, Tatăl Universului, lucrând pe planul particularului, manifestându-se în fiecare om, devine astfel Christos care este în taină prezent în om. Sfântul Duh

înseamnă Dumnezeu în acţiune şi el este aspectul cel mai înalt, sublim, pur al FEMININULUI. Prin urmare, chiar fără să ştie, clipă de clipă, omul este simultan manifestarea Trinităţii, în Fiinţa (microcosmosul) lui se află mereu prezenţi Tatăl Ceresc (DUMNEZEU), Fiul şi Sfântul Duh. Pentru a ajunge să-L cunoşti pe DUMNEZEU trebuie să-ţi formezi un alt mod de a gândi şi de a trăi.

Gânditorul Inspirat, intuitiv, divin este totodată un artist care este plin de grijă ca să oglindească şi ca să picteze numai imaginile divine pe canavaua minţii sale. El „pictează" astfel acele picturi cu trăsături măiestre, pline de putere şi de hotărâre, având perfecta credinţă că nu există putere care să vatăme perfecţiunea lui şi că acele picturi trebuie după aceea să se manifeste plenar în viaţa lui. Procedând astfel, pentru el gradat idealul devine real. Toată puterea binefăcătoare îi este dată omului (CARE CERE) de la DUMNEZEU (prin gândirea dreaptă) şi în felul acesta lui îi devine cu putinţă să-şi aducă Cerul (paradisul) lui Dumnezeu pe Pământ pentru că, în ultimă instanţă, acesta este scopul „Jocului Divin al Vieţii". Regulile lui principale sunt: „Credinţa totală în DUMNEZEU: nonrezistenţa la rău prin rău; dragoste nesfârşită; iubire perfectă pentru DUMNEZEU; deschidere completă faţă de tot ceea ce este fundamental, bun, frumos şi adevărat".

Fie ca orice cititor care va înţelege cu adevărat şi în profunzime mesajul acestei lucrări să se elibereze acum de toate acele lanţuri care l-au ţinut în captivitate de-a lungul tuturor epocilor, interpunându-se între el şi Sinele Suprem (ATMAN) al lui şi să-l impulsioneze să cunoască adevărul care îl face să devină complet liber. Ajungând să fie capabil să-şi îndeplinească destinul său divin, va putea să aducă în manifestare Modelul Divin at Vieţii Lui. Acest model implică: sănătate înfloritoaret prosperitate, dragoste nesfârşită şi înţelepciuneper/ectă, Pentru a ajunge să se transforme profund şi cu adevărat, omul are neapărat nevoie de reînnoirea minţii sale şi de unirea acesteia cu MINTEA PERFECTĂ ŞI INFINITĂ A LUI DUMNEZEU.

SFÂRŞIT

— Pentru a elimina cât mai repede teama 1 din viaţa ta. Înfnint-o cu curaj zi de zi. Fă cu îndrăzneală tocmai lucrurile bane de care te temi şi vei vedea că procedând astfel teama va dispare pentru totdeauna ca prin farmec.

* învaţă să te relaxezi cât mai profund şi v foarte repede. Nu uita că în realitate corpuls este un instrument preţios, căci el este sălaşul minţii şi al spiritului nemuritor (ATMAN). Premisa păcii profunde lăuntrice este un corp relaxat şi o minte perfect liniştită.

— Iubeşte-ţi plin de forţă, bunătate şi transfigurare semenii Găseşte la fiecare din ei acele calităţi sau trăsături frumoase care cu adevărat merită să fie iubite şi admirate. Pune-i măcar de 7 ori pe zi pe ceilalţi înaintea ta şi procedând astfel vei simţi că iubirea pe care le-o dăruieşti după ce tu o captezi instantaneu de la DUMNEZEU se întoarce ulterior către tine. Înmiit.

— Realizează că totdeauna starea ta de fericire sau de nefericire este în final determinată de modul tău lăuntric în care reacţionezi la tot ce se petrece, determinând astfel în /iinţa ta anumite procese de REZONANTĂ, Când vei înţelege pe deplin acest adevăr tainic, vei avea revelaţia că în fond fericirea sau nefericirea ta depinde DOAR DE TINE.

— Dezvoltarea intuiţiei divine nu ne conferă nicio diplomă, dar adesea ne revelează talentele noastre ascunse şi totodată ne permite să avem inefabile puncte de reper pe care nuni le poate răpi nimeni

* Pentru a elimina cât mai repede teama din viața ta, înfruntă-o cu curaj zi de zi. Fă cu îndrăzneală tocmai lucrurile bune de care te temi, și vei vedea că procedând astfel teama va dispare pentru totdeauna ca prin farmec.
* Învață să te relaxezi cât mai profund și foarte repede. Nu uita că în realitate corpul este un instrument prețios, căci el este sălașul minții și al spiritului nemuritor (ATMAN). Premisa păcii profunde lăuntrice este un corp relaxat și o minte perfect liniștită.
* Iubește-ți plin de forță, bunătate și transfigurare semenii. Găsește la fiecare din ei acele calități sau trăsături frumoase care cu adevărat merită să fie iubite și admirate. Pune-i măcar de 7 ori pe zi pe ceilalți înaintea ta și procedând astfel vei simți că iubirea pe care le-o dăruiești după ce tu o captezi instantaneu de la DUMNEZEU se întoarce ulterior către tine, înmiit.
* Realizează că totdeauna starea ta de fericire sau de nefericire este în final determinată de modul tău lăuntric în care reactionezi la tot ce se petrece, determinând astfel în ființa ta anumite procese de REZONANȚĂ. Când vei înțelege pe deplin acest adevăr tainic, vei avea revelația că în fond fericirea sau nefericirea ta depinde DOAR DE TINE.
* Dezvoltarea intuiției divine nu ne conferă nici o diplomă, dar adesea ne revelează talentele noastre ascunse și totodată ne permite să avem inefabile puncte de reper pe care nu ni le poate răpi nimeni.

GLOSAR

ABSOLUT = Ca principiu prim, este un concept care defineşte o cauză ce nu are altă origine decât pe ea însăşi şi din care derivă celelalte existente. Frumosul absolut este considerat, în acest caz, drept sursa originară a

tuturor fenomenelor estetice. El nu provine din experienţă ci îi preexistă, fiind conceput cel mai adesea ca o idee înnăscută, la care omul se referă când emite judecăţi estetice. Ca valoare universală, noţiunea de absolut defineşte ceea ce ar trebui să fie frumos pentru orice minte, opunându-se variaţiilor personale ale sensibilităţii, multiplicităţii şi relativităţii istorice a gusturilor. Ca ideal al creaţiei, termenul de absolut se referă la creaţia artistică, considerându-se frumosul absolut drept ţelul spre care tinde artistul prin munca sa, deşi nu reuşeşte niciodată să-l transpună în întregime într-o realizare concretă, limitată.

ACŢIUNE MENTALĂ = operare datorită rezonanţei individuale cu energiile subtile mentale din MACROCOSMOS care generează o transformare ce are loc în minte sub forma imaginilor sau (şi] a ideilor. Este deci proiectivă şi ideaţională. Ca orice acţiune, este dependentă de motiv şi orientată prin scopuri, având o structură instrumentală. Acţiunile mentale au un conţinut informaţional şi o bază operaţională. Acţiunile mentale se produc în planul limbajului intern şi se exprimă în particularităţile acestuia, subordonându-se totodată legilor gândirii, imaginaţiei, memoriei şi voinţei. Deşi cel mai adesea rezultă din interiorizarea acţiunilor materiale, acţiunile mentale dispun de un specific al lor, ţinând de subiectivitate. Operaţiile intră în alcătuirea acţiunilor mentale ca elemente instrumentale ale acestora. Întrucât operaţiile sunt generalizate şi automatizate, neavând motive şi scopuri concrete asemenea acţiunii desfăşurate.

ARMONIE = concordanţă, acord, potrivire a elementelor componente ale unui întreg; categorie filosofică ce exprimă aderenţa părţilor, coerenţa interiorului şi a exteriorului, unitatea conţinutului şi a formei. Împăcarea contrariilor. Analizată pe larg în istoria esteticii, armonia este adesea considerată ca temei, atribut sau efect al frumosului. „Cele opuse se completează şi se acordă şi din cele discordante rezultă cea mai frumoasă armonie” (Heraclit). Armonia „constă, pe de o parte. În totalitatea integrată a unor laturi esenţiale, iar pe de altă

parte, în pura opoziţie rezolvată a acestora, prin ceea ce ele revelează ca apartenenţă reciprocă, legătură interioară, ca unitate a lor. În acest sens vorbim de armonia formei, culorilor, tonurilor rete". (Hegel)

În muzică, armonia este combinarea simultană, îmbinarea melodioasă a mai multor sunete, în conformitate cu anumite legi, care se ocupă cu studiul acordurilor în compoziţie. Tot astfel, în celelalte arte, armonia este apropiată de ordine, măsură, proporţionalitate, unitate constructivă sau compoziţională.

ASPIRAŢIE = năzuinţă fermă, tendiiţtă bine conştientizată cu o cotă valorică crescută de performanţă şi autorealizare, angajare psiho-mentală, afectivvoluntară, focalizată valoric, prezentând un aspect de proiectare ideală. Prin această proiectare într-un viitor mai mult sau mai puţin îndepărtat, aspiraţia ţine de aspectele cele mai înalte, sublime ale fiinţei, care sunt adeseori considerate ca ideale. Se face deosebirea netă între trebuinţe – necesităţi, ce vizează refacerea echilibrului şi trebuinţe-aspiraţii, ce implică mărirea frecvenţei de vibraţie lăuntrică ce ne va face să intrăm în rezonanţă cu aspecte şi energii sublime, divine, făcând astfel posibilă atracţia spre ţeluri ce depăşesc cu mult condiţiile la care a ajuns până atunci fiinţa şi reprezintă tendinţe şi orientări evocatoare ce se focalizează spre ceva ideal. Se remarcă distincţiile ce apar în mod obişnuit pl limbaj: „am nevoie de… doresc… aspir spre…" în primul caz este evidentă o trebuinţă comună. În al doilea se tinde spre o plăcere, iar în al treilea, cel al aspiraţiei se proiectează trecerea într-o stare sublimă superioară celor precedente.

Aspiraţia este angrenarea unui ansamblu de forţe înalte, divine, sau tendinţe elevate ce izvorăsc din motivaţia de creştere. Aspiraţia reuneşte motivul cu scopul şi este dorinţa superior activată de imagini ideale şi modele sublime care sunt implicate într-o evoluţie spirituală şi contribuie la continua ei creştere şi înnoire. Aspiraţia exercită cu uşurinţă presiuni asupra deciziilor şi permite o transformare lăuntrică de stare, generatoare de

progres psihic, mental şi spiritual. Ea autorizează fiinţa umană să se situeze pe o poziţie superioară într-o scară verticală de valori. Tocmai în legătură cu această situare într-o ierarhie superioară de valori se defineşte nivelul de aspiraţie. Factorul global al transformării lăuntrice influenţează decisiv ascensiunea aspiraţiei. La o analiză atentă se detaşează un aspect mental şi altul psihic al aspiraţiei. Evoluând în raport cu vârsta şi cu situaţiile înconjurătoare, aspiraţiile cunosc o dinamică deosebit de complexă în care un rol important revine cunoaşterii de sine, sublimării energiilor lăuntrice, estimării posibilităţilor latente de realizare, experienţei acumulate şi modelele intuitive divine adoptate.

În general vorbind, aspiraţia este o atitudine lăuntrică de orientare superioară, activă, privind transformarea condiţiilor de reflectare ale ambianţei, cu scopul de a face mai viabile pentru sine anumite fenomene esenţiale sublime ale vieţii. Aspiraţia este o formă a dorinţei elevate de a atinge un anumit ţel sau un ideal Unii yoghini consideră că în formele lor înalte de manifestare aspiraţiile sunt convertiri şi sublimări ale energiilor lăuntrice în sfera psihică, mentală şi spirituală a elanului vital primar.

ASPECT = înfăţişare a unei fiinţe, a unui lucru sau a unui fenomen, fel de a se prezenta al unui lucru sau fenomen. Mod în care realitatea se prezintă vederii sau percepţiei noastre subtile psihice, mentale şi spirituale. ASPECT, VEDERE. Aspect are un sens pasiv, vedere are un sens activ: vedere se raportează la cel care vede, aspect se raportează la ceea ce este văzut. Atunci când, de exemplu, este vorba de un peisaj, vedere are un sens ceva mai extins decât aspect: astfel, din această cauză, aceeaşi vedere poate să reprezinte aspecte variata care sunt conştientizate în strânsă legătură cu nivelul nostru de conştiinţă

AUTOSUGESTIE (v. lat. *suggestion* – Formă particulară de sugestie care angrenează o proprietate general-umană, constând în posibilitatea de

autoinfluenţare a propriului psihic şi/sau a stărilor fiziologice, pe baza unei idei sau imagini mentale ferm vizualizate care generează instantaneu fenomene inefabile de rezonanţă cu anumite energii subtile din MACROCOSMOS. Spre deosebire de autosugestia spontană şi de cea provocată (prin persuasiune din afară, realizată de o persoană suficient de puternică), autosugestia conştientă este un proces de mobilizare a minţii şi a psihicului prin intermediul imaginaţiei, realizat, în anumite condiţii, cu participare volitivă scăzută, fie în scopul îmbunătăţirii sau păstrării stării de sănătate ameninţate, fie în direcţia ameliorării sau abolirii unor stări de disconfort psihofiziologic. Explicaţia fenomenului constă în forţa specifică de inducţie-reglaj şi control a unei mentalizârt (reprezentări sau idei), care devine dominantă (concentrarea energiei subtile într-un anumit punct focar CHAKRA), inhibând focarele adiacente şi putând totodată provoca orice fel de reacţie, separată de celelalte influenţe. Deşi pune în Joc aceleaşi mecanisme subconştiente ca şi sugestia, în cazul autosugestiei (care implică totodată o obişnuinţă) lipsesc o serie de factori adjuvanţi. cum ar fi încărcătura subtil emoţională şi convingerea suscitate de o autoritate exterioară subiectului. Aceste aparente carenţe sunt compensate, în autosugestie, de posibilitatea exerciţiului independent (care face cu putinţă rezonanţa, prin propriile noastre posibilităţi conştient angrenate, cu anumite energii subtile din MACROCOSMOS), a antrenamentului, prin care YOGHINUL devine propriul său stăpân şi propriul său terapeut (vindecător). Aşadar, o altă accepţiune a autosugestiei este cea se metodă terapeutică eficientă şi profund naturală. Avându-şi originea în practicile YOGA, care au demonstrat performanţa autoreglajului mental în sfera proceselor vitale, autosugestia, ca metodă de rezistenţă la stări morbide sau ca instrument curativ, a fost fundamentată şi aplicată terapeutic, independent de celelalte metode psihoterapeutice, pentru prima oară de chimistul şi farmacistul francez Emile Couă (1851 –

1926Hn pentru acesta, autosugestia se produce prin jocul combinat al următoarelor legi – fundamentale:

— Orice imagine, aspiraţie, idee tinae. mai devreme sau mai târziu, să se realizeze integral prin transformare, sublimare sau refulare de energie;

— Se realizează, mai devreme sau mai târziu, exact aspiraţia, imaginea sau ideea care predomină cu o anumită forţă în noi;

— Convingerea noastră fermă împreună cu focalizarea intensă a minţii determină procesul de sugestie, prin faptul că neutralizează prompt sugestiile contrare; – când imaginaţia şi voinţa unei fiinţe umane sunt în conflict, până la urmă imaginaţia învinge întotdeauna, puterea ei manifestată fiind în proporţie directă cu pătratul voinţei. În cazul în care acestea (imaginaţia şi voinţa) sunt într-un deplin acord, puterea lor se multiplică (legea rezultatului opus sforţării, sau altfel spus. legea efortului convertit).

Principiul metodei YOGHINE s-ar rezuma astfel: „Când două idei domină mentalul, va fi învinsă aceea ale cărei mijloace inconştiente de realizare vor fi paralizate de mijloacele conştiente pe care voinţa le substituie celor inconştiente, iar cea care în final învinge devine adevăr pentru noi şi are tendinţa să se transforme în act”. Aşadar, metoda yoghină de autosugestie conştientă constă în concentrarea neforţată asupra unei singure idei. aspiraţii sau imagini şi menţinerea ei cât mai clară şi repetarea acesteia. În acest sens, există metode yoghine generale şi, în funcţie de diversele suferinţe psihosomatice, aspirantul YOGA poate recurge la anumite autosugestii speciale foarte eficiente. Metodele se învaţă sub supravegherea unui ghid competent şi după aceea se practică independent, până când se transformă gradat în obişnuinţe binefăcătoare. Metodele naturale YOGHINE de autosugestie au făcut vâlvă în lumea întreagă. În primele decenii ale secolului al XX-lea: ele au început după aceea să fie aplicate cu succes, datorită simplităţii şi eficienţei lor extraordinare, în multe clinici din Europa şi S.U.A. Ulterior,

procedeele yoghine de autosugestionate benefică care sunt actualmente folosite s-au diversificat, constând atât în fixarea unor puncte luminoase diferit colorate (curenţi subtili coloraţi cosmici), fie în concentrarea asupra unor figuri geometrice proporţional structurate YANTRA-e (care facilitează contactul cu anumite sfere de putere din Macrocosmos), care sunt focalizate cu ajutorul privirl în mod continuu, fie prin evocarea unor imagini mentale benefice pozitive.

Indicaţiile terapiei prin autosugestie creatoare sunt multiple, fiind cu predilecţie folosite în stări reactive şi nevroze. Autosugestia binefăcătoare (ca modalitate personală de a ne pune şi menţine în rezonanţă cu anumite energii subtile, armonioase din MACROCOSMOS) este o proprietate a psihicului uman, care poate fi exploatată cât mai des. la maximum, în scopul echilibrării vieţii şi îmbunătăţirii activităţilor noastre curente, inclusiv a celor de performanţă. Autosugestia creatoare ne permite totodată trezirea şi amplificarea capacităţilor psihice paranormale.

În concluzie, putem spune că autosugestia creatoare este o proprietate general-umană, dar inegal dezvoltată, de a ne putea sugestiona sau influenţa dincolo de limitele obişnuite ale autocomenzii sau autoreglajului. YOGHINII au explicat fenomenul prin forţa specifică de inducţie, rezonanţă, reglaj, control al gândului, Practicile YOGA demonstrează performanţele extraordinare ale procesului de autosugestie care permit chiar extensia autoreglajului mental în sfera proceselor vitale. În consecinţă, autosugestia binefăcătoare s-a impus atenţiei medicinei, recent celei psihosomatice. Întrucât, datorită acestui fenomen, unii subiecţi ajung să-şi dezvolte simptome organice înşelătoare (mai ales pe fondul isteriei), iar bolnavii fie îşi agravează, fie îşi depăşesc sau chiar îşi vindecă maladiile, după cum se autosugestionează benefic sau malefic. Printre Elitele, aceasta este ceea ce a făcut ca autosugestia să fie adoptată şi ca o importantă metodă de psihoterapie. Se urmăreşte, desigur, amplificarea unei

astfel de forme de autosugestie care face totodată să crească rezistenţa la maladie şi contribuie la o grabnică însănătoşire. Trecerea personală de la sugestie la autosugestie implică cel mai adesea un proces de obişnuinţă, care este. În acest sens. neapărat necesară. Pentru cei care realizează corect autosugestia, apare evident că hipnoza medicală nu mai este necesară dacă subiectul preia indicaţiile prin autosugestie. Sub acest raport, yoghinii arată că oamenii sunt foarte diferiţi. Totuşi, în condiţiile amplificării încrederii în sine, capacitatea individuală de autosugestie poate fi mult mărită. Pentru realizarea unei cât mai bune autosugestii, se recomandă în această direcţie concentrarea intensă a atenţiei, o excelentă relaxare emoţională, distragerea psihicului de la simptomele maladiei, un tonus optimist – stenic, încrederea deplină în vindecare, evitarea abuzului de medicamente ele.

Întrucât fenomenele de autosugestie care induc permanent procese inefabile de rezonanţă cu diferite energii subţile din Macrocosmos intervin în toate aspectele vieţii şi activităţilor noastre cotidiene, aceste fenomene şi metoda au fost, în ultimele decenii, luate în studiu şi aplicate în scopul îmbunătăţirii şi echilibrării vieţii personale, a sporirii considerabile a eilcienţei activităţilor, mai ales a celor de performanţă. În acest sens este ilustrativ antrenamentul YOGA de relaxare care face să intrăm în consonanţă cu energii subtile vitalizante din Macrocosmos. Prin urmare, procesul sugestiei este fundamental şi veşnic în orice ciclu al manifestării Macrocosm ice.

Prin practicile sistematice şi metodele specifice sistemului YOGA descoperim că legea sugestiei este infailibilă şi absolută. Fiecare om, conştient sau inconştient, neştiutor sau înţelept, practicând consecvent YOGA sau ignorând-o, tânăr sau bătrân, fiecare corp animat sau neam mat. organic sau anorganic, toate şi flecare în parte într-un anumit fel specific sunt permanent supuse puterii infinite şi legii sugestiei. Nu există nicio

excepţie de la această lege. Orice sugestie emanată, bună sau rea, îşi are, datorită fenomenelor fulgerătoare de rezonanţă, efectul său, direct proporţional (cu durata SUGESTIEI REALIZATE) care apare inevitabil mai devreme sau mai târziu, manifestându-se totdeauna cu o intensitate direct proporţională cu forţa de sugestie care a generat-o.

Prin sugestie permanentă pozitivă sau negativă ne putem influenţa, conştient sau nu, întreaga existenţă atât într-un sens benefic cât şi într-unul malefic. Sugestia binefăcătoare, creatoare este deci factorul cel mai de seamă în practica YOGA. În această direcţie este foarte important să înţelegem că nimeni nu poate ajunge la perfecţiunea deplină a conştiinţei fără înţelegerea profundă şi aplicarea exactă şi înţeleaptă a ştiinţei şi metodelor binefăcătoare ale sugestiei.

Schimbarea regimului alimentar nu-l va ajuta foarte mult pe omul care nu-şi schimbă gândurile. Când un om îşi purifică gândurile, el ajunge să nu mai dorească deloc mană Impură. Gând urile elevate curate produc obiceiuri elevate curate. Aşa-zisul „sfânt” care nu-şi spală deloc corpul nu este sfânt. Cel care şi-a întărit şi purificat extraordinar de mult gândurile nu are de ce să se teamă de microbi sau de tot ceea ce este pentru ceilalţi dăunător.

Dacă vrem cu adevărat să ne protejăm corpul fizic, atunci ÎNAINTE DE TOATE trebuie să ne întărim şi să ne apărăm cu străşnicie mintea. Pe feţele celor în vârstă există riduri făcute de simpatie, altele de gânduri puternice şi pure, iar. altele sunt cauzate de patimă: cine nu le poate deosebi dacă este înzestrat cu o oarecare doză de intuiţie şi empatie? Pentru cel care au trăit permanent plini de gânduri bune, fiind mai mereu fericiţi, iubitori şi armonioşi, vârsta pe care o au un aproape că nu mai contează, iar întreaga lor existenţă este calmă, fericită, împăcată, paşnică şi aureolată în mod mirific ca un apus de soare.

Nu există medic mai bun decât gândirea plină de voie bună, fericire, dragoste, bucurie, veselie, compasiune

pentru îndepărtarea relelor corpului: nimic nu se poate compara cu voia bună şi cu fericirea debordantă atunci când e vorba de dispersarea umbrelor mâhnirii şi supărării.

A trăi tot timpul întreţinând şi amplificând în tine (mai mereu sau chiar uneori) gânduri de răutate, gelozie, ură, cinism, suspiciune şi invidie înseamnă a te închide singur în propria-ţi închisoare, înseamnă a te scufunda singur în fiecare zi într-un infern (generator de coşmaruri) din care nu vei putea scăpa decât atunci când vei renunţa la aceste obiceiuri monstruoase. Însă să gândim bine despre toţi, să-i iubim pe cei care merită, să fim bine dispuşi cu toţii, să învăţăm răbdători să descoperim binele în toţi – astfel de gânduri sublime, neegoiste reprezintă chiar deschiderea largă a porţilor Raiului; şi dacă zi de zi avem gânduri de pace şi dragoste pentru fiecare făptură care merită aceasta, o asemenea atitudine consecventă ne va aduce forţă divină, invincibilitate, fericire nepieritoare şi pace din abundenţă.

BUNĂTATE = trăsătură pozitivă de caracter a celui ce este bun şi din această cauză permanent este în rezonanţă cu energiile subtile ale binelui şi armoniei din MACROCOSMOS. Al. Vlahuţă. răspunzând la întrebarea ce este bunătatea, scria inspirat: „O frumuseţe copleşitoare pe care o percepi direct cu sufletul”.

BUN iM [= înţelepciune morală practică ce rezultă din experienţa superioară de viaţă şi care ne orientează în toate împrejurările; facultate de a diferenţia rapid şi spontan binele de rău, dreptul de nedrept şi de a găsi întotdeauna măsura corectă şi cât mai armonioasă în felul în care te comporţi. Bunul simţ se exercită ca orice simţ (văz, auz etc), omul percepând imediat şi spontan semnificaţia morală şi spirituală a diferitelor împrejurări concrete. Nu întâmplător la noi în popor, cei lipsiţi de bun-simţ sunt apreciaţi ca orbi sau surzi din punct de vedere moral. Bunul simţ este reflexul unui caracter evoluat spiritual, inimos, pozitiv, ei iipatic. valoros şi bine închegat A avea bun simţ înseamnă a fi plin de compasiune, delicat

sufleteşte, bun. iubitor, săritor, a fi modest, a fi în acord cu tine însuţi. Cel care cu adevărat este plin de bun simţ are o ANAHATA CHAKKA bine dinamizată şi armonioasă care îl face să resimtă permanent o empatie superioară profundă şi spontană cu tot ceea ce îl înconjoară. El ştie şi simte că CEEA CE ŢIE NU-ŢI PLACE, ALTUIA NU TREBUIE NICIODATĂ SĂ-I FACI Tocmai de aceea el (cel cu bun simţ) nu face altuia ceea ce lui nu i-ar place niciodată să i se facă.

BUCURIE – Intensă stare de satisfacţie psihică şi mentală care poate să apară din cauza unor motive exterioare sau interioare, ampliftcându-se în fiinţa umană datorită procesului de rezonanţă şi captare în Microcosmosul fiinţei umane a energiilor subtile specifice ale bucuriei şi satisfacţiei din MACROCOSMOS.

Putem spune că BUCURIA este o stare mentală şi psihică, limitată în timp, caracterizată printr-o încărcătură afectivă intens pozitivă, datorită rezonanţei cu energiile subtile ale bucuriei şi satisfacţiei din Macrocosmos, apărută ca urmare a realizării unei dorinţe, a atingerii unui scop. sau ca rezultat al unei trăiri amoroase plenare, a iubirii resimţite sau datorită unei surprize agreabile. Această încărcătură specifică mentală şi afectivă se traduce în plan comportamental printr-o creştere a nevoii de comunicare cu cei din jur (nevoia de a-i „contamina” şi pe alţii de propria fericire şi miţumire, exuberanţa, mimică şi gestică bogate, râs şi chiar, paradoxal, plâns – „de bucurie”).

Obţinerea unei satisfacţii binefăcătoare, atingerea unui scop material, erotic, psihic, mental sau spiritual creează o stare de mulţumire interioară care face să crească şi să se amplifice o emoţie care domină pentru moment psihicul, conducând spre optimism, încredere în sine, încredere în viitor, în DIVIN, în cei din jur şi creând premizele apariţiei unor noi scopuri, motivaţii, planuri de viitor.

Pentru cel care urmăreşte să se bucure cât mai des. surse de bucurie nu sunt numai realizările amoroase,

profesionale sau artistice deosebite, ori extazul religios, ci şi evenimentele cotidiene. Pentru copilul mic, neştiutor şi lipsit de simţ critic, sursele de bucurie sunt mult mai numeroase decât pentru adultul închistat, meschin şi posac. Ca emoţie elaborată, bucuria este condiţionată de gradul de evoluţie spirituală şi de asemenea de formaţia culturală lăuntrică a individului. Astfel, dacă astăzi moartea unei fiinţe dragi este trăită dureros, acelaşi lucru la vechii daci era prilej de bucurie. Prelungirea mal mult timp a bucuriei face să apară starea de euforie.

BINE (lat, bene) = Termen ce se referă la aspecte şi la însuşiri pozitive în raport cu o normă oarecare morală sau cu randamentul lucrativ. Sensul etic se referă la calitatea pozitivă a comportamentelor, raportate la idealurile morale şi spirituale promovate.

BINELE este o categorie fundamentală, exprimând în forma cea mai generală. Împreună cu categoria opusă, a răului, opoziţia dintre divin şi satanic, moral şi imoral, dintre ceea ce corespunde şi ceea ce nu corespunde cerinţelor lui DUMNEZEU în planul Inter-relaţiilor umane şi al raporturilor individ-grup. individ societate, fiinţă umană (microcosmos) – Macrocosmos etc. Cu ajutorul noţiunii de bine, oamenii apreciază atât calitatea conduitei individuale cât şi valoarea fenomenelor care sunt la unison cu armonia divină din Macrocosmos. din viaţa cotidiană, măsura în care normele convieţuirii sociale dintr-o perioadă s-au transformat din cerinţe generale în necesitate interioară a persoanei şi în caracteristică a colectivităţii. În funcţie de obiectul aprecierii (faptele şi acţiunile oamenilor, calităţile lor morale, evoluţiei lor spirituale în general), categoria binelui se particularizează în categoriile virtuţii, dreptăţii, onoare! desăvârşirii spirituale, responsabilităţii etc.

În conţinutul conceptului de bine se exprimă adeseori interesele cele mai generale ale oamenilor (ale unui grup social determinat sau ale întregii societăţi); de aceea, conţinutul concret al categoriei de bine (respectiv, al categoriei opuse, de rău) se modifică în funcţie de gradul

de evoluţie psihică, mentală şi spirituală de la

O epocă la alta, de la o societate la alta şi de la un grup social la altul, corespunzător nivelului de cunoaştere obiectivă, a intereselor care if fundamentează şi a ideologiei care îl sprijină. Binele şi râul nu se află într-un raport de opoziţie absolută, ci se opun în mod necesar, lucru care se exprimă în faptul că de obicei, râul este „binele" personal imediat, expresie a unei dorinţe Individuale egoiste, ignorante, abuzive şi în contradicţie cu cerinţele DIVINE. De asemenea, în dezvoltarea în timp „Răul" constituie în unele cazuri un factor al progresului în măsura în care tendinţele viitorului sunt valorizate ca „rele" de către unse grupuri umane care nu.

1 înţeleg.

Yoghinii spun că BINELE ESTE ABSENŢA RÂULUI, IAR RĂUL ESTE ABSENTA BINELUI. În filosofia contemporană, râul este considerat de existenţialişti şi de personalişti ca fiind rezultatul înstrăinării ontologice de DUMNEZEU a omului, izolarea lui ca Individ şi ca personalitate într-o lume ostilă, amorfă şi neînţeleasă de el. În care este pierdut Iremediabil, datorită ruperii de DIVIN.

Revelând varlabilitatea binelui şi opoziţia bine-rău. filosofia YOGA respinge atât optimismul naiv, cât şi pesimismul şi relativismul şi defineşte criteriul obiectiv al binelui prin concordanţa dintre conţinutul acestui concept şi cerinţele DIVINE necesare progresului spiritual al omenirii şi desăvârşirii personalităţii umane.

Prin urmare, putem spune că BINELE este o expresie a emanaţiei DIVINE, creatoare (răul fiind treapta inferioară a acesteia), care armonizează existenţa şi ordonează materia; în ontologia neoplatonic lână şi YOGHINĂ. binele este un principiu activ, eliberator, către care oamenii aspiră adeseori, înfruntând râul, principiu tiranic şi corupător, trimis oamenilor de către DIVINITATE ca o încercare în vederea „mântuirii™ (în creştinism, maniheism, brahmanism şi budism). Opoziţia dintre bine şi

rău apare într-o interpretare înţeleaptă în platonism şi stoicism. Din punct de vedere general-filosofic corelaţia bine-râu semnifică simbolic opoziţia necesară, fecundă şi multilaterală, eternă şi creatoare, dintre pozitiv şi negativ, dintre afirmaţie şi negaţie, întruchipată uneori poetic sub forma luptei dintre spiritul constructiv, DIVIN şi spiritul distructiv, SATANIC.

Orice stare pregnantă de bine obiectiv, resimţită plenar în sfera vitală, psihică, mentală şi spirituală, trăită separat sau realizată simultan pe mai multe planuri (sau chiar realizată pe toate planurile în acelaşi timp) pune în evidenţă un proces de rezonanţă cu diferite energii subtile binefăcătoare care există într-un anumit strat (nivel) armonios din Macrocosmos sau exprimă (reflectă) procese simultane de rezonanţă cu toate straturile (nivelurile) armonioase, gradat elevate ca frecvenţă de vibraţie ale Macrocosmosului.

CONSECVENŢĂ = Acţiune conformă cu anumite principii divine sau reguli binefăcătoare (de exemplu regulile yoghine) stabilite, care decurg. În mod logic din anumite aspecte ce se impun cu necesitate din premisele anterioare. Pe plan etic. consecvenţa este respectarea neabătută. În orice condiţii, a concepţiilor, principiilor şi obiceiurilor bune adoptate. Se poate vorbi uneori de consecvenţă în mai multe accepţiuni:

a) în sens pozitiv, încredere, tărie de caracter, lipsă de oscilaţie; bi în sens negativ, rigiditate, perseverenţă prostească în ceva care nu mai are valabilitate, este perimat, depăşit şi în mod evident, condamnabil.

Consecvenţa înţeleasă ca fermitate a convingerilor nu exclude perfecţionarea, adoptarea inteligentă a ceea ce îmbogăţeşte principiile şi normele yoghine. Încrederea în principii, stabilitatea manifestărilor şi atitudinilor cere verificarea Justeţei lor. concordanţa cu ceea ce este real, divin, pozitiv şi renunţarea la ceea ce este greşit, învechit şi dăunător. Consecvenţei îi sunt străine spiritul dogmatic şi fanatismul. Ea cere confruntarea permanentă cu viaţa divin integrată şi armonioasă, persistenţa în ceea ce este

viabil din punct de vedere DIVIN. Pentru aceasta se impune. Însă, respectarea concluziilor care decurg, ca o necesitate, din faptele de bază şi nu oscilaţia în comportări. Criteriul esenţial al superiorităţii consecvenţei este concordanţa comportărilor noastre cu ceea ce este divin şi înaintat şi care slujeşte progresului spiritual al oamenilor, al propriei noastre fiinţe.

ON ŞTII NŢ A. = Natura conştiinţei a fost o problemă filosofică majoră de-a lungul Istoriei sistemului milenar YOGA Multe şcoli yoghine sunt pe deplin de acord cu ideea că natura conştiinţei este transcendentală, cu alte cuvinte ea nu este un produs al grupului finit minte – corp şi cu atât mai puţin un simplu fenomen al creierului. Natura în mod evident transcendentă a conştiinţei se crede că poate fi în mod filosofic „realizată" prin ea însăşi şi este cel mai obiectiv „Verificabilă" prin modalităţile celei mai înalte stări yoghine de conştiinţă cosmică – extazul supraconştient numit în YOGA ASAMPRAJNATA SAMADHJ sau NIRVIKALPA SAMĀDHI. Conştiinţa este permanent văzută în sistemul YOGA ca fiind identitatea ultimă a fiinţei umane. Tocmai de aceea conştiinţa este numită in YOGA şi Sinele Nemuritor (ATMAN sau PURUS HA), care este scânteia nepieritoare din spiritul lui DUMNEZEU TATĂL ce se află în calitatea sa de ESENŢĂ ETERNĂ a Fiinţei dincolo de corp, minte şi limbaj.

Conform şcolilor nonduallste de YOGA, această Conştiinţă supremă (părticică sau scânteie din DUMNEZEU) este în totalitate beatifică (ÎNANDA) şi copleşitor de reală (SAT). Despre ea Iisus spune: „Cunoaşteţi ADEVĂRUL căci numai adevărul vă va elibera". Ea nu poate fi cunoscută în exterior dar poate fi realizată lăuntric. Realizarea plenară sau revelarea reală a Sinelui Etern (ATMAN) este alfa şi omega tuturor formelor de YOGA-CONCRET = Opus abstractului, concretul reprezintă unitatea multiplelor determinări, însuşiri sau laturi ale obiectelor, fiinţelor şi fenomenelor său. cu alte cuvinte, unitatea în diversitate, care de fapt este sinteza unei serii de determinări. Concretul poate fi senzorial,

intuitiv, surprinzând numai laturile exterioare, fenomenale ale obiectelor, ale fiinţelor sau logic, exprimând sinteza determinărilor fenomenale şi esenţiale ale obiectelor şi fiinţelor, Concretul logic cuprinde deci atât concretul senzorial cât şi abstractul ca moment al realizării lui, fiind rezultatul adâncirii continue a cunoştinţelor noastre şi al verificării lor în practică.

Concretul reprezintă caracteristica acelor noţiuni care, prin conţinutul lor, reflectă anumite însuşiri ca fiind realizate, ca aparţinând definitiv unui obiect sau unei fiinţe (de exemplu, noţiuni ca „principial”, „roşu” etc., sunt concrete. În timp ce principialitatea, calitatea de a fi roşu. etc. sunt abstracte). Concretul este o calitate a acelor noţiuni cărora le corespunde o reprezentare, o imagine senzorială (de exemplu, noţiunile: casă, şcoală, măr sunt concrete, iar noţiunile: spaţiu, timp. număr natural etc. sunt în mod evident abstractei.

CREDINŢA = opinie fermă, convingere puternică, certitudine subiectivă asupra unui fapt sau a unei relaţii care nu este de domeniul evidenţei şi uneori nici nu se poate demonstra, cum este cazul în credinţa religioasă. Credinţa noastră generează instantaneu fenomene subtile de rezonanţă cu anumite energii şi sfere de forţă invizibile din MACROCOSMOS. Se datorează fenomenelor constante de rezonanţă specifică şi întăririi afective a unor relaţii cognitive în condiţiile în care demonstraţiile raţionale sunt inconsistente sau imposibile. În sens figurativ, credinţa este orice opţiune sau opinie fermă ce determină rezonanţă, în concluzie, credinţa este o certitudine afectivă, sentimentală, mentală, spirituală, non-raţională generată datorită fenomenelor inefabile de rezonanţă cu energii subtile şi aspecte din MACROCOSMOS ce se produc în fiinţa celui care „CREDE” cu putere şi care poate atinge, uneori v fanatismul atunci când ceea ce crede este parţial adevărat sau fals (neadevărat). În această semnificaţie se înscriu şi credinţele religioase şi spirituale, motivate însă prin revelaţie. În primul caz, credinţa reprezintă treapta inferioară a cunoaşterii şi

uneori se opune certitudinii ştiinţifice. În al doilea caz, credinţa este treapta cea mai înaltă a cunoaşterii, superioară cunoaşterii raţionale. YOGA vede în credinţă singura modalitate a omului de a accede spre infinit şi o identifică cu sentimentul realităţii ultime. Comentând valoarea credinţei, Kant, ca şi postkantienii, o consideră drept un act de voinţă, de adeziune individuală, subiectivă, care exclude îndoiala şi se lipseşte de raţiunile logice adecvate şi comunicabile. De fapt, în YOGA. se are în vedere conceperea credinţei drept o formă de cunoaştere datorată fenomenelor de rezonanţă ce rezultă.

CURAJ = calitate morală întemeiată pe constantă îndrăzneală, hotărâre, consecvenţă şi perseverenţă. Pe baza amplificării la maxim a acestor însuşiri, YOGHINUL poate să-şi elimine complet frica în faţa unor situaţii generatoare de pericol, rămânând calm în aceste împrejurări. Atitudinea plină de curaj permite să se analizeze cu luciditate riscurile şi dezvăluie mjloacele necesare pentru a le înlătura sau ocoli, pentru a învinge sentimentul de neîncredere în forţele proprii, pentru a suporta eu consecvenţă şi bărbăţie suferinţele fizice, psihice sau morale, pentru a păşi cu hotărâre spre realizarea ţelurilor propuse şi la nevoie pentru a-şi dărui viaţa cu fruntea sus, dacă idealul pentru care luptă merită acest sacrificiu. Actele de curaj înălţător, de înaltă semnificaţie şi valoare morală sunt generate de principii şi de sentimente sublime divine, nobile cum sunt: dragostea de oameni, simţământul de solidaritate umană cu grupul de yoghini din care faci parte, sentimentul de tovărăşie ş.a. Nu orice acţiune curajoasă este apreciată pozitiv. Valoarea morală a curajului apare în funcţie de idealul la care ne raportăm. Sunt justificate şi apreciate pozitiv acele acţiuni curajoase care sunt puse în slujba unor idealuri divine, înalte, umanitare, drepte, care au în vedere progresul spiritual. Asemenea fapte curajoase sunt utile umanităţii, contribuie la progresul ei spiritual, divin şi de aceea sunt înalt morale…

Curajul nu trebuie confundat cu orice acţiune

nechibzuită desfăşurată în condiţiile pericolului sau dificultăţilor. Cel care îndeplineşte o anumită faptă fără să-şi dea aproape deloc seama de greutăţile sau pericolul existent nu dovedeşte curaj. Există şi alte făpte. cum ar fi de exemplu, actele ce izvorăsc din disperare, spiritul satanic de frondă, nesupunerea anarhică, aventurismul demoniac, bravada egotică etc, asemănătoare curajului, în latura lor exterioară, dar în realitate, nu sunt rezultatul acestuia. Asemenea fapte se întâlnesc, mai ales, în viaţa şi activitatea tinerilor. Nereuşind să facă deosebirea între astfel de atitudini şi curaj, unii dintre ei le săvârşesc, crezând că prin aceasta dau dovadă de temeritate. Curajul este o calitate care se formează prin educaţie şi autoeducaţie.

Curajul este deci o trăsătură caracterială de ordin voliţional constând în capacitatea de înfruntare conştientă a pericolelor şi de acţiune consecventă în condiţii de risc. Implică nu absenţa fricii, ci stăpânirea şi depăşirea ei completă, „Să nu-ţi fie teamă de nimic mai mult decât de teamă”, spune Emmerson.

ETERNITATE = Ceea ce este cu adevărat DIVIN şi există în afara timpului (atemporalitate): concept diferit de acela de nemurire, care înseamnă supravieţuire fără limite în timp sau nemurire. Stările de deosebită elevare spirituală, care ne înalţă pe culmile fericirii extatice ale conştiinţei cosmice sunt tangente cu sentimentul eternităţii. Acest sentiment al ETERNITĂŢII apare şi ca o stare de supremă satisfacţie atunci când trăim total în prezent: clipa prezentă este imaginea mobilă a ETERNITĂŢII iar trăirea simultană – cu profunzime şi autenticitate – a clipei, însoţită de extragerea semnificaţiilor ei esenţiale înseamnă de fapt transcenderea acesteia prin înălţarea în sfera sublimă a viziunii şi trăirii autentic spirituale, în concepţia comună. ETERNITATEA reprezintă o perioadă de timp ce pare să dureze ta, nesfârşit. ETERNITATEA este însă cu totul altceva. Ea nu este doar o extindere nesfârşită a timpului, ci de fapt se situează în afara timpului, TOMA DAQUINO recunoştea şi

el această distincţie atunci când scria că: „Dumnezeu este etern, în timp ce Infernul este nedefinit (oricât de mult) 1. ETERNITATEA este contrapartea din lumea spirituală a timpului din lumea fenomenală. Timpul este umbra aruncata de ETERNITATE pe peretele peşterii din binecunoscuta alegorie filosofică a lui PLATON, PLATON însuşi descria timpul ca fiind o „imagine mişcătoare a eternităţii”. Poeţii privesc timpul ca pe un fluviu mereu în mişcare, dar yoghinii şi înţelepţii îl văd ca fiind o parte integrantă (generând realitatea relativă) din MAVĂ (iluzia cosmică). Realitatea absolută este ETERNITATEA sau ceea ce apare „atunci când nu mai există timp” (APOCALIPSA, 10.6).

În momentele de extaz sau în cazul experienţelor de vârf, apare aproape întotdeauna o senzaţie de ieşire din timp. Această „evadare” temporară din condiţionările limitatoare ale timpului sugerează că un anumit gen de eternitate, acel „etern prezent” există şi ne este accesibil în anumite stări sublime (speciale) de conştiinţă. În viziunea spirituală yoghină, energia timpului este mai mult decât un aspect al modulul în care conştiinţa noastră ne organizează experienţele: timpul este o energie care, în funcţie de rezonanţa sa în conştiinţa noastră, poate fi trăită intens sau lent. Modificarea nivelului nostru predominant de conştiinţă (rezonanţă) poate să modifice perceperea energiei timpului, făcând-o să se topească împreună cu restul spaţiului tridimensional. Celebrul matematician ms P.D. USPENSKY, unul dintre principalii discipoli ai marelui iniţiat GURLXJIEFF, a elaborat, pe baza învăţăturilor spirituale primite de la GURDJIEFF. un model al Universului cu 6 dimensiuni: timpul este a patra dimensiune a Universului, eternitatea sau „eternul prezent” a cincea, iar a şasea dimensiune reprezintă „actualizarea tuturor celorlalte posibilităţi conţinute în clipa trecută, dar care nu au fost actualizate în „timp” (timpul manifestând o singură asemenea succesiune de evenimente, din gama nedefinită de posibilităţi). Fiecare dimensiune reprezintă (în mod relativ) infinitatea faţă de

dimensiunile sau nivelurile inferioare ei. deoarece este imposibil ca ea să fie măsurată sau determinată în planurile sau nivelurile inferioare ei.

La modul obişnuit, noi nu experimentăm energia timpului (a patra dimensiune a Universului) la fel ca pe celelalte 3 ale spaţiului. Putem, de exemplu, să ne rotim în jurul unui obiect tridimensional şi să-l privim din toate părţile, dar în timp suntem constrânşi să ne deplasăm în linie dreaptă. Prin urmare, noi suntem fiinţe mono-dimensionale în raport cu energia timpului: chiar şi aprecierea celei de-a patra dimensiuni (energia timpului) pe care o avem se dezvoltă şi se nuanţează bdată cu trecerea (consumarea) energiei timpului (odată cu vârsta). Atunci însă când, în anumite stări elevate de conştiinţă, nu mai suntem aproape deloc încătuşaţi de materie şi de simţuri, putem avea o viziune cu totul nouă asupra celor patru dimensiuni ale continuumului spaţio-temporal ca şi cum am intra într-o nouă lume în care trebuie să învăţăm să ne mişcăm. Întocmai ca un bebeluş care se adaptează gradat, prin învăţare, cu lumea tridimensională. Această viziune nouă poate explica foarte bine o mare gamă de fenomene parano-fmale, cum ar fi clarviziunea, premoniţia. clarauzu) etc. Însă aprecierea adevăratei naturi a celei de-a cincea. dimensiuni.

eternitatea, apare şi mat lent. pe măsura evoluţiei concepţiei şi trăirii noastre lăuntrice referitoare la energia timpului.

Doar Intrând conştient în cea de-a şasea dimensiune putem înţelege cea de-a cincea dimensiune. ETERNITATEA. aceasta fiind posibil numai atunci când sufletul eliberat transcende de Unit iv roata sau ciclul obligatoriu al reîncarnărilor. Acest ciclu etern este figurat grafic într-unul dintre cele mai universale simboluri ale eternităţii, şarpele mitic UROBOROS sau şarpele care îşi înghite coada, aceasta semnificând în realitate faptul că „începutul este identic cu sfârşitul.

EXISTENTĂ = toi ceea ce există, lumea. MACROCOSM OSUL – sau universul manifestat. În

ansamblul lui. În filosofia YOGA, termenul EXISTfENTĂ este luat în sensul de existenţă absolută, eternă şi invariabilă, spre deosebire de existenţa concretă, sensibilă, care este considerată ca fiind doar manifestarea superficială şi parţială a celei dintâi. Astfel, existenţa a fost adeseori definită in YOGA prin delimitarea conţinutului de formă, a esenţei de fenomen (aparenţă), a universalului de singular şi particular etc. Existenţa divină, absolută este aproape inaccesibilă cunoaşterii umane obişnuite, limitate; ea este o realitate de ordinul transcendenţei. Ffe de altă parte, existenţa sensibilă reprezintă totalitatea unitară de domenii distincte ale manifestării (planuri paralele, sfere de forţă care au fiecare frecvenţe specifice de vibraţie) aflate într-o continuă mişcare şi devenire. Privind din acest punct de vedere, fiinţa umană este şi ea un asemenea domeniu de existenţă sensibilă. Existenţa. În sensul de existenţă absolută, este substratul ultim sau fundamentul tuturor lucrurilor, fiinţelor şi fenomenelor sensibile (formelor).

FIDELITATE = l) însuşire superioară a unei fiinţe umane de a-şi menţine statornicia atitudinii faţă de sine. faţă de ceilalţi oameni, faţă de anumite principii spirituale şi morale sau faţă de o stare socială; constanţă în convingeri, în sentimente şi în credinţe; respectare a obligaţiilor luate faţă de ceilalţi oameni, faţă de fiinţa Iubită, fală de cuvântul dat; devotament; fermitate în afirmarea şi punerea în practică a unor principii superioare de viaţă: exactitate în descrierea unor stări de lucruri, a unei realităţi date. Fidelitatea este o calitate de mare însemnătate în viaţă: raporturile normale dintre oameni sunt întemeiate pe constanţa caracterului şi pe previzâbilitatea comportării lor, adică pe fidelitatea oamenilor faţă de anumite adevăruri, principii şi convenţii reciproce. Lipsa de fidelitate, trădarea, sperjurul. felonia, inconstanţa sau Imprevizibilitatea conduitei unora dintre oameni produc, întotdeauna, tulburări în mecanismul vieţii colectiv e. Importanţa şi consecinţele acestor perturbaţii sunt direct legate de gravitatea încălcării principiilor, de

numărul acelora care nu respectă aceste principii, precum şi de situaţia acestora. Antonim: infidelitate. 2) Prin extensiune, probitate în chestiuni băneşti.

făUMOS – categorie a manifestării considerată ca fiind fundamental legată de reflectarea în întreaga manifestare a adevărului, a armoniei divine şi a binelui. FRUMOSUL este însă mai mult decât binele pentru cât înglobează şi pe acesta. FRUMOSUL este perceput ca rezultat exclusiv al reacţiilor fiinţei umane, aceste reacţii fiind în funcţie se nivelul de conştiinţă al celui care sesizează. Reacţiile şi reflectările lăuntrice sunt independente de însuşirile obiective ale realităţii conştientizate. Folclorul a definit în mod semnificativ acest aspect fundamental în proverbul: „NU-I FRUMOS CE ESTE FRUMOS. ESTE FRUMOS DOAR CEEA CE ÎMI PLACE MIE”. TANTRA. la rândul său, spune: FRUMUSEŢEA SE AFLĂ ÎN CONŞTIINŢA ŞI ÎN OCHIT PRIVITORULUI. Percepţia frumosului este deci intim legată de nivelul de conştiinţă al fiinţei în cauză şi de aici. reflexia clasică: „DESPRE GUSTURI NU SE DISCUTĂ” pentru că fiecare poate avea un anumit nivel de conştiinţă. Înţelepţii orientali şi chiar unii filosofi (PLATON, HEGEL) susţin că, înainte de toate, FRUMOSUL există ca IDEE modulată printr-o energie specifică înainte de a se manifesta concret în tot ceea ce ne înconjoară, în natură sau în artă, aici sau în alte planuri sau lumi.

FRUMOSUL este totdeauna perceput în cadrul relaţiei dintre cel care îl conştientizează (subiectul) şi ceea ce este sesizat (obiectul, fiinţa, realitatea) şi considerat de acea fiinţă ca fiind FRUMOS.

Perceperea frumosului este strâns legată de nivelul real de evoluţie lăuntrică psihică, mentală şi spirituală a fiinţei în cauză. FRUMOSUL, independent de realitatea sa. este reprezentarea în conştiinţa omului a proprietăţilor şi caracteristicilor apreciate ca adevărate, armonioase, bune şi înălţătoare ale obiectului, realităţii sau fiinţei considerate ca atare. Aceste proprietăţi, rare reprezintă numai premtzele obiective ale FRUMOSULUI, se constituie

ca atare numai prin valorizarea lor de către o conştiinţă umană CARE ESTE CAPABILĂ SĂ LE REMARCE (CONŞTIENTIZEZE).

Sesizând plenar şi apreciind FRUMOSUL, fiinţa umană va vibra la unison cu adevărul, armonia şi binele care se află dincolo de acesta şi, astfel, va transfera prin REZONANŢĂ În propria sa fiinţă adevărul, armonia şi binele care sunt percepute ca atare în afara sa. Datorită acestui proces inefabil, complex, fiinţa umană care conştientizează FRUMOSUL va vibra instantaneu la unison cu energiile subtile benefice, obiective (REALE), armonioase din sfera de forţă a FRUMOSULUI, adevărului şi armoniei cosmice.

La nivel fizic. FRUMOSUL manifestat ca formă este expresia unei necesităţi sublime, armonioase, benefice, obiective (ADEVĂRATE), creatoare, dătătoare de fericire care reflectă indirect ideea de ordine, adevăr, echilibru, structurare simetrică, evoluţie, spiritualizare. „Forma este totdeauna o expresie a necesităţii” spun înţelepţii.

În expresia lui imediată şi frapantă, ca splendoare, ca strălucire exuberantă sau discretă, frumosul este adevăr, bine şi armonie. Din această perspectivă, sentimentul frumosului ar putea fi considerai drept conştientizarea perfecţiunii, atracţia misterioasă sau chemarea către intuirea sau realizarea plenară a virlualităţilor desăvârşitului. Perfecţiunea se defineşte cel mai adesea ca un absolut arareori, sau greu de atins. Sentimentul frumos este, în esenţa sa. O stare spontană de încântare, un palpit ideal în preajma acestui absolut. Frumosul şi sublimul au o structură asemănătoare, în măsura în care ambele concepte îşi trăiesc existenţa în albia perfecţiunii, cu deosebirea că sublimul este o perfecţiune realizată la modul grandios în vreme ce frumosul este mereu o ardoare constructivă, activa, o năzuinţă pozitivă către perfecţiune. În acest sens, s-ar putea spune că istoria ipostazelor frumosului reface în faţa ochilor noştri, pas cu pas. palpabil, verticala sau sinusoida pe care a evoluat aspiraţia spre perfecţiune pentru a se împlini pe sine. Orice

încercare sau pretenţie de a fixa frumosul în formule şi definiţii o dată pentru totdeauna este mult prea riscantă, aceasta continuând să rămână. până în zilele noastre, o problemă, mereu deschisă deoarece, fiind ÎN STRÂNSĂ LEGĂTURĂ CU NIVELUL REAL DE EVOLUŢIE MENTALĂ ŞI SPIRITUALĂ AL FIINŢEI UMANE ÎN CAUZĂ FRUMOSUL SE AFLĂ ÎNAINTE DE TOATE ÎN CONŞTIINŢA ŞI ÎN OCHII PRIVITORULUI, NU TOTDEAUNA PENTRU NOI ESTE FRUMOS CEEA CE CU ADEVĂRAT ESTE FRUMOS CĂCI NOI APRECIEM CA FIIND FRUMOS MAI ALES CEEA CE NE PLACE NOUĂ

O parcurgere a istoriei teoretizării conceptului de care ne ocupăm lasă impresia izbitoare că marea majoritate a opiniilor au invocat frumosul ca pe o problemă fundamentală ce ţine de nivelul de evoluţie lăuntrică (spirituală) al celor ce exprimau aceste opinii. Tocmai de aceea, această problemă a rămas cea mai puţin clară şi cea mai puţin rezolvată. Cel care nu ţine seama de această constatare, de adevărul că frumosul reprezintă un fenomen complex deosebit de proteic, de fluent, riscă să dea nişte definiţii ineficace şi rigide. Faptul că frumosul este fenomenul estetic cel mai fluent se datorează iradialiilor lui multiple, înăuntrul celorlalte categorii estetice, înăuntrul fenomenului artistic însuşi. Dacă frumosul îşi are propria lui configurare, propria lui structură intimă, el se impune, totodată, ca un fluid care străbate şi alte înfăţişări ale esteticului. El are configuraţia unei străluciri caleidoscopice, a unei iradiaţii multicolore care obligă la o permanentă corelare a lui cu o, multitudine de coordonate şi perspective ale esteticului ca şi ale altor manifestări ale minţii umane. De aici şi potenţialul valoric deosebit de ridicat şi multilateral uman al noţiunii de frumos. Înseşi variatele încercări de definire a frumosului ca atare au simţit nevoia unei neîncetate raportări a acestuia la alte valori. În cultura antichităţii, când valorile spirituale erau concepute şi apreciate sincretic, frumosul era contopit în mod frecvent cu binele, adevărul, armonia şi utilul şi aceste valori treceau, reciproc, una în alta. Formula kalon

kagathon preconizată de înţeleptul Platon considera frumosul, armonia, adevărul şi binele într-o neîncetată fuziune. Ulterior, alte încercări de definire au tins să aprecieze frumosul ca splendor veri SPLENDOAREA ADEVĂRULUI (la unii platonicienil. ca splendor ordinis SPLENDOAREA ORDINII (1 & Sf. Augustin), ca splendor formae SPLENDOAREA FORMEI (la fhomas d'Aquino). sau ceea ce place fără concept (la Kant), ca întruchipare sensibilă a ideii de adevăr (la Hegel), ca echilibru între sublim, armonios şi graţios.

Dacă în cultura antică frumosul convieţuia într-o unitate sincretică cu alte valori spirituale, într-o modalitate foarte generală, el a început apoi să trăiască un proces de desprindere, de detaşare, pentru a-şi putea releva configuraţia proprie. Unităţile sincretice, bazate pe nediferenţierezau început să se destrame încetul cu încetul, lăsând loc unui lung efori de investigare a specâlâcilălilor. ca şi a unităţilor sintetice, bazate, în acelaşi timp. pe diferenţieri specifice. Frumosul a avut. din acest punct de vedere, o soartă aparte. Desprinderea din valorile sincretice a relevat faptul că el se înfăţişează înainte de orice ca splendoare, adevăr, bine, strălucire, armonie. Dar aceasta nu era suficient, deoarece neîncetat intervenea constatarea că armonia şi strălucirea lui Iradiau multilateral, ceea ce i-a obligatlie unit să caute neîncetat specificul acestui concept în însăşi asocierea lui cu alte valori. Adeseori, exasperaţi de polivalenţa atât de accentuată a frumosului, unii teoreticieni au optat pur şi simplu pentru o identificare a frumosului cu Integrarea armonioasă a părţii într-un întreg ca fiind accepţia lui cea mai largă. Este un proces foarte semnificativ pentru soluţiile extreme la care s-a recurs în momentele când, dezvăluindu-şi corelaţiile infinite, frumosul se sustrăgea de fapt oricărei definiri. Delaşându-se din convieţuirile sincretice, armonia proprie frumosului n-a putut să prosjjere, să se menţină într-o izolare absolută. Ea şi-a extras. În continuare, seva din spectrul multicolor al unor corelări şi asociaţii. Una dintre cele mai fructuoase

încercări este tocmai aceea care asociază idealul de frumos cu perfecţiunea, armonia, adevărul şi binele divin.

Unii au propus chiar o eliminare a conceptului de frumos, pentru a fi înlocuit cu cel de perfecţiune. Alţi teoreticieni, fără a recurge la aceasta. eliminare, au tins să definească esenţa frumosului ca fiind însăşi perfecţiunea, în această ordine de idei. unii subliniază că a da forma lucrurilor în conformitate cu legile frumosului înseamnă a da întotdeauna obiectului măsura care-i este Inerentă" în fond, realizarea măsurii inerente înseamnă tocmai năzuinţa de a realiza perfecţiunea. Printre teoriile secolului al XX-lea legate de frumos amintim formula lui R. Bayer, care propune definirea sentimentului de frumos ca „lirism al perfecţiunii". Tudor Vianu a sugerat mereu că esenţa frumosului artistic vizează armonia pe care o degajă perfecţiunea. Mulţi nu s-au putut sustrage intuiţiei că În intimitatea sa, frumosul implică ceva din structura perfecţiunii, armoniei şi binelui. Dacă unitatea dintre frumos şi perfecţiune n-a putut fi niciodată repudiată cu totul, în mod irevocabil, întâlnim adeseori-acum un unghi negativ, critic, neconformist, care atins în mod eronat să elibereze frumosul de sub tutela absolută a unui echilibru static, a unor armonii olimpiene.

Modurile de existenţă ale frumosului sunt. firește, multiple. Două sunt însă domeniile unde se manifestă cu deosebită pregnanţă: în natură şi în artă. S-au constituit, astfel, două concepte distincte. Îndelung discutate: conceptul de frumos natural şi conceptul de frumos artistic. Între interpretările date acestor două concepte au existat frecvente disensiuni. Îndeosebi sistemele clasice germane, conservatoare în promovarea ideii primordialităţii derulurgicea spiritului, n-au acceptat recunoaşterea unui frumos natural, care presupune unele coordonate independente de corelaţia unei conştiinţe sau chiar capabile să o influenţeze. Limitând obiectul esteticii la frumosul artistic, ele au pornit, în general, de la considerarea deosebirilor existente între frumosul artistic şi cel natural sub raportul gradului de perfecţiune, de

puritate. În ansamblu, pentru aceste doctrine, frumosul natural este imperfect, impur, de unde necesitatea frumosului ideal, artistic pentru a se obţine perfecţiunea. De aici s-a născut ideea superiorităţii frumosului artistic şi a Inferiorităţii celui din natură. Această teză se înscrie de fapt pe fundalul unei problematici eu mult mai ample privind superioritatea artei ideale asupra frumosului naturii reale. Reacţia împotriva acestei idei a fost proclamarea superiorităţii frumosului naturii asupra frumosului artei. S-a constituit astfel o pendulare polemică. Dacă frumosului artistic nu-l poate fi contestată pregnanţa expresivităţii creative, ideea superiorităţii artei faţă de natură s-a alimentat uneori excesiv din esenţele pure ale lui Platon sau din transcendentallsmul activ kantian. Iar pe realiştii a outrance (cei care proclamau invariabil şi nenuanţat superioritatea naturii asupra artei) unii i-au denumit sugestiv şi ironic „realiştii terre à terre”.

Dacă de la Platon şi Aristotel încoace, conceptul de frumos a revenit constant în majoritatea marilor sisteme de estetică, iar în primele 3 – 4 decenii ale sec. al XX-lea studiile despre acest concept sunt încă frecvente, în ultimele decenii ale veacului nostru, problema frumosului pare a se rarefia ÎN MOD ALARMAM. Şi totuşi este vorba de o criză care ar putea fi definită ca atare. Cei care vorbesc de o criză categorică a frumosului, formulează această opinie din perspectiva unei stări de fapt. În care ipostazele frumosului devin absurde şi sunt din ce în ce mai mobile.

GÂNDIRE = Proces mental de rezonantă cu energii subtile mentale din MACROCOSMOS însoţii de complexe repercusiunt psihice secundare şi tic cunoaştere, constând în operaţii sau acte mentale care folosesc, pe de o parte, informaţiile oferite de procesele psihice primare, iar pe de altă parte, informaţii de tipul cunoştinţelor achiziţionate de individ sub forma ideilor şi elaborate social-istoric. Gândirea este un proces conştient, intelectiv şi presupune o organizare logică a relaţiilor şi operaţiilor, de la concret, particular şi unic. la general, esenţial, abstract. Gândirea

reflectă MENTAL REALITATEA şi foloseşte datele cunoaşterii senzoriale, dar se plasează la nivelul logic al cunoaşterii. Gândirea operează prin selecţii, ordonări, combinări de elemente şi de relaţii: în cadrul acestor prelucrări, gândirea are şi o funcţie anticipativă şi prospectivă: ea se formează pe parcursul unor acţiuni practice, prin interiorizarea operaţiilor şi actelor concrete.

YOGA consideră că specificul gândirii nu constă în reproducerea schematică şi mai mult sau mai puţin generalizată a realităţii concrete, ci în reconstituirea şi reflectarea mentală prin inefabile procese de rezonanţă a acestei realităţi în mod nemijlocit, chiar şi a acelor părţi din realitate care nu se oferă direct cunoaşterii: aşadar, după YOGA. gândirea operează abstract şi generic, în opoziţie cu acţiunea concretului senzorial. Astfel, ca proces mental de rezonanţă cu complexe repercusiuni psihice, gândirea presupune reflectarea generalizată, prin inefabile procese de REZONANŢĂ mentală a obiectelor şi fenomenelor realului, ceea ce implică sesizarea esenţialului, raportarea şi integrarea categorială a fiinţei umane de cunoscut, a obiectului sau fenomenului. Cunoaşterea prin gândire este o cunoaştere nemijlocită prin simbolizări, combinări, construcţii, corelaţii etc. Gândirea stabileşte relaţii categoriale şi necesare în diversitatea formelor de manifestare ale realului. Dincolo de această diversitate, gândirea surprinde ceea ce este unitar, coerent, necesar în fenomene şi lucruri. Prin Intermediul gândirii, cunoaştem adevărul ultim şi atingem starea de eliberare şi nemurire spirituală.

IDEAL (cf. lat. idealis) = model sau prototip de perfecţiune umană la care aspiră un individ sau o colectivitate: motiv superior şi fundamental de acţiune umană, care se manifestă în toate domeniile de activitate, inclusiv in YOGA sau spiritualitate. Reprezintă o proiecţie mentală a unei realităţi sublime, DIVINE, existente „nic et nune”, dar deadrabile şi realizabile, care orientează întreaga existenţă, având totodată un caracter imperativ. Idealul este un atribut caracteristic acelor produse ale

gândirii ce rezultă din operaţia de idealizare – elaborarea constructiv-teoretică a unor abstracţii (entităţi) care. deşi posibile sub aspect ontologic, mimai în şi prin activitatea reflexivă a subiectului, nu sunt nici reflectări directe ale unor fapte empirice, nici produse imaginare, supuse capriciului şi spontaneităţii subiective, ci domenii distincte de realitate (de exemplu, entităţile şi structurile logico-matematice, valorile. DUMNEZEU. PRINCIPIILE etc.).

Din perspectiva psihologiei dinamice, prin „ideal al Eului" se înţelege reprezentarea ideală a copilului despre sine. care condensează narcisismul infantil şi imaginile parentale într-un model faţă de care el caută să se definească şi căruia trebuie să i se conformeze. Idealul unei fiinţe umane se edifică treptat, încă din copilărie, şi se îmbogăţeşte asimptotic, prin jocul identificărilor cu persoanele admirate din anturaj sau cu marile personalităţi exemplare (mari înţelepţi, sfinţi, eroi, mari yoghini etc.), prin raportarea permanentă a posibilităţilor şi aspiraţiilor personale la exigenţele grupului din care persoana în cauză face parte, prin selecţii şi opţiuni axiologice (valorice), îndeplinind la orice vârstă o funcţie normativ-valorică şi de reglare.

Idealul spiritual, idealul amoros, idealul moral, idealul estetic etc. reprezintă câteva dintre ipostazele sau „modurile de existenţă" ale idealului. Sub aspect structural. idealul de viaţă include: sensul şi semnificaţia vieţii, scopul vieţii şi modelul idealizat de viaţă. Idealul este determinat calitativ de modul în care el s-a interiorizai, în structurile active ale personalităţii, în ierarhia de valori divine, spirituale şi culturale, de pregnanţa şi modul de exprimare al acestora, precum şi de concordanţa dintre nivelurile de aspiraţie Individuală şi cerinţele grupului din care face parte sau la care aderă. Idealul este deci un model de perfecţiune umană, morală, estetică, spirituală, mentală, psihică sau de alt ordin la care o fiinţă sau o colectivitate umană aderă şi către care tinde spre a-l realiza ca pe o valoare supremă. Aspiraţia către un ideal generează un proces permanent de

rezonanţă cu energiile subtile, înalte, sublime care există în anumite sfere subtile din Macrocosmos, J. Plaget scrie: „numim ideal orice sistem de valori sublime, divine ce constituie un tot. deci orice scop final înalt al acţiunilor”. IDEAL este ceea ce încă nu există, dar poate fi cel puţin parţial realizat întrucât reprezintă motivul ventral şi suprem peni în un subiect Individual sau colectiv, ori pentru un yoghin. A. Adler a introdus conceptul de „eu ideal” sau de imagine ideală despre sine, în viaţa tinerilor, idealul, configurat într-o imagine sau formulai prin idei. presupune o capitală opţiune valorică şi stabilirea unui program de viaţă în care idealul reprezintă totdeauna o „stea călăuzitoare”. Idealul, in YOGA, rezultă din experienţa raporturilor cu DUMNEZEU, cu oamenii, din cunoaşterea vieţii marilor yoghini şi înţelepţi, din meditai îi profunde asupra vieţii, a lui DUMNEZEU şi propriei persoane. Reprezentând o decisivă forţă spirituală, datorită proceselor de rezonanţă pe care le declanşează în timp cu anumite energii subtile mentale elevate, idealul are o structură complexă în care distingem: a) sensul vieţii, direcţia predominantă în care se orientează persoana: b) semnificaţia vieţii. Însemnătatea ce i se acordă acesteia şi nivelului de aspiraţii: c) scopul vieţii sau obiectivul fundamental al întregii existenţe personale: d) modelul idealizat sau ideal, care este urmat cu pasiune şi consecvenţă.

În concluzie, idealul este un model superior de realizare umană, către care aspiră orice individ sau generaţie: cel mai înalt grad de desăvârşire concepută în plan material, subtil, psihic, mental şi spiritual, constituind ţelul fundamental care motivează acţiunea oamenilor chiar şi în practica YOGA. Idealul se manifestă în toate domeniile de activitate umană (de exemplu ideal al practicii YOGA. ideal DIVIN, ideal amoros, ideal mental, ideal etic. ideal estetic).

Uneori idealul este definii ca ceva ce ţine de proiectul subiectiv asupra realităţii obiective, de reflectarea cu anticipaţie şi în baza unui sistem de valori a

lumii exterioare în conştiinţa omului. Idealul este ceea ce caracterizează rezultatul activităţii de idealizare, de construcţie teoretică a unor abstracţii care. deşi create de subiect, nu pot fi definite ca simple imagini subiective, mentale, ci ca domenii de realitate psihică (astrală) şi mentală. Deşi, prin geneză, idealurile sunt produse ale subiectului, ele au un statut existenţial, se constituie ca o „existenţă Ideală" ce atrage mai devreme sau mai târziu, prin rezonanţă, realitatea care îi corespunde.

IDEE (gr. *ei dos* sau ideea, derivate din idein „aspect exterior", „formă vizibilă") – Tot ceea ce apare sau se constituie în mintea oamenilor ca produs al activităţii de gândire. Adeseori IDEEA poate fi o banală părere sau concepţie personală, care comportă un mare grad de subiectivitate, în concepţia yoghtnă, ideea poate fi o soluţie posibilă pentru o problemă teoretică sau practică. Pentru yoghini, ideea este un produs reflectoriu specific cunoaşterii discursiv-raţ tonale, diferit din punct de vedere cognitiv de produsele cunoaşterii perceptiv-senzoriale, dar constituit într-o anumită măsură pe baza acestora. În acest sens, ideea este sinonomă cu noţiunea sau conceptul.

În concluzie, putem spune că ideea este o reflectare mentală cu un conţinut general realizată în formă abstractă. Uneori noţiunea de IDEE se foloseşte şi cu înţelesul de reprezentare sau interpretare a unei senzaţii, în YOGA, ideea este uneori corelată cu Imaginea Intuitivă şi are mai mult un conţinut de gând. noţiune, concept, concluzie, soluţie. Întrucât ideea exprimă şi actul mental, intelectual, intenţia, proiectul, se acceptă o deosebire a conceptului raportat la realitate, a unităţii dintre concept şi realitate. Ideea este „coincidenţa (REZONANŢA perfectă sau acordul) conceptului cu obiectivi lalea". Teza despre idei înnăscute, de origine platoniciană. a fost de mult timp confirmată de YOGHINI. Toate ideile sunt dobândite şi formate prin rezonanţă cu mentalul MACROCOSM 1C. Omul se distinge prin capacitatea sa ca, pe baza cunoştinţelor acumulate şi prin recombinarea lor, să formuleze noi idei.

IMAGINAŢIE = Proces psihic secundar, solidar şi analog cu gândirea, de operare cu imagini mentale, de combinare sau construcţie imagistică asupra realului, posibilului, viitorului şi tinzând spre producerea noului în forma unor reconstituiri intuitive, a unor „tablouri" mentale, planuri iconice (vizuale) sau proiecte. YOGA o caracterizează ca „facultatea de a reprezenta în mod viu obiectele sau facultatea de a inventa, de a concepe". Psihologii definesc imaginaţia ca „proprietatea pe care o au imaginile de a se asambla în combinaţii noi". În concepţia YOGA, Imaginaţia nu se referă la actul elementar al reprezentării reproductive, deci la fixarea şi evocarea vie a unei experienţe în forma imaginilor, ci este delimitată ca proces şi produs al restructurării experienţei, al depăşirii ei prin imagini noi ce nu aparţin memoriei, deşi întotdeauna. Într-o mare măsură, memoria este rezervorul imaginaţiei. Chiar atunci când Imaginaţia reconstituie un fapt real. pe baza unor descrieri verbale şi a altor Indicatori indirecţi, ea nu se confundă cu amintirea concretă întrucât nu rezultă dintr-o percepţie el este o reconstrucţie* nouă cel puţin pentru subieel. Prin Imaginaţie, noi abandonăm cursul ordinar al lucrurilor. A perccix? şi a imagina suni tot aşa de antitetice ca prezenţa şi absenţa. Prin „dinamism evocator" şi prin faptul că urzeala imagistică la care se afunge, nu este trăită ca un eveniment ce face parte din experienţa subiectului, construcţiile imaginaţiei se deosebesc de amintiri. Acestea sunt întotdeauna retrospective, pe când compoziţiile imaginaţiei sunt prospective sau atemporale, în ordinea transformării reconstitutive sau constructive. Imaginaţia este paralelă cu inteligenţa, întrucât poartă spre un necunoscut pe care îl depăşeşte compensator sau anticiptiv.

Imaginaţia este, în acest sens, al depăşirii realului, sinonim eu fantezia, în actul creator, imaginaţia şi inteligenţa se corelează strâns. TANTRA YOGA consideră că fantezia serveşte la extinderea şi completarea realului, deoarece oferă noi contacte prin trezirea şi amplificarea

REZONANŢEI cu anumite lumi paralele subtile. Originea imaginaţiei rezidă în diferitele activităţi din care se extrag scheme transformative, ce vor sluji minţii pentru a transforma datele experienţei sub impulsul unor dorinţe şi în raport cu un scop. Este un atribut specific uman, capacitatea de a construi iniţial în minte şi apoi a transpune în practică. La acest nivel, al „operării cu imagini”, imaginaţia se dezvoltă ca o formă aparte a inteligenţei, depinzând de interiorizarea acţiunilor materiale, de constituirea grupărilor şi grupurilor operaţionale, de implicarea unor operatori care pot avea funcţie de „vehiculatori” ai imaginilor, rămânând însă disimulaţi, în „spatele” lor, iar nu evidenţi ca în cazul gândirii abstracte. Există o gândire concretă prin imagini figurale. dotate cu valenţe conceptuale. S-a adoptat denumirea de imaginaţie conceptuală pentru o formaţiune cu o evoluţie Inversă celei ce este denumită „concept figurai”. Acesta tendinţă de identificare a ideii şi imaginii nu se poate însă împlini decât în cazul cunoaşterii lor şi a relaţiilor geometrice. În rest, imaginea ca formaţiune continuă şi compactă, structurată spaţial, rămâne deosebită de ideea abstractă. Nu este însă posibilă decât în faze foarte înalte de YOGA o gândire care să nu implice Imagini, extrase din experienţa senzorială sau derivate din construcţii abstracte, ca ilustrări, concretizări ale acestora.

Gândirea logică şi Imaginaţia, după cum observă yoghinii, sunt complementare şi, sub anumite aspecte, solidare până la identificare. Totuşi, nu există suficiente argumente pentru a dizolva totdeauna şi complet imaginaţia în gândire. Faptul că imaginaţia evoluată implică şi simbolismul, iar imaginile sunt. uneori, descompuse prin abstractizări reflectante şi reconstituite pe bază de scheme logice, nu justifică ignorarea faptului că în timp ce gândirea tinde spre polarizarea conceptuală, spre construcţia ideaţională. teoretică, având ca modalitate definitorie raţionamentul, imaginaţia tinde spre o plenitudine intuitivă, mentală, spre construcţii

similisenzoriale complexe şi intuitive, eliberate de orice reglementare (fantezia transformă imposibilul în posibil ideal), forma definitorie a imaginaţiei fiind combinatorica nestânjenită, ce duce la proiectul imaginar, la un construct dotat în plan mental cu concretitudinea realului, oricât ar fi acesta de îndepărtat de datele obiective.

Yoghinii au observat însă de mii de ani că procesele imaginative produc fenomene de rezonanţă cu anumite energii subtile din MACROCOSMOS. Gândirea operează mai mult pe verticala inductiv-deductivă în timp ce imaginaţia se deplasează pe orizontala situată la un anumit nivel între concretul perceptiv şi abstractul logic, operând cu predilecţie prin analogie şi transpoziţie. Desigur, imaginaţia poate uza de toate schemele operaţionale ale gândirii logice, dar în acest fel ea rămâne; o speţă concretă a acesteia, în timp ce, specifice imaginaţiei sunt operaţiile ce ar putea fi considerate ca paralogice, prezentând o varietate şi o mobilitate excepţionale.

De la modelul asocierli-disocierii, al analogiei şi metaforei, yoghinii au relevat în operativitatea imaginativă forme tot mai complexe şi variate, implicând reorganizări de structură, centrări tematice în ordinea Interacţiunii dintre subiect şi lumea sa, imitaţii, identificări, condensări, deplasări, simbolizări ele „toate pornind de la conceperea imaginaţiei ca fiind procesul psihic cel mai strâns corelat cu toate celelalte procese psihice şi ca exprimând fidel dinamica personalităţii. Tehnicile proiective YOGA catalizează dinamica personalităţii prin Intermediul producţiilor imaginative (care generează fenomene de rezonanţă cu anumite energii subtile, benefice din MACROCOSMOS) şi permit o explorare nemijlocită a imaginaţiei.

Schematizând, gândirea corectează aglutinările şi sincretismul imaginativ, iar Imaginaţia, prin bogăţia ei. suplineşte lipsa de materialitate şi de dinamism a gândirii, Forţa prolifică a evocării imaginative nu se explică numai prin polivalenţa imaginilor, fiecare din ele prezentând o multitudine de însuşiri, fiecare însuşire devenind un punct

de contact sau corespondenţă cu altele. Filiaţia şi metamorfozele imaginative trebuie puse în legătură şi cu alte caracteristici ale imaginii, care însă, la rândul lor. nu sunt explicabile decât în contextul întregului sistem psihic uman.

Caracteristica esenţială a imaginii mentale este un anumit mod pe care-l are obiectul de a fi absent în însuşi sânul prezenţei sale. Aici intervine o sinteză a timpurilor şi o coordonare a lor. Rolul deosebit al imaginaţiei în situarea exactă în timp se datorează facultăţii speciale a acesteia de a acumula şi a reconstitui timpurile.

Funcţia principală a imaginaţie) este „prepararea viitorului1, în percepţie obiectul este „întâlnit" de conştiinţă, pe când în imaginaţie conştiinţa este aceea care îşi „dă un obiect", Această construcţie a irealului printr-un real mental cvasiconcret implică colaborarea psihicului în totalitatea sa şi are ca ax generator interacţiunea dintre afectiv şi cognitiv. În această privinţă, cea mai importantă particularitate este izomorfismul, concordanţa, congruenţa dintre dinamica afectivă şi urzeala imaginativă sau mai bine zis conţinutul imaginat. Ne explicăm această corespondenţă sau echivalenţă prin aceea că în imaginaţie se exprimă nu numai segmentul energizor, ci şi segmentul direcţional al motivelor. Interesele îşi recrutează perpetuu, imaginativ, obiectele lor. Constructed imaginate sunt de cele mai multe ori propriomotivate. Stările de expectanţă generează imagini corespunzătoare. În plan imaginativ apar şi generează rezonanţe specifice obiectele şi evenimentele corespunzătoare dorinţei, speranţei, invidiei, dragostei, urii, geloziei, fricii, grijii, recunoştinţei sau răzbunării, mulţumirii sau nemulţumirii, plăcerii sau neplăcerii, succesului sau insuccesului. Şocurile emoţionale pot genera fantasme, viziuni cvasi onirice şi cvasihalucinatorii. S-a constatat şi o corespondenţă de ritmuri între imaginaţie şi afectivitate: faza de exaltare a sentimentului corespunde fazei de imaginaţie constructiva, faza de depresiune emotivă, fazei de imaginaţie distructive şi disociativă.

YOGA pune problema motivării însăşi a imaginaţiei ca rezidând esenţial în „trebuinţa aproape invincibilă a omului de a reflecta şi reproduce propria să natură în lume”. Imaginaţia nu este altceva decât acel proiect la care reprezentările obiectelor se lasă asimilate şi modelate de către Imperativele şi pulsiunile subiectului.

În legătură cu imaginaţia sunt de amintit: fantezia, înţeleasă ca realizare imaginară a dorinţelor frustrate: sublimarea, ca satisfacere superioară a dorinţelor inferioare prin proiectarea şi efectuarea altor activităţi, elevate, de cu totul altă natură, Sublimarea este deseori invocată pentru a explica imaginaţia creatoare în orice domeniu de artă, ştiinţă, organizare, presupunând fără demonstraţii că orice creaţie îşi are im prim movens în pulsiuni bazale ce au fost deplasate şi convertite în energic sublimă, simbolizându-se într-un alt mod. Încercările de a explica in YOGA expansiunea imaginaţiei creatoare într-un domeniu, prin sublimare sau prin necesitatea compensării şi supracompensării complexelor de inferioritate rămâne foarte convingătoare. Reuşită este de asemenea relevarea de către YOGA a imaginii ideale despre sine şi în genere a modelului ideal în care imaginaţia îşi dezvăluie odată cu capacitatea de selecţie şi asimilare valorică şi pe aceea de reglare a personalităţii în ordinea autodeveniril şi autodepăşării.

Prin transpunerea imaginativă în situaţia celor ce ne solicită ajutor spiritual se poate obţine împărtăşirea emoţiilor acestora. YOGA arată că în cazul empatiei „ne introducem pe cale imaginară în altul”, momentul afectiv de simpatie fiind ulterior. Comportamentul simulat datorită stărilor de rezonanţă declanşate se însoţeşte cu anumite stări emotive ce pot fi relevate prin indicatori obiectivi. Realizarea identificării spirituale cu modelul marilor înţelepţi YOGHIN1 se produce prin intermediul proceselor cognitive (percepţie, asocieri reproductive şi imaginative) care la rându-le, declanşează stări afective. Dacă este să luăm în consideraţie ponderea proceselor psihice participante în empatie, greutatea specifică cade pe

procesul imaginativ, pe actul înţelegerii şi pe cel afectiv. Deci, imaginaţia nu este un simplu derivat al stărilor afective ci apare, în formele ei evoluate, ca modelare a rolurilor pe care subiectul le asimilează din sfera socială şi tinde să le îndeplinească. Toate acestea nu duc la o disociere dintre afectiv şi imaginaţie, dar tratează acest raport mal nuanţat şi într-o ordine a reciprocilăţilor.

Imaginaţia este „extrem de bogată în momente emoţionale" dar acestea se produc, mai ales. În reverie. Legătura cu stările emoţionale nu este sau nu reprezintă baza exclusivă a imaginaţiei. care nu se epuizează prin această formă. Dacă vom analiza forma imaginaţiei legată de inventivitate şi de invenţia activă aplicată realităţii, vom vedea că aici activitatea imaginaţiei nu este subordonată capriciilor subiective ale logicii emoţionale. Impulsul dă naştere imaginii unui eveniment posibil care satisfăcând dorinţa îi măreşte forţa. În schimb, imaginea stimulată arată obiectul dorit sub diverse aspecte, toate seducătoare, diversele nuanţe ale sentimentului derulându-se uneori contradictoriu. De aici. atracţia mai mare pe care o exercită asupra subiectului obiectul-fantomă în comparaţie cu obiectul real. Deci intercondiţionare: imagine şi sentiment în perpetuă reacţie, sunt două elemente între care este greu să afli cine este cel care are iniţiativă. Omul încearcă ceea ce-şi imaginează că încearcă (trăieşte emoţional) şi în domeniul sentimentului realul nu se distinge de imaginar. Adeseori s-a teoretizat indisociabilitatea dintre subiectiv şi obiectiv, dintre ireal şi real. dintre existent şi fictiv în planul imaginaţiei.

Locul adevărat al imaginaţiei este o situaţie de graniţă sau punctul de despărţire al conştientului de inconştient. Formele evoluate în imaginaţie nu mai pot fi puse în categoria fenomenelor incongruente din punct de vedere gnoseologic. Cu toate aporturile venite de la inconştient şi manifestate spontan, discriminarea între real existent şi ireal, fictiv, posibil, se constituie la adultul normal tot aşa de spontan. Diferenţierile arătate mai sus,

se explică desigur prin aceea că formele superioare de Imaginaţie se emancipează parţial de reglajul brut emoţional şi intră într-o măsură mai mare sau mai mică sub regia organizării şi conducerii voluntare. Se pare că un astfel de reglaj intenţional, conştient sau semiconştient, se impune cu precădere în imaginaţie orientată obiectual şi constructiv. S-ar părea chiar că se pot detaşa două substanţe corelate ale imaginaţiei ca în cazul conştiinţei de sine şi a conştiinţei de lume. Întruna, subiectul plonjează în sferele propriilor trăiri şi suportă influenţele mediului, în cealaltă subiectul nu este patient, ci agent, el se implică în mediu şi-l transformă nu conform logicii ilogice a propriilor trăiri, ci conform logicii acţiunii şi realului. Opera de artă, invenţia tehnică, sistemele ipotetice de teorie ştiinţifică, planul activităţii practice, nu poate fi efectul simplu, spontan al jocului imagistic, pentru că implică proiectare strategică, organizare amplă şi multiplanică, convergenţă etc. De aici, necesitatea fixării precise a scopului, a căutării punctelor de sprijin ce vor genera fenomene de rezonanţă cu anumite sfere subtile de putere din MACROCOSMOS, a dirijării secvenţiale, a proiectării mentale. În genere a efortului voluntar.

Imaginaţia este experimentare mentală, gândire orientată spre previziunea apropierilor şi excluziunilor, pe care are puterea să le prezinte înainte de a le justifica. Deci, aici participă cu necesitate subordonarea la obiect şi condiţia acţiunii, deşi cutezanţa trebuie maximal stimulată sub semnul dictonului cunoscut de mii de ani de YOGHINI: „totul este posibil dar nu ORICE ne este permis. Fapt este că în susţinerea imaginaţiei constructive cu destinaţie obiectiv-productivă, intervin nu numai structurile motivaţionale-afective, preferenţiale, ci şi activările tonice, care fiind nespecifice sunt şi neutrale.

Într-o operă de artă se mai pot identifica preferinţele şi respingerile autorului, dar într-o invenţie tehnico-ştiinţifică, acestea se estompează, dispar. Invenţia presupune compatibilizarea unor structuri beterogene şi punerea lor în raporturi funcţionale. Deci, relaţia

subiectului cu obiectul este mijlocitoare, scopul fiind corelarea interobiectuală.

Imaginaţia dispune de puterea de a depăşi prezentul printr-o enormă extensiune a câmpului se conştiinţă. Sursa acestei depăşiri este opoziţia în subiect dintre imperfecţiune şi corectitudine, dintre disparitate şi coerenţă. TANTRA YOGA susţine că imaginaţia este conduita care realizează maximum de identificări posibile între termeni ireductibil opuşi. Ea stabileşte între ei corespondenţe, nu numai făcându-i să participe unul la altul într-un fel de fuziune ci şi descoperind între el analogii, ce se pot situa pe trei planuri: afectiv, perceptiv sau reprezentativ şi funcţional. În mit imaginaţia „construieşte o lume în care niciun element nu este străin faţă de altul**, în mitologie, dar întrucâtva şi în artă, preocuparea de punere în corespondenţă, de alcătuire, dincolo de aparenţe, a unui tot coerent, face foarte relativă graniţa dintre posibil şi imposibil. Aceste categorii gnoseologice sunt însă şi istorice. Într-un sens pozitiv ceea ce rămâne sub semnul miracolului este trecerea unor segmente din imposibil în sfera posibilului. Pentru aceasta, nenumăratele disponibilităţi generate de imaginaţie şi depozitate într-o sferă a ficţiunii, reprezintă o condiţie necesară. Ştiinţa şi tehnica, organizarea şi chiar practica YOGA nu se pot însă dispensa de selecţie după criteriul de plauzabilitate. Reflexia critică şi inteligenţa intervin pe tot parcursul imaginaţiei şi gândirii creative. Acestea funcţionează însă ca o cenzură şi introduse de la început, pot îngreuna şi limita demersurile Imaginaţiei. Creativitatea este sinonimă cu imaginaţia creativă. Prinsă într-o reţea de comunicare, imaginaţia se activează conform propriei logici de constituire şi câştigă atât în planul inserţiei grupale. cât şi în cel al realizării individuale. Activarea organizată a imaginaţiei cu ajutorul tehnicilor YOGA nu poate fi obţinută decât prin inducţie voluntară, graţie rezonanţei şi fuziunii cu sferele gigantice de forţă a celor ZECE MARI PUTERI COSMICE. În timp ce. tradiţional, erupţiile creatoare ale imaginaţiei erau

considerate a fi spontane, dependente de stări de inspiraţie ce nu puteau fi programate. Imaginaţia egotică, voluntară este un fenomen real dar nu este niciodată imaginaţie pur voluntară. Imaginaţia egotică voluntară este superioară prin focalizare şi conducere conştientă dar, după majoritatea opiniilor, mai săracă, schematică prin conformarea la modele raţionale, mai puţin liberă, mai puţin originală în elemente dacă nu în ansamblu, decât imaginaţia DEFAŞATĂ, neintenţionată (şi aceasta relativ involuntară), care beneficiază din plin de aporturile inconştiente. Nu se ţioate trece cu vederea faptul că efortul voluntar este deseori însoţit de stări penibile, nefavorabile pentru sfera fantezistă, în consecinţă, intenţionalitatea şi reglajul voluntar au fost reduse la elemente ale unui regim de punere în funcţiune, finalizare şi întreţinere a activităţii imaginaţiei, astfel încât să se obţină o maximă Intercomunicare conştient-inconştient. Se vorbeşte adeseori In YOGA despre „o sinteză specifică între disciplina intelectuală şi abandonarea imaginativă”, despre „inducerea deliberată a unei stări elevate, sublime de conştiinţă în care structurile obişnuite şi convenţionale ale experienţei sunt sfărâmate”.

YOGA lansează, în legătură cu imaginaţia creatoare, formula Tegresie voluntară şi temporală în slujba Sinelui Etern (ATMAN), în sensul de reîntoarcere la procesele primare, supraconştiente ce au un grad mai mare de libertate şi flexibilitate. În legătură cu aceasta se recomandă „acceptarea provizorie a impulsurilor primare”, în consecinţă, prin regresie la niveluri superioare”, unde combinatorica nu se supune restricţiilor logice, urmată de o revenire la reglare şi control logic, prin alternarea concentrării şi relaxării, prin echilibrul dinamic dintre implicare-detaşare, luciditateabandon. se urmăreşte-o fuziune a experienţei interne (microcosmice) cu cea externă (MACROCOSMICĂ), o integrare multinivelară, infrapersonală şi interpersonalcare este autentificată prin apariţia stării de extaz divin (SAMADHL). Cea mai sugestivă din prezentările fazelor procesului imaginaţiei

creatoare aparţine lui SWAMI SIVANANDA şi indică ordinea: preparare, incubaţie sau germinaţie, iluminare şi eliberare sau îndumnezeire. Ceea ce germinează în sfere extraconştiente ajungând la noi asocieri şi restructurări este desigur o tematică indusă conştient de la început pentru ca după un timpi să intervină iluminarea ca o conjugare a activităţilor inconştiente şi conştiente, în felul acesta, imaginaţia creatoare apare ca o manifestare a personalităţii în lume, ca răspuns original la solicitările şi necesităţile de progres spiritual. Dacă imago-ideaţia originală nu este rezultatul unei suprasolicitări a funcţiilor conştiinţei şi a gândirii logice, acestea apărând numai ca momente în dinamica integrativă a sistemului psihic, în relaţie cu lumea, atunci cum se poate asigura productivitatea valorică a sistemului psihic şi în speţă a imaginaţiei ca proces psihic mullinivelar, întreţinând cele mai strânse relaţii cu toate celelalte procese psihice? Răspunsul a fost dat în cadrul elaborării teoriilor creativităţii şi constă în principal în două secvenţe: 1} însuşirea şi antrenarea operaţiilor (procedeelor) de imaginaţie creatoare şi 2) formarea motivelor şi atitudinilor creative. Scriitorul englez Somerset Maugham a intuit faptul că imaginaţia „se dezvoltă prin exerciţiu şi contrar credinţelor comune este mai puternică în timpul maturităţii decât în timpul tinereţii”.

Neîmpăcarea cu banalul, opoziţia faţă de rutină, nonconformismul şi nonconvenţionalismul, sentimentul noului şi aspiraţia spre originalitate sunt numai unele din atitudinile creative ce trebuie sugerate şi formate la YOGHINI pentru a determina fenomenul de imaginaţie creatoare. Contradicţia dintre dezvoltarea liberă, nelimitată a procesului imaginaţiei şi cenzura critică a fost înlăturată prin inducerea unei atitudini de reţinere a criticii în momentele de producţie imaginativă.

Din toate cele arătate rezultă că în cadrul sistemului psihic uman imaginaţia se dezvoltă ca un subsistem tributar tuturor celorlalte sisteme, dar individualizat prin strategia transformativă şi combinativă. alternând

dezorganizarea şi reorganizarea, disrupţia cunoscutului şi forţarea corespondenţelor ipotetice, succesiunea şi simultaneitatea, comutarea semnificaţiilor şi generarea de noi semnificaţii în ordinea construirii, sub imperiul necesităţilor acţiunii, a compensaţiei, în genere a echilibrării cu lumea şi cu sine a unor ansambluri dinamice de imagini ce simbolizează necunoscutul din sine şi din lume. absentul, posibilul, componentele complimentare şi necesare ale vieţii omulu-ca personalitate, deci ca celulă a MACROCOSMOSULU1. Imaginaţia exprimă cel mai pregnant şi acut unitatea şi contradicţia, mai ales cea dintre subiect şi obiect.

Strict tributară reflectării realităţii, din care îşi extrage unităţile şi schemele, într-o şi mai mare măsură tributară faţă de sistemul social, de relaţii, scopuri, modele, cerinţe şi perspective, mai ales ideologice, imaginaţia creatoare se opune uneori prin însăşi natura ei. realului imediat (fizic), încercând să realizeze deplin scopurile şi valorile, să optimizeze, să determine mereu un altceva superior şi un altfel mai bun. În fond, subiectul, prin imaginaţia sa. opunând lumii obiective, lumea sa subiectivă, formulată în termenii de completitudine a unui real care prin forţa sa de evocare măcar parţial, se transformă în realitate. De aici şi situaţia ambiguă, paradoxală a imaginaţiei ca facultate a subiectului pragmatic, cognitiv şi axiologic. Fără extensiuni şi disponibilităţi imaginative, acţiunea, cogniţia şi valorile sunt paralizate, subiectul devenind steril, incapabil să prospecteze şi să se prospecteze.

Dilatarea şi închiderea imaginaţiei. Încercarea de a substitui acţiunea cu proiectul, cunoaşterea cu supoziţia, valoarea cu trăirea autistică, deconectează şi înstrăinează pe subiect de lume, ceea ce se echivalează cu un fenomen de patologie psiho-individuală. Problema ce se pune în legătura cu imaginaţia şi pe care o pune într-un mod specific (al anticipării şi disponibilităţilor) însăşi imaginaţia este aceea a echilibrului optim dintre gestiunea personalităţii şi participarea ei activă la viaţă şi progres.

Continuând analiza noastră, problemă este aceea a echilibrului dintre asimilare şi acomodare, a coordonării dintre centrare şi decentrare. Imaginaţia debutează printr-o acută centrare sau subiectivizare. construire a ceva în for intim conform unei logici, care nu este nici exclusiv cognitivă, nici exclusiv afectivă, ci este integrativ personală sau grupală, dar apoi visele se raţionalizează, reveriile se transformă în resurse de energie şi sugestii, proiectele originale trec în fapte de creaţie, cu un cuvânt, urmează de centrarea ca extrapolare în proiect realizabil şi, finalmente, în realizare obiectivă. Discutând imaginaţia la nivelul economiei personalităţii este necesar să se ţină seama de relativa autonomie şi continuitate a procesului imaginaţiei. Desfăşurarea continuă a imaginaţiei se prezintă la diverse niveluri de organizare dar întotdeauna implică anumite convergenţe tematice. S-au denumit „imagini de sprijin” în YOGA acele imagini ce ocupă un loc central în desfăşurările imagistice. În jurul cărora gravi teză şi de care se leagă toate celelalte. Este un model caracteristic, valabil de asemenea pentru imaginaţia artistică, dar valabil în genere pentru ceea ce sunt tendinţele de autoorganizare ierarhică. Corelativ, intervine şi relativa autonomie, explicată atât prin interacţiuni interne cât şi prin desfacerea succesivă a implicaţiilor ce intră în joc, ceea ce duce la o logică a procesului de imaginaţie. Faţă de caracterele sau situaţiile imaginate, creatorul de literatură nu este liber să decidă oricum, întrucât personajele „trăiesc” în mintea sa şi se comportă conform propriilor trăsături, astfel încât, s-ar părea, creatorul „asistă” începând dintr-o anumită fază la „filmul imaginativ”, pe care l-a Iniţiat (film ce îl va face să intre în legătură cu anumite energii subtile din MACROCOSMOS şi de asemenea cu anumite înregistrări din AKASHA), dar nu fără a „descifra” evenimentele şi a le conferi relief şi coerenţă. Această situaţie este cu atât mai pregnantă în domeniile imaginaţiei tehnice şi ştiinţifice: s-a elaborat o modalitate semnificativă a imaginaţiei ştiinţifice, imaginaţia geometrică particularizată prin puritatea

figurală a imaginilor ce au ca atare şi semnificaţie de concepte, prin cinelismul şi transformabilitatea lor conforme unor operaţii sau reguli specifice, implicând un control logic riguros, dar conservând un caracter ideal, degajat de substanţial, transformările fiind reversibile şi virtuale.

Toate domeniile de activitate prilejuiesc constituirea unor forme specializate de imaginaţie şi aceasta, chiar în sfera abstracţiunilor matematice. Când se vorbeşte despre Imaginaţie sau fantezie ştiinţifică, se are în vedere atât modelarea mentală concretă a relaţiilor ştiinţifice concepute abstract, cât şi operarea liberă anticipativipotetică cu datele şi codul ştiinţei, în existenţa individuală subiectivă, continuitatea şi asamblarea imagistică definesc, ca formaţiune permanentă, un imaginar. Această lume imaginară este opera subiectului, dar este totodată o modalitate de a fi (omulproiect) şi un ansamblu ce mijloceşte relaţiile cu lumea, cu MACROCOSMOSUL (generând permanent fenomene de rezonanţă cu anumite energii subtile din univers în funcţie de ceea ce ne IMAGINĂM), pentru că imaginarul este totdeauna, în YOGA cel puţin un instrument de divinaţie, un factor de investigaţie şi de depăşire. Considerat secvenţial ca „repriză, situaţie a imaginilor-spontane întţ-un cadru ce le conferă semnificaţie”, imaginarul nu se prezintă doar ca o sferă intimă în care subiectul, consimţind la iluzie, la amăgirea de moment, se retrage într-o sferă de vis şi reverie, de reconstituiri şi proiecte captivante, ci este şi un mod de a ieşi din sine. Aceasta pentru că insatisfacţia de lume ce incită la imaginar este dublată de insatisfacţia de imaginar care nu-şi este sieşi suficient, ceea ce incită la expresie şi realizare, Imageria este derularea calmă, contemplativă într-un circuit aproape închis a imaginii. Imaginaţia este un travaliu, activitatea de elaborare bazată pe imaginar, într-o situaţie de viaţă, în acest sens, imaginarul apare ca premisă şi produs al imaginaţiei. Considerăm însă că mai edificator ar fi să nu se despartă dinamica de conţinut, să se ţină seama

de faptul că imaginaţia include imaginarul ca pe componenta sa fundamentală, aşa cum gândirea Include fondul de cunoştinţe acumulat. Adoptând. În cadrul principiului interact! onist, schema tratării sistemului imaginaţiei prin corelaţia dintre potenţial şi activ, ne vom putea apropia de interpretarea unitară a diverselor forme şi niveluri ale imaginaţiei.

Visul este activarea fragmentară a unui imaginar închis. Reveria este activarea preferenţială, spontan-contemplativă, a unui imaginar parţial deschis spre sine şi spre lume. Asociaţiile imaginative spontane sunt fenomene locale sau nodale, rezultate din activarea sistemului imaginar. Imaginaţia reproductive sau reconstitutivă presupune deschiderea convergentă a potenţialului imaginar asupra unui fapt absent sau simbol. Imaginaţia creatoare transgresează celelalte forme de imaginaţie, dar se individualizează prin activarea amplă şi divergentă a sistemului imaginar, cu o deschidere maximă spre sine şi lume. sub semnul intenţionalităţii, finalizându-se printr-o reconstrucţie de sistem. Perspectiva asupra lumii şi propriei persoane în lume. idealul de viaţă apare ca o structură generalizată a imaginarului cu tacite funcţiuni de autoreglaj strategic. Este şi ceea ce demonstrează esenţial rolul anticipărilor şi construcţiilor de imaginaţie în anticiparea şi construcţia atât a omului cât şi a lumii sale în care este integrat.

În concluzie, imaginaţia este un proces mental şi psihic de creare a unor reprezentări sau idei noi pe baza experienţei perceptive şi cognitive anterioare, este capacitatea unui individ de a desfăşură această activitate creatoare. Produsele imaginaţiei îşi au adeseori izvorul în anumite lumi invizibile sau paralele ce au o realitate, evidentă pentru CLARVĂZĂTOR. Pentru yoghini. chiar reprezentările aparent fantastice (de ex., cele ale mitologiei) au fost elaborate pe baza unor elemente subtile, revelate ale realităţii. Imaginaţia este de două feluri: reproductivă. prin care sunt reprezentate mental obiecte sau fenomene nepercepute direct, pe baza unor

descrieri (ilustraţii, scheme, descrieri verbale etc.) şi creatoare, prin care sunt elaborate imagini şi idei noi, geniale sau profund originale. Imaginaţia reprezintă un moment esenţial al gândirii creatoare, intervenind atât în evoluţia spirituală, în procesul creaţiei artistice, cât şi în domeniul creaţiei ştiinţifice şi tehnice.

Tratatele secrete yoghine menţionează că în fiinţa umană imaginaţia sau fantezia este în strânsă legătură cu centrul de forţă SWADHISTHANA CHAKRA, Atunci când aspectul receptiv (-l al acestui centru de forţă este excesiv dezvoltat iar centrul de forţă AJNA CHAKRA este foarte puţin activat, aspectul mental al fiinţei umane în cauză este slab energizat şi într-o asemenea situaţie imaginaţia poate să funcţioneze haotic subordonând mentalul şi dând naştere unor tulburări psihice mai mult sau mai puţin grave cum ar fi: obsesii, stări paranoice, fobii, manii, ticuri, complexe de Inferioritate etc. Soluţia în asemenea situaţii morbide este o autoenergizare progresivă a centrului de forţă AJNA CHAKRA care va face cu putinţă autoeliminarea acestor tulburări şi restabilirea echilibrului lăuntric mental şi psihic. De un real folos ne va fi în asemenea stări. În care imaginaţia are tendinţa să ne domine Uranic, realizarea tenace, sistematică a lui SHAMBHÂVI MUDRA cu o bilă albă în care vom urmări să vizualizăm cât mai CLAR şi cât MAI MULT TIMP bila cea albă la nivelul câmpului vizual. Exersarea consecventă a lui SHAMBHAV1 MUDRA ne poate ajuta imens (dacă o realizăm) să depăşim cu uşurinţă astfel de situaţii şi în general orice stare în care imaginaţia ne scapă de sub control şi are tendinţa să amplifice la noi fenomene mediumnice morbide, negative.

INCONŞTIENT – ansamblu de dispoziţii, stări, procese psiho-fiziologice şi psihice care, momentan sau stabil, nu sunt conştiente sau deocamdată nu se conştientizează. Inconştientul este psihismul bazai sau „de profunzime”: acea zonă, parte, instanţă a sferei psihice umane ce nu intră în sfera conştientului, fără a înceta prin aceasta să fie psihogenă sau pregnant psihică. Se pot

distinge în mare două moduri de dezvoltare a inconştientului. Primul este reprezentat de ereditate şi de acele procese primare şi montaje ce seyelaborează înainte de şi pe lângă conştiinţă. Cel de-al doilea, mai cuprinzător, consideră Inconştientul în contexful activităţii sau sistemului psihic uman. ca un compartiment al acestuia ce se dezvolt fi în reciproca interacţiune cu compartimentul conştiinţei. Deci inconştientul luat în sine nu are sens, ci numai în raport cu conştientul. În concepţia yoghină, Inconştientul apare în diferite Ipostaze: Ula atribut al conţinuturior pshihice situate în afara câmpului de conştiinţă: 2.Ca un aspect sau instanţă a sferei psihice având caracteristici aparte şi exercitând un rol în determinarea (reglarea! conduitei; 3.Ca mod specific de existenţă a manifestărilor psihice abisale.

Inconştientul are un sens dinamic, fiind o bază pulsională şi un sediu principal al conflictelor interne. Inconştientul reprezintă o altă latură (ascunsă) a vieţii psihice şi existenţei personalităţii. Sistemul psihic uman nu poate fi conceput fără a considera „ambele faţete ale medaliei”, respectiv conştientul şi inconştientul. Conştiinţa nu epuizează viaţa psihică a omului, iar YOGA arată că est e tot aşa de absurd să prezinţi conştientul fără inconştient ca şi Inconştientul fără conştient. Trebuie însă* să ne dăm seama că prin practica YOGA dispunem de mai multă claritate în studiul conştiinţei şi în studiul inconştientului ce gradat. Încetează să mai fie învăluit în ceaţă. Unii oameni limitează în mod unilateral inconştientul la pulsiuni spre plăcere, ce sunt refulate, astfel ei consideră că în Inconştient se află doar ceea ce este refulat şi frustrat. S.FREUD a exagerat influenţa inconştientului asupra conştiinţei şi nu a apreciat la Justa lor valoare posibilităţile inconştientului de a se impune nemijlocit în conduită. El nu a ştiut fără îndoială nimic despre posibilităţile cu totul extraordinare pe care tehnicile şi procedeele YOGA ni le oferă pentru a realiza atât investigarea gradată şi profundă cât şi controlul conştient al inconştientului. Inconştientul este adeseori considerat ca „reprezentantul

pulsiunilor”. Apărute la limita dintre somatic şi psihic, pulsiunile se simbolizează în imagini reprezentative, şi adeseori în mod nebănuit se constituie în fantasme. Inconştientul operează de asemenea o „punere în scenă” a dorinţelor şi aceasta se produce fără ca, de regulă, să angajeze activitatea conştientă. Inconştientul este saturat afectiv prin gândurile noastre, este dinamic dar energia libtdinală, dacă nu este sublimată în mod adecvat, se investeşte în reprezentări, dând naştere la fantasme ca unităţi ale desfăşurărilor incoliştientulut atât în condiţii onorice cât şi în stare de trezie. Visele pe care le avem reprezintă „calea regala” în descoperirea şi investigarea inconştientului, fiind atât metodă cât şi mostră din inconştient. În consecinţă, legile cărora li se supun visele noastre (condensare, conversiune, deplasare, simbolizare) sunt astfel identificate cu legi de funcţionare, sau mecanisme ale inconştientului. Tot prin acestea sunt explicate şi actele ratate şi geneza sentimentelor, în cea mai mare măsură, dinamica Inconştientului este explicată prin conflictele dintre tendinţele şi proiectele libidtnale, spontane* şi egocentrice şi interdicţiile existente ce se exercită prin refulare la nivelul subconştientului şi prin regresare la nivelul conştiinţei.

Instalarea în plan inconştient a conflictelor ia forma frustraţiei. a complexelor şi, în cazuri mai grave, ale nevrozei şi psihozei. Cum inconştientul este considerat ca fiind un sistem deschis spre sine până la autism dar închis în raport cu lumea şi rezistând, dacă nu sunt folosite metode adecvate, la investigaţia conştientă, tehnicile YOGA îşi propun să scoată la suprafaţă şi să conştientizeze conflictele inconştiente pentru a le rezolva.

Subconştientul se situează din acest punct de vedere în zona de contact dintre inconştient şi conştient şi funcţionează ca un intermediar între acestea. YOGA a admis subconştientul pentru a sublinia mai mult inaccesibilitatea sau acesul dificil spre conştient al proceselor primare ce ţin de Inconştient. Mulţi psihologi includ şi subconştientul în conştient deşi acesta

(inconştientul) continuă să fie considerat ca fiind revendicativ, iraţional şi rebel la legile de organizare ale conştiinţei.

În centrul fenomenului inconştient se află structura sa simbolică, funcţia sa de ocultatie şi de negare. Aceasta este o caricatură a propriei fiinţe, o subterană a relaţiilor închise. Aparent, procesele inconştiente se petrec în afara timpului, au puţină consideraţie pentru realitate şi se dezvoltă ca o dublură a vieţii conştiente. Inconştientul este oarecum structurat ca un limbaj specific, într-un anumit mod organizat (În sistem închis) şi el dispune de un fel de „litere" ce se subordonează unor legi aparte care operează în străfundurile fiinţei noastre prin REZONANŢĂ, Imaginarul este aici o „iluzie necesară", cu funcţie de protecţie şi echilibru iar simbolicul corespunde subtilului şi semnificativului. Rezultă că, dată fiind congeneritatea şi inseparabilitatcă conştientului şi Inconştientului. Însuşi inconştientul dobândeşte o organizare chiar dacă la prima vedere aceasta este mai sjabit şi mai primitivă. Inconştientul este insensibil la contradicţie. I, a nivelul inconştientului se impune aproape totdeauna legea „tot sau nimic" de unde rezultă impulsivitatea sau spontaneitatea inconştientului. Structurile inconştientului sunt predominant vectoriale, de tinde ne dăm astfel seama de contribuţia lor la energizarea specifică şi dinamizarea prin rezonată cu energii subtile din MACROCOSMOS a întregului nostru sistem psihic uman. În genere» trebuie ca chiar înăuntrul inconştientului, să se distingă mai multe niveluri de organizare şi dinamism pentru că nu se poate susţine că inconştientul este o totală neorganizare. Dezorganizarea şi iraţionalitatea aparentă a inconştientului sunt considerate numai în raport cu structurile conştiente şi raţionale» iar nu în genere. Structurile inconşt lentului sunt dinamice dar nu în aceeaşi măsură şi plastice; dimpotrivă, relaţiile fixate în inconştient sunt neobişnuit de stabile şi rigide.

Aproape toate conflictele şi complexele fixate în inconştient în copilărie capătă după aceea un loc important

în structurile de personalitate ale adultului. C.G.JUNG a susţinut, ca de altfel şi sistemul YOGA, că alături de inconştientul individual există şi un inconştient colectiv în care sunt fixate (evident, prin enculturaţie iar nu prin codul genetic) modelele culturale de bază ale comunităţii. LBLAGA a susţinut la rândul său că modalităţile stilistice ale culturii sunt fixate în inconştient, pe care el îl socotea ca fiind o realitate psihică amplă, cu o dinamică şi legi proprii şi care îndeplineşte funcţii noologice. Dacă vom privi lucrurile astfel, atunci nu vom mai putea accepta reducţia la o singură modalitate de inconştient legată de o tendinţă unică (Eros şi Thanatos, sau voinţă de putere, sau dragoste, sau comunicare, etc.). Există o clasificare generală a formelor de inconştient: 1. ereditar, organic, instinctiv; 2. psihofiziologic, ţinând de mecanisme şi operaţii neuropsihice; 3-mnezic; 4, afectiv; 5. raţional, generator de sinteze mentale: 6, latent activ, de care ţine spontaneitatea şi teiepatia: 7. automatic, echivalent cu subconştientul; 8, co-conştient» definind eul secundar. Cel mai adesea se disting trei feluri de inconştient: automatic, afectiv şi funcţional. Este important în această direcţie să se facă o distincţie netă între inconştientul fiziologic (în considerarea căruia este cel mai mult interesată YOGA şi medicina psihosomatică), inconştientul structural sau latent automatic şi inconştientul dinamic sau afectiv.

Dacă recunoaştem că fenomenele psihice nonconştiente sunt strâns legate de funcţia de manipulare a informaţiei, suntem obligaţi, de asemenea, să admitem că aceste fenomene nu sunt mai puţin intim legate de funcţia de formare şi utilizare a montajelor, dat fiind că fără rolul intermediar al acestora din urmă. transformarea informaţiei în factor de reglaj nu se poate produce. Ţinând seama de această circumstanţă, obţinem dreptul de a considera procesele de tratare a informaţiilor şi procesele de formare şi utilizare a atitudinilor ca fiind cei doi factori principali ai inconştientului, care asigură participarea activă a acestor doi factori la acţiunea adaptativă a organismului. Există numeroase experimente directe,

accesibile chiar prin practica YOGA, care dovedesc că şi la om se pot forma reflexe şi sisteme de reflexe (stereotipe, montaje) iară participarea sistemului verbal şi fără o conştientizare ulterioară. Practicanţii YOGA apreciază că prin elaborările implicite ale unor montaje, se nasc noi dar inconştiente mecanisme de reglare a activităţii (EXEMPLU: continenţa sexuală). Uneori atitudinile manifestate ca OBIŞNUINŢE TIRANICE fixate în inconştient datorită fenomenelor predominante de REZONANŢĂ care se repetă, neagă ordinea impusă de conştiinţă, manifestările lor apărând ca iraţionale sau inexplicabile ca în situaţiile exprimate prin dictonul Me gustibus non disputandum" (despre gusturi nu se discută).

Sesizarea fenomenelor de rezonanţă în practica YOGA. ce se produc unele dintre ele în sfera inconştientului ne face să realizăm adeseori că „suntem trăiţi de forţe subtile necunoscute» tainice, fără ca să ne dăm totdeauna seama". Adevărul este însă că nu toate şi nu totdeauna modalităţile relativ diferenţiale ale inconştientului (care clipă de clipă acţionează în universul nostru lăuntric – microcosmos – prin REZONANŢĂ predominantă) sunt în conflict cu factorii de conştiinţă şi insensibili acestora, d dovedesc de altfel şi faptele de germinaţie („cerebraţie latentă" din procesele creative în care adeseori inconştientul preia şi apoi împlineşte proiecte şi căutări ale conştiinţei, ca în situaţiile deja celebre pe care le relatează H, POINCARÉ. HADAMARD ş.a. Nu întotdeauna (aceasta este valabil mai ales în cazul yoghinilor echilibraţi şi armonioşi care îşi transmută şi apoi îşi sublimează în mod armonios potenţialul sexual) inconştientul se supune conştientului, uneori el fiind şi subiacent lui. rămânând într-o uluitoare sinergie cu conştientul.

Inconştientul rămâne, după opinia yoghinilor. O gigantică forţă energizantă, un factor bazat de dinamizare a conduitelor, Tivând alte legi de organizare (ce se supun legilor REZONANŢEI) decât conştiinţa [fapt demonstrat prin paradoxul viselor, printf un alt mod de prelucrare a

informaţiei); inconştientul este astfel o verigă internă sau o treaptă a ierarhiei simultane a acţiunii umane. 1 oale actele şi procesele psihice conţin în acelaşi timp. componente conştiente şi componente inconştiente. Considerând relaţiile complementare dintre conştient şi inconştient este necesar să se releve rolul predominant esenţial şi decisiv al conştientului (în stâri normale) şi să se una seama de interpenetraţia acestora, de penneatibilitatea graniţelor dintre inconştient şi conştient.

În concluzie, putem spune că inconştientul este totalitatea fenomenelor psihice care scapă conştiinţei şi care deocamdată nu se conştientizează, tocmai caracterul acestor fenomene făcându-le să fie astfel. Fenomenele psihice inconştiente se manifestă în diferite Împrejurări: la copil în primii ani de viaţă, când conştiinţa individuală nu s-a format încă: la adult în stare de somn. În cursul viselor, când se succed diferite reprezentări, emoţii şi alte fenomene psihice fără o reflectare conştientă; În stare de veghe, în cazul unor fenomene psihice care se produc în afara câmpului conştiinţei, cum sunt reacţiile la acţiunea unor stimuli subsenzoriali sau automatismele: în unele maladii care produc abolirea conştiinţei. Se pot diferenţia fenomenele care se defâşoară întotdeauna în afara conştiinţei, reprezentând inconştientul propitu-zis, de acele fenomene psihice, care sunt la un moment dat inconştiente, iar ulterior pot deveni conştiente şi care de fapt reprezintă subconştientul.

YOGA Interpretează inconştientul ca o forţă metafizică de natură subtilă, vitală care se află atât la baza vieţii psihice a omului, cât şi la baza întregxtlui cosmos. În YOGA. rolul inconştientului este înţeles ca o foiţă (energie) psihică aparte care are un anumit rol în determinarea comportamentului uman. individual sau colectiv, în timp ce subconştientul este un simplu rezervor de amintiri, gânduri, aspiraţii, dorinţe, fiind oarecum un domeniu al memoriei, inconştientul reprezintă un cadru gol, care se comportă iată de imagini asemeni stomacului faţă de alimentele care-l parcurg. Impunând structuralitate

elementelor nearticulate şi aparent întâmplătoare, venite de aiurea (emoţii, reprezentări, amintiri, pulsiunt) şi prin aceasta epuizându-şi propria realitate.

INHIBIŢIE (cf. lat. *inhibere* „a reţine, a opri, a împiedica") = proces cortical fundamental, opus excitaţiei. *Cu* care formează o unitate, deplină, fiind supus, împreună cu aceasta, eredităţii şi condiţionării. Termenul a fost introdus în neurofiziologie în legătură cu activitatea reflexă. Se diferenţiază procesul de inhibiţie în funcţie de locul se acţiune a agentului determinant (din interiorul sau exteriorul focarului cortical). Astfel, inhibiţia internă este specifică scoarţei cerebrale. În funcţie de mecanismul prin care ea se produce, poate fi: inhibiţie de stingere, produsă prin aplicarea stimulului condiţionat fără întărirea celui necondiţionat: inhibiţie de diferenţiere, apărută la aplicarea a doi stimuli de aceeaşi natură, dar de intensităţi diferite şi întărirea numai a unuia dintre ei; inhibiţie de întârziere, manifestată printr-o latenţă mai mare în apariţia răspunsului reflex, după mărirea intervalului de timp între aplicarea stimulilor condiţionat şi necondiţionat; inhibiţia condiţionată, produsă prin aplicarea unui stimul diferit de cel folosit pentru elaborarea răspunsului reflex şi neîntărirea acestuia din urmă.

Inhibiţia externă apare prin acţiunea unui stimul necunoscut, aplicat fie în timpul elaborării reflexului condiţionat, fie în timpul desfăşurării răspunsului reflex. Prin procesul de inducţie negativă se produce inhibarea focarului cortical, O formă specială de inhibiţie externă este cea supraliminară (de protecţie), care apare fie la stimuli de o Intensitate deosebită, fie prin aplicarea repetată şi prelungită a unui stimul condiţionat. Unii caracterizează acest Un de inhibiţie ca fiind un „dispecer" care selectează şi distribuie gradai impulsurile nervoase, având un rol important în coordonarea activităţii nervoase superioare.

Inhibiţia este un proces fundamental al activităţii nervoase superioare, necesar sintezei, sistematizării reflexe şi autoreglajului. Inhibiţia reprezintă fie un proces

activ şi reversibil, fie oprirea (diminuarea) altuia, conduita umană îndreptată spre realizarea unui scop putând fi considerată rezultatul interacţiunii dintre procesele inhibitorii şi cele excitatorii. Inhibiţia este considerată ca având rolul de a reprima (conştient sau nu) comportamente sau reprezentări care sunt inadecvate conduitei sociale normale sau periclitează existenţa. Această reglare inhibitorie a comportamentului se realizează în cursul procesului educaţional. FREUD insistă asupra faptului că „inhibiţia… nu semnţfică totdeauna şi neapărat un fenomen patologic”.

Se poate semnala diminuarea unei funcţii sau o restricţie normală a acesteia, cu precizarea că „despre inhibiţie ca fapt patologic nu se poate vorbi decât dacă diminuării sau restricţiei funcţiei respective i se adaugă o modificare nouă. insolită a acestei funcţii”. Modificări ale conduitei pot apare atât printr-un exces al inhibiţiei, cât şi printr-o inhibiţie ineficientă. La subiecţii hiperemolivi. hipersenzitivi. timizi (nu neapărat aparţinând domeniului patologicului). coni] X) iiainentul inhibat, reţinut, de evitare apare ca rezultat al sentimentului de inferioritate resimţit de aceştia şi care generează procese de rezonanţă cu anumite energii subtile specifice din MACROCOSMOS care corespund totdeauna respectivului senii meni de inferioritate pe care îl întreţin (energizează) şi uneori îl amplifică datorită REZONATTrEI persistente. La astfel de tipuri de personalitate – caracterizată prin mental slab şi adaptabilitate dificilă – inhibiţia poate apare ca fenomen paroxistic şi reactiv, ca rezultat al acţiunii unor factori psihotraumatizanţi.

Tracul” timizilor nu este altceva decât o „Inhibiţie emoţională” care este, în general, tranzitorie, rapid reversibilă. „Hemmung”-ul autorilor de limbă germană se referă la o Inhibiţie a productivităţii operaţional-Iogice, acompaniată de sărăcirea conţinutului gândirii, discontinuitate şi lipsă de rigoare a ideaţiei, stări deficitare care apar în circumstanţe extrem de diferite; surmenaj, faugabilitate. modificări ale stării de conştiinţă, depresie

melancolică, schizofrenie. În toate aceste stări patologice se impune diferenţierea inhibiţiei de negativism, opoziţie, muiacism, reticenţă, faţă de care inhibiţia reprezintă o manifestare mai discretă, de o intensitate mai mică. În psihastenie şi nevroza obsesională. inhibiţia este rezultatul ezitărilor, repetiţiilor, verificărilor continue, conducând la faugabilitate. astenie, hipoprosexie, la care se asociază retenţia afectelor, frigiditatea, impotenţa, anorexia (lipsa apetitului).

Cercetătorii descriu „nevroza de eşec", concretizata într-un comport ament profesional inhibat: subiectul pare să manifeste teamă de reuşită, căutând în evitarea ei. autopuniţta. care ar evita conflictul cu sine. Tot în nevroze, inhibiţia se poate manifesta electiv, la nivelul unul anumit proces psihic; în acest fel ar putea fi explicate amneziile elective – legate de un eveniment traumatizant.

Inhibiţia îşi găseşte însă cea mai complexă formă de exprimare în psihoza depresivă în care apare ca o frânare. Încetinire a întregii dinamici a psihismului, ideaţiei şi câmpului conştiinţei; interesele sunt concentrate în jurul unui singur punct, subiectul fiind repliat în sine, respingând relaţiile cu anturajul. Inhibiţia este trăită ca o dificultate de desfăşurare a ideaţiei, a evocărilor, ca o oboseală psihică acompaniată de o oboseală fizică. Această inhibiţie este resimţită dureros de către subiect. În depresia melancolică, intensitatea inhibiţiei ajunge până la faze care pot fi apreciate ca fiind o adevărată „paralizie psihică": aici asociaţiile ating Ientoarea maximă, ideaţia şi evocările sunt extrem de dificile, sinteza mentală este practic Imposibilă, orice efort intelectual este de nerealizat. Detaşarea de ambianţă este aproape totală (deşi ambianţa poate fi percepută corect), subiectul trăind intrţi lume subtilă (paralelă) infernală, care este îndepărtată de realitatea imediată şi plină de durere, într-o atmosferă „îngheţată". Inhibiţia se manifestă şi la nivelul comunicării verbale (care devine săracă, monosilabică) şi gestuală (hipomimie şi htpokinezie).

În schizofrenie, inhibiţia se manifestă prin fading şi

baraj verbal: după unii, barajul verbal nu reprezintă o inhibiţie propriu-zisă, ci o întrerupere provocată de intervenţia halucinaţiilor (de obicei auditive), subiectul întrerupându-se pentru a putea „asculta” mesajul. Intensitatea maximă a inhibiţiei psihomotorii se realizează în catatonic. Manifestări psihopatologice pot rezulta nu numai dintr-un exces de inhibiţie, ci şi dintr-o lipsă a ei. În stările demenţiale, la personalităţi dizarmonice impulsive, explozive, instabil-iritabile, manifestările comportamentale inadecvate şi inadaptate sunt rezultatul unei insuficienţe inhibitorii. Diminuarea gradului de claritate a conştiinţei în epilepsie, unele stări confuzionale, comă. sunt uneori datorate parţial unul defeci de inhibiţie la nivelul centrilor superiori de control.

În cazul unor copii poate apare un fals aspect de debilitate mentală, care ascunde de fapt Inhibiţia comportamentală a unui copil cu tulburări senzoriale sau aflat într-o situaţie afectivă irustrania, dominat de un sentiment de inferioritate.

INSPIRAŢIE = stare specifică de rezonanţă şi comuniune interioară ce conduce la o anumită trăire sublimă, acţiune sau idee prin imprimarea unui sens al entuziasmului, al asocierilor sau al reactivării (însufleţirii) experienţei subiectului creator. Starea de inspiraţie se caracterizează prin autorevelavea, în plan subiectiv, a unor trăiri subiacente, reprezentând o condiţii psihică favorabilă actului de creaţie, motiv care l-a farul pe Plai on să o ronceajă pe drept cuvânt, în termeni mitologii i.

ca mesaj al divinităţii de care inspiraţii se lasă pătrunşi în profunzimile fiinţei până la transa extatică, oraculară. De fapt, inspiraţia se asociază cu capacitatea extraordinară de invenţie. prilejuind, într-un proces psihic complex. <lescoi>erirea unor legături noi atât în realitatea reflectată, cât şi între mijloacele acestei reflectări. Aparenţa inspiraţiei este aceea a dezlănţuirii spontane, sub impulsul unor factori misterioşi, fapt adeseori explicat de căile mistice, abisale, intuitive: în realitate starea de inspiraţie corespunde unei acumulări, pregătiri şi

concentrări, ea implicând chiar şi elementul volitiv. Sursa ei principală rămâne conţinutul depozitat în diferite straturi subtile ale lltnţei şi reactivat potrivit unui scop artistic, sau independent de el.

Exagerarea factorului spontan al manifestării inspiraţiei a dus la mitizarea el, la relativizarea actului de exprimare artistică şi la subaprecierea sau chiar negarea elementului raţional, volitiv care determină fenomenul de rezonanţă ce face cu putinţă inspiraţia. Pentru Schopenhauer, inspiraţia era prilejul contactului cu lumea subtilă eternă a Ideilor DIVINE, iar pentru Nietzsche, expresia beţiei dionisiace născătoare a creaţiilor geniale. Curentele clasice, iluministe, au subordonat inspiraţia raţiunii în teoria creaţiei şi a funcţiei educative a artei, în timp ce romanticii i-au exaltat virtuţile onirice şi imaginative.

INTELIGENTĂ = termen, prezent din timpuri imemorabile în limbajul natural, consacrat, se pare. de Cicero, ce caracterizează sub diverse unghiuri, puterea de pătrundere şi funcţia specifică a minţii de a stabili rapid legături şi a face legături creatoare de natură să reveleze ADEVĂRUL. Este ceea ce sugerează interlegere. reunind două sensuri, acelea de a discrimina lucid între şi a lega. culege, pune laolaltă ceea ce în realitate prezintă aceste legături. Exprimând acţiuni şi atribute ale omului, totodată faber (muncitor) şi sapiens (înşele. pt), inteligenţa ca orice categorie culminativă. n-a putut încă să beneficieze de o definiţie clasică, prin delimitări de gen proxim şi diferenţă specifică. În sistemul YOGA. inteligenta apare atât ca fapt real, cât şi că unul potenţial, atât ca proces cât şi ca aptitudine sau capacitate, atât formă şi atribut al organizării mentale, cât şi al celei comportamentale.

Yoghinli consideră că inteligenţa unei fiinţe umane este în strânsă legătură cu gradul de energizare. conştientizare şi dinamizare a lui VUNANAMAYA KOSHA care este structura subtilă a înţelegerii superioare (inteligenţa). Platon vedea în „phrenesis” capacitatea excepţională a omului de a vibra la unison şi înţelege

ordinea reală, subtilă din univers pentru ca să se poată conduce cât mai bine pe sine. La Aristote) factorul cognitiv semnificat prin „noos” este cel ce stabileşte relaţia dintre simţuri şi reflecţie. Descartes se referă la raţiune şi sugerează inteligenţa ca „un mijloc superior de a-ţi însuşi o ştiinţă perfectă, raportată la o infinitate de lucrurf. Sugestii asupra inteligenţei se întâlnesc şi la mulţi alţi filosofi, printre care şi Hobbes, care oferă o viziune asociaţionistă asupra gândirii, ca „o succesiune sau înlănţuire de gânduri, o perindare de gânduri, numita discurs mental”. Toate acestea descriu fenomene ce ne permit să presupunem o sinonimie între Inteligenţă şi gândire sau raţiune, dar nu ne indică originea şi funcţia inteligenţei, cu a ne cuvinte, raţiunea de a fi a inteligenţei indiferent de modalitatea ei raţională.

Ftlosofia este devansată de cei a căror genialitate se sprijină pe realism. Leonardo da Vinci pune inteligenţa în contextul vieţii. Experienţa ne dă ceea ce există dar ea nu poate fi folosită creator dacă nu este interpretată şi astfel se stabileşte nu numai existenţa lucrurilor ce ne interesează, „ci şi într-o măsură mal mare, raporturile reale dintre ele. pe de o parte şi legăturile cu noi înşine, pe de altă parte”.

Aceste raporturi dintre relaţiile obiective şi subiect clarifică oarecum problema inteligenţei şi o integrează în câmpul existenţei biologice, psihice şi mentale a persoanei.

Înţelegem de ce unii consideră că teoriile despre judecăţi, legi ale gândirii şi principii raţionale nu lămuresc problema inteligenţei, mult mai mult obţinându-se printr-un studiu sintetic al Inteligenţei, prinsă în relaţiile ei vitale, concepută în raport cu datele experienţei. În consecinţă, dincolo de orice speculaţii metafizice, inteligenta trebuie să fie considerată un fenomen superior şi o caracteristică a adaptării cât mai armonioase la mediu, a transformării înalt creatoare a mediului de către om. Recunoaştem şi la animale rudimente şi premise de comportament Inteligent, care se situează la polul opus instinctului. Inteligenţa este un instrument de adaptare

care intra în funcţiune atunci când celelalte instrumente de adaptare, instinctul şi deprinderea, nu mai pot face faţă. Comportamentul inteligent nu numai că se datorează învăţării şi evoluţiei lăuntrice spirituale. dar prezintă o astfel de flexibilitate, încât s-ar putea spune că se construieşte „în mers”, operativ şi adecvat situaţiilor.

La animale, comportamentul inteligent, se prezintă ca „încercări şi erori”, explorările latonante fiind lin preambul sau un echivalent funcţional al inteligenţei. Adevărata inteligenţă depăşeşte însă tatonarea prin mijloace deja selecţionate. În baza experienţelor cu cimpanzei, ce ajung să folosească beţe montate unul în altul sau lăzi suprapuse pentru a dobândi fructe direct inaccesibile, unii pretind că animalul dovedeşte inteligentă prin reunirea elementelor necesare (obiect-mijloc şi obtecl-scop) în acelaşi câmp vizual. Este un moment tranzitoriu, raportarea uneltei la scop, nenind scutită de tatonări prealabile. Mai importantă pare a fi transpoziţia rapidă şi adecvată în situaţii analoage, aici inteligenţa dovedindu-se a fi susţinută prin generalizări practice. Contopind planurile obiectiv şi subiectiv, material şi ideal... H. Bergson declară că „Inteligenta este facultatea de a fabrica obiecte artificiale şi în special unelte şi de a varia calitativ la infinit această fabricare”. Nu este deci vorba numai de jocul combinatoriu al asociaţiilor dobândite şi de formarea de noi asociaţii, cum susţineau mulţi psihologi în secolul al XIX-lea. ci de o anumită mijlocire superioară, funcţională în vederea unei rezolvări. Trecând de inteligenţa senzomotorie de tip animal şi preliminar uman, veritabila inteligenţă va presupune întotdeauna o mijlocire transformatoare, o reconstrucţie mentală creatoare în vederea atingerii unui scop. Unii observă că ordonarea, clasificarea datelor experienţei într-o ierarhie, uzând de simboluri verbale, ajunge la performanţe când discriminarea este nuanţată, când sunt sesizate nuanţele imperceptibile.

Inteligenţa nu este reductibilă doar la experienţă, deşi se întemeiază şi pe aceasta. Inteligenţa înseamnă mai

degrabă o transgresare intuitivă a experienţei acumulate şi actuale prin descoperirea unor raporturi perfect reale, de regulă ascunse, a căror utilizare satisface un scop adaptativ sau transformativ. În acest sens, inteligenţa ce presupune reorganizări raţionale este complementară intuiţiei cognitive, concepută ca o forţă iluminatorie ce acţionează similar instinctului şi oarecum în prelungirea lui. Inteligenţa rămâne mereu un proces complex superior prin care se operează diferenţieri şi recombinări operaţionale cu o finalitate superioară transformative, fiind şi evaluată după eficienţa constatată a transformării, în mod curent, inteligenţa este evaluată după nivel şi după gradul de adaptabilitate transformau vă superioară umană. Inutil să mai amintim aici faptul că apărând ca o caracteristică a individului, manifestată în relaţiile sale cu ambianţa, inteligenţa este tributară, prin origine şi destinaţie, existenţei.

Exagerând în chip extremist rolul eredităţii în dezvoltarea Inteligenţei, unii nu au conceput totuşi ereditatea ca un fapt pur natural ce reflectă fidel KARMA existenţelor anterioare, ci ca o acumulare a exersărilor prilejuite de mediu, fiecare generaţie exercitând o influenţă enormă asupra dotaţiei generaţiei succedente. Această teză a masivului şi Imediatului transfer de la dobândit la ereditar nu numai că este infirmată de genetica contemporană şi relativizată prin reducţia la minimum la o minoră semnificaţie de către analize psihologice ulterioare, dar a fost pusă în dubiu.

În esenţă, inteligenţa se manifestă prin justeţea şi rapiditatea de clasificare, achiziţie şi construire de ansambluri. De la început se vădeşte faptul că inteligenţa, fiind pluridimensională, nu poate fi investigată prin probe univoce, impunându-se o pluritale de probe cu diverse „adrese”. Binet concepe inteligenţa ca o facultate general-umană ce se formează stadial, „scara metrică a inteligenţei”, propusă de el. bazându-se pe o corelare între vârsta cronologică a copiilor şi tinerilor şi vârsta lor de maturitate psihică şi mentală stabilită prin devieri în plus

sau în minus, faţă de un standard mediu al vârstei cronologice. În aceste condiţii, după anumite norme şi haremuri, se calculează un Q.I. (coeficient de inteligenţă) ca măsură globală a inteligenţei. Stabilind drept cadru de manifestare a inteligenţei activitatea şi experienţa individuală. A. Binet consideră că facultăţile mentale se dezvoltă inegal. El scrie: „O lipsă de memorie se poate asocia uneori cu mult raţionament, după cum unul cu o memorie bună poate fi un prost veritabil”. Inteligenţa este „o funcţie generală de integrare căreia îi sunt subordonate toate celelalte” dar la rândul ei. Inteligenţa este. după Binet, tributară diverselor facultăţi, printre care „înţelegerea rapidă, memoria, imaginaţia creatoare, raţionamentul şi mai ales exprimarea”. Operaţiile care intră nemijlocit în schema inteligenţei sunt comprehensiunea. Invenţia, direcţia (orientarea către un scop) şi cenzura (critica).

Pentru a testa aptitudinile intelectualee indiferent de volumul de cunoştinţe acumulai, teslele de inteligentă evită apelul la cunoştinţe rezultate din învăţare»

S3

solicitând răspunsuri care sunt la îndemâna oricui, indiferent de pregătire. S-a observat însă că înseşi răspunsurile la teste necesită învăţare. Nu se pot despărţi cu totul operaţiile de informaţiile pe care le susţin. Aplicarea testelor de inteligenţă la indivizi din grupe etnologice aparte, a dat rezultate paradoxale, explicabile prin gradele diferite de inteligenţă şi construcţia specifică a intelectului la respectivele populaţii. Unii psihologi consideră că inteligenţa se determină gradual prin patru caracteristici: plasticitate (restructurare), complexitate (structurală), globalizare (reunire în tot a elementelor), rapiditatea de gândire şi fluiditate (modificări de direcţii prin care se evită fixismul). În rest se socoteşte că nu există o formulă unică de Inteligenţă, compoziţia operaţională a acesteia fiind variabilă după tipuri de activităţi şi după persoane. Există deci o diversitate de forme de inteligenţă, iar ceea ce psihologii măsoară nu

este o inteligenţă generală, ci una globală, în ordinea statistică abstractă, ea fiind aptitudinea intelectuală medie. Am putea implica aici şi conceptul de stil cognitiv, fără a Ignora nivelul după care inteligenţa este întotdeauna calificată. Această poziţie se îndepărtează întrucâtva de cea a lut Spearman care a radicalizat proprietatea inteligenţei de a fi generală (aplicabilă în variate domenii) reducând-o, pe baza constatării corelaţiilor foarte consistente dintre rezultatele testelor intelective. la un factor general (G), care ar fi omogen, reprezentând o „puternică energie mentală generală**, spre deosebire de factorii speciali (S), – implicaţi numai în anumite activităţi concrete. Teoria bifactorială (G ŞI S) a lui Spearman susţine deci omogenitatea mental energetică constitutivă a inteligenţei, de unde generalitatea ei ca foarte puternic câmp mental elevat şi ca factor comun ce facilitează performanţele rapiae în orice activitate, nu însă fără complementaritatea unor factori S, adecvaţi formelor particulare ale activităţilor.

Inteligenţa se afirmă ca generală întrucât este expresia unul factor omogen (energie mentală puternică dată) şi pentru că (dimpotrivă) este expresia unor structuri operaţionale compuse, ce se constituie treptat şi care după succesive integrări devin integratoare, foarte mobile, deci generice.

Este concludent faptul că toate sistemele teoretice şi psihodiagnostice privind inteligenţa, construite după Spearman (tot pe bază de analiză factorials), sunt plurifactoriale şi includ treapta intermediară dintre G şi S. factorii de grup. Unii determină 8 factori comuni ai inteligenţei: raţionamentul deductiv şi inductiv, memoria brută, aptitudinea inventivă, rapiditatea percepţiei şi gândirii, aptitudinile spaţiale, comprehensiunea accelerată şi fluenţa intuiţiei.

Dacă ar fi să considerăm inteligenţa nu o facultate separată el o modalitate superioară de organizare mentală proprie întregului sistem psihic şi mental, atunci nu putem să ignorăm astfel de dimensiuni cum sunt interesul,

motivaţia, efortul ş.a. Inteligenţa a fost tratată precumpănitor ca o aptitudine mentală elevată, criteriul de identificare şi de evaluare al acesteia fiind reuşita superioară şi rapidă în activitate, Raportându-ne însă la reuşită, constatăm că nu numai inteligenţa este factor mediator, Unii atrag atenţia asupra importanţei tendinţei spre efort. În baza unor ample investigaţii, unii au ajuns la concluzia că de exemplu, succesul şcolar depinde de inteligenţă în proporţie de 60 %. restul de 40 % datorându-se efortului de muncă perseverent. Desigur, în diverse activităţi profesionale, raportul optim între inteligenţă şi efort voluntar poate fi variabil.

În fapt, inteligenţa „ca o funcţie de integrare a minţii, este implicată la toate nivelurile iar manifestările sale diferă nu numai cantitativ dar şi calitativ1”. Deci, inteligenţa ca o funcţie mentală integrativă se prezintă diferenţial şi aceasta nu numai după o suită de niveluri, ci şi sub raportul facturii şi al eficienţei. Unii stabilesc pe lângă inteligenţa abstractă, una tehnică, apoi inteligenţa socială şi inteligenţa administrativă, mal bine zis organizaţional. Formele de inteligenţă s-au diferenţiat actualmente şi mai mult. fiind menţionate variante de inteligenţa practică, ştiinţifică, motorie ş.a. Acestea sunt diferite modalităţi ale inteligenţei generale care se manifestă ca aptitudini complexe, specializate. Problema generalităţii inteligenţei nu poate fi rezolvată univoc pentru că însăşi definirea ei persistă relativ distinct prin două puncte de vedere – unul gnostic şi altul pragmatic. Unii socotesc Inteligenţa ca fiind capacitatea sau tendinţa de realizare a gândirii, „un mod superior şi eficient de a trata™ al gândirii. În acest caz. neîndoielnic, nivelul Inteligenţei generale este corespunzător nivelului abstract şi teoretic al intelectului, pentru că acesta permite cu uşurinţă cele mai diverse şi obiectiv cuprinzătoare Interpretări. Se ştie însă că gândirea abstractă nu este cu necesitate şi inteligentă. Nu este necesară numai înţelegerea profundă a celor mai variate situaţii şi domenii ci şi decizia optimă, rezolvarea rapidă şi cât mai justă a

problemelor ce intervin. Unii ţin să accentueze această funcţie definitorie a inteligenţei, tratând despre inteligenţa eficace. Rezolutivitatea rapidă şi eficacitatea superioară implică cu necesitate momente de modelare abstractă şi se bazează totdeauna pe înţelegere.

Alţii consideră că de fapt înţelegerea deosebeşte inteligenţa umană de cea artificială pentru că inteligenţa se deosebeşte astfel şi de aptitudini. „Distincţia fundamentală între inteligenţă şi capacităţi constă în a înţelege cât mai profund în loc de a executa pur şi simplu (aproape mecanic) şi aceasta constituie punctul crucial al problemei”. Inteligenţa apare totuşi ca un mod superior şi eficient de operare care se construieşte conştient de către subiect prin decizie, deliberare, experiment mental, vizând întotdeauna un scop. În acest caz însă. accentul nu se pune pe grad, ci pe modul de abstractizare şi înţelegere, inteligenţa prelungind acţiunea cu alte mijloace „prin coordonarea acţiunilor într-o formă interiorizată şi reflexivă”. Intelectul devine cu adevărat productiv în măsura în care dimensiunile de flexibilitate, intuiţie, fluiditate, rapiditate, originalitate şi elaborare îi sunt proprii. Acestea sunt caracteristicile construcţiei funcţionale a inteligenţei în contextul personalităţii care. la rândul ei, este generată de REZONANŢE lăuntrice cu împrejurări ajutătoare. De aceea, inteligenţa nu poate fi înţeleasă atâta timp cât nu i se elucidează geneza şi nu i se precizează destinaţia.

Unii prezintă stadiile senzoriomotor, preoperator, de operare concretă şi de operare formală ale inteligenţei, arătând că ea (inteligenţa) „are ceva dintr-un absolut independent ce generează o relaţie, printre altele, între organism şi lucrurf, ea fiind „un termen generic desemnând formele superioare de organizare rapidă sau de echilibru a structurilor cognitive”, constând în esenţă, sub raport operatoriu, din reversibilitatea progresivă a structurilor mobile construite”. Uneori se observă că inteligenţa „tinde să elimine schemele de analogie înlocuindu-le prin deducţii propriu-zise”. Dacă unii au

tratat inteligenţa ca o accelerare neuronică, alţii au constatat că aceasta implică totodată flexibilitate, fluiditate care. la rândul lor, presupun reversibilitate, tranzitivitate, coordonări combinatorice etc. Inteligenţa comprehensivă va presupune o perfectă echilibrareântre asimilare rapidă şi acomodare, pe când inteligenţa rezolutivă va releva „acomodări cu depăşiri" şi aceasta cu atât mai mult cu cât inteligenţa se înserează în structurile mai complexe ale creativităţii. Răspunsurile inteligente, caracterizate prin perspicacitate, supleţe, adecvare la situaţii concrete sunt susceptibile de evaluări formale sau de conţinut. Rapiditatea şi oportunitatea răspunsurilor nu este întotdeauna şi un indiciu de calitate, acestea putând fi datorate unei forme mai simple de inteligentă, calificată ca „asociativă" sau promptitudinii activării vigile, căreia îi corespunde „deşteptăciunea". Gradul de eficienţă şi rapiditate al adaptării inteligente nu poate fi însă redus la astfel de elemente, cum este doar viteza de reacţie, deşi aceasta are totdeauna o anumită importanţă. Eficacitatea rămâne însă dependentă de complexitatea elaborării, de examinarea critică a mijloacelor ce satisfac optim un scop. Conduita inteligentă se demonstrează mai mult prin forţa şi exactitatea previziunii decât prin replicile de efect. Unii disting o inteligenţă cristalizată, aplicabilă la situaţiile-tip ale mediului ambiant şi o inteligenţă fluidă ce răspunde la situaţiile complet noi. Nici acestea nu se disting însă după viteza de reacţie care. În orice caz, este mai mare când intră în joc inteligenţa cristalizată. Interesant de semnalat este faptul că, inteligenţa cristalizată este mai puternică la vârsta copilăriei şi a bătrâneţii decât inteligenţa fluidă, ce se afirmă plenar în faza adultă. Unii cercetători au găsit vârful de dezvoltare a inteligenţei generale în lumi vârstei de 24 de ani. Important de semnalat este faptul că fiind un factor global de adaptare, inteligenţa se structurează în condiţiile adaptării individuale. Întotdeauna concrete, implicând relaţii exterioare generatoare de atitudini, ce se corelează cu aptitudinile, inteligenţa trebuind să corespundă anumitor modele culturale. Omul, cu rare

excepţii, nu este, ci devine inteligent şi aceasta în raport cu condiţiile în care există inteligenţa ca dimensiune a personalităţii, neputând să fie generală decât în raport cu o pregătire, într-un anumit moment al evoluţiei ei. Din acest punct de vedere, asupra mijloacelor de testare ale inteligenţei persistă o serie de îndoieli în legătură cu artificialismul probelor şi cu adecvarea la condiţiile de pregătire concrete ale diferitelor categorii de oameni.

R. Zazzo recomanda „să te serveşti inteligent de inteligenţă”. Una din consecinţele posibile ale acestui dicton ar fi ca inteligenţa să nu fie niciodată concepută univoc şi să nu fie supusă unor asocieri sau disocieri exclusiviste.

În general, inteligenţa apare în trăiriposlaze ca: 1) modalitate cognitivă, integratoare, diferită de reactivitatea emoţională şi de capacitatea de efort: 2)

capacitatea rapidă de rezolvare a problemelor, prin restructurări superioare opuse automatismelor; 3) posibilitate supramedie a gândirii în studiul căreia este interesată YOGA. Dacă vom reinventaria în lumina sistemului YOGA atributele inteligenţei constând în diferenţiere şi adaptare, nivel superior intelectual şi înţelegere, aptitudine cognitivă globală şi rezolutivtate, atunci vom ajunge la concluzia că deşi inteligenţa apare ca un factor de mare însemnătate al vieţii, ea îşi are totdeauna originea în existenţa şi activitatea Mentalului DIVIN Macrocosmic.

Deşt apare ca un factor facilitant, productiv al învăţării, ea rezultă prin trezirea şi dinamizarea cât mai puternică a lui VIJNANAMAYA KOSHA care se cristalizează în noi prin experienţe dătătoare de inteligenţă şi din învăţare, din acea învăţare care este inteligentă, construind inteligenţa prin sistematizare, formalivitale, apel la înţelegere esenţială, considerând secvenţial punctele de vedere şi la exersări prin cele mai rapide şi variate rezolvări şi elaborări de probleme. Voinţa îşi sporeşte capacitatea de efort numai prin antrenamentul prilejuit de biruirea greutăţilor. Similar, inteligenţa îşi

sporeşte energia mentală elevată şi forţa penetrantă, urcând de la un nivel de înţelegere la altul superior şi îşi dezvoltă şi amplifică forţa transformatoare prin biruirea deplină a dificultăţilor cognitive, prin cunoaşterea aprofundată a legilor divine supreme prin acţiune constructivă, prin intuiţie, prin rezolvare de probleme.

INTUIŢIE = Cunoaşterea directă, imediată prin inefabilă rezonanţă a adevărului fără ajutorul raţiunii. După Carl Gustav Jung, celebrul psiholog şi psihiatru elveţian, intuiţia este una dintre cele patru funcţii psihologice fundamentale ale omului, celelalte trei fiind gândirea, sentimentele şi simţurile. El descrie intuiţia ca pe funcţia de explorare a necunoscutului, care oferă posibilităţi şi implicaţii dificil, în aparenţă, de a fi percepute în mod conştient. Intuiţia este o calitate foarte importantă în anumite domenii de activitate şi mai ales acolo unde oamenii vin în contact nemijlocit cu alţi oameni. Această capacitate este prezentă adesea la yoghini, la cei care iau decizii, ia inventatori, la genii sau la artişti. Poate mai bine decât alţii, aceşti oameni sesizează faţa ascunsă a lucrurilor, ştiu să ia cea mai bună hotărâre la timpul potrivit, bat la uşile care, sigur, li se deschid, în general, ştiu precis ce au de făcut, foarte repede. A putea să anticipezi turnura evenimentelor permite mai buna lor înţelegere şi folosirea întregii energii pentru înfruntarea unei perioade dificile sau găsirea unei soluţii, neaşteptate, inteligente atunci când totul părea pierdut.

Intuiţia nu este un act de voinţă, ci o stare de atenţie şi de receptare inspirată. Şi cu toate că această facultate excepţională aparţine fiecărui om. sunt anumite persoane, printre care mai ales yoghinii, care ştiu mai bine decât alţii să o exploateze.

IUBIRE = Mai ales pentru yoghini. IUBIREA adevărată este un sentiment inefabil, copleşitor şi divin care face cu putinţă pentru acela (sau aceea] care o trăieşte plenar să resimtă o Inefabilă dilatare euforică a fiinţei sale şi totodată a câmpului conştiinţei de la finit către infinit.

Ceea ce caracterizează în mod fundamental iubirea adevărată este faptul că permanent ea este opusul EGOISMULUI.

IUBIREA este simţită intens de fiinţele umane sub forma unul sentiment unificator, profund euforic, copleşitor, nuanţat, moral-estetic funciar.

Iubirea se manifestă mai ales prin aspiraţia sublimă, dezinteresată, profund transfiguratoare şi pătrunsă de abnegaţie către obiectul său: o fiinţă umană de sex opus care ne atrage, o anumită persoană asupra căreia resimţim spontan imboldul să ne revărsăm în mod detaşat afecţiunea sau chiar o colectivitate, o idee ori o valoare, o activitate. Naşterea, persistenţa şi dezvoltarea acestui sentiment profund unificator, euforic, care în esenţa sa este divin şi beatific şi dezvoltarea acestui sentiment atunci când el se manifestă divers nuanţat, de la o fiinţă umană la alta în sfera sa individuală (care este aproape unică, fiind diferită de la un om la altul) este intim legată de formarea şi cristalizarea personalităţii.

Iubirea dintre sexe vizează, prin transfigurare amoroasă profundă şi adoraţie, fuziunea complementară inefabil unificatoare pe toate planurile (inclusiv cel fizic-sexual) cu o anumită fiinţă umană ce se află în plenitudinea forţei sale fizice, vitale, psihice, morale şi intelectuale, care apar aceluia sau aceleia care o iubeşte intens. În frumuseţea individualităţii sale unice şi irepetabile, fiind tocmai din această cauză (pentru ACELA SAU ACEEA CARE IUBEŞTE) generatoare de o imensă fericire, autentică numai în această călii ale Natura şi rolul uriaş îndeplinit permanent de iubire, atunci când aceasta este intens şi cu adevărat liber manifestată

În viaţa oamenilor, au primii în decursul timpului Interpretări variate. Una dintre cele mai străvechi interpretări ale iubirii este aceea mitologică-cosmologică, în care iubirea apare ca o nesfârşită forţă euforică, transfiguratoare, sublimă, divină, cosmică. grandioasă, generatoare a tot ceea ce este frumos, minunat şi infinit creatoare (de exemplu Erosul regenerator al orfieilor,

principiul organizator divin al Universului la Empedocle. entuziasmul eroic la G. Bruno, principiul unificator divin al cerescului (+) şi al telurricului O, al finitului şi infinitului în romantismul german: aspectul polarizant, complementar şi unificator al forţei subtile a Soarelui ((+) masculinul, aspectul emisiv) şi al forţei subtile a Lunii (O femininul, aspectul receptiv) care este puterea motrice şi diriguitoare a manifestării şi a evoluţiei în YOGA), Distingând genuri diferite ale iubirii şi considerând-o pe cea profund transfiguratoare şi spirituală (pură. Înălţătoare, divină) ca net superioară, numeroşi gânditori i-au atribuit virtuţi cognitive fundamentale (de ex, cunoaşterea frumosului ideal ca atare, identificarea extatică a iubirii şi cunoaşterii la Platon, accederea către culmile extatice ale lumii inteligibile, beatitudinea iubirii divine la M. Ficino. libertatea interioară deplină izvorâtă din cunoaşterea intuitiv-raţională. „Amor dei inlelleclualis" la Spinoza, penetrarea, datorită unei inefabile rezonanţe interioare cu conţinutul ideal sau absorbirea în noi, datorită fuziunii depline şi a identificării perfecte (în care cunoaşterea, obiectul sau fiinţa ce este cunoscută şi cunoaşterea care rezidă sunt UNA) a lucrului (sau a fiinţei umane) cunoscut (el ca într-o contopire erotică la F. Schicgel).

Iubirea a fost şi este investită cu importante sensuri şi valenţe umane şi spirituale în gândirea modernă, revelându-se rolul ei ca factor de aglutinare a solidarităţii umane profunde, ca factor de asigurare a comunităţii de idei a speciei umane, ca esenţă sublimă, divină şi profund transfiguratoare a omului. Reprezentanţii filosofici religioase, gânditorii creştini mai cu seamă (de exemplu, neoplatonismul, tornismul şi neotomismul, personalismul, existenţialismul religios) au pus foarte clar în evidenţă unele aspecte ale antropologiei iubirii (caritale-agape). interpretându-le în chip divin. Înălţător, transcendental, ca iubire a lui DUMNEZEU, în care aceasta se identifică cu iubirea universală (temelia unitară a celor trei ipostaze ale lui Dumnezeu). O poziţie aparte ocupă din acest punct de vedere, printre teologi, Teilhard de Chardin, care a

construit o concepţie etică profund bazată pe dragostea dintre oameni, pe un colectivism plenar unificator afectiv şi intelectual. Întărirea accentelor pesimiste şi iraţionaliste ale Iubirii caracterizează multe dintre interpretările filosofice în sec. al XIX-lea şi al XX-lea (de exemplu, Schopenhauer (Pentru acesta, de exemplu, „Amorul nu este decât o cursă întinsă individului pentru ca acesta să perpetueze specia”), Nietzsche. M. Scheler, K. Jaspers, Sartre, Gabriel Marcel). Dovedind determinarea lui (a sentimentului Iubirii) corelat psihic şi mental, unii filosofi au subliniat transformările profunde pe care le-a suferit sau le suferă sentimentul iubirii de-a lungul timpului şi au pus în evidenţă aportul ei hotărâtor în cunoaşterea de sine. În atingerea stării de fericire, în formarea şi modelarea umană.

Yoghtrui au considerat totdeauna sentimentul iubirii ca fiind extraordinar de-important şi l-au caracterizat adeseori drept un esenţial criteriu valoric suigeneris al gradului de umanizare şi elevare a comportamentului natural al omului, o măsură a faptului că în însăşi fiinţa sa microcosinică cea mai intim individuală CEL CARE IUBEŞTE poate totodată să devină, datorită iubirii, o fiinţă dilatată în infinit, Macrocosmică, unificată şi divină.

Privind lucrurile din punct de vedere psihic, putem spune că iubirea sau amorul se formează printr-un fenomen complex de «cristalizare» care a fost destul de bine descris de STENDHAL (în lucrarea sa celebră „DESPRE DRAGOSTE”) şi este analizat acolo ca un proces de fixare progresivă pe care ni-l generează comunicarea şi identificarea inefabil empatică cu o anumită fiinţă umană de sex opus care ne completează (întregeşte) şi ne polarizează pe multiple niveluri ale fiinţei noastre, făcându-ne să ne descoperim mult mai unificaţi şi armonioşi. STENDHAL opune această dragoste Intensă, durabilă, profund transfiguratoare şi adevărată amorurilor bruşte, frenetice şi fulgerătoare («COUP DE FOUDRE») care. prin angrenarea unor polarizări efemere, parţiale sau lipsite de o anumită profunzime şi complexitate, sunt cel

mai adesea predispuse să dispară la fel de repede cum au apărui deoarece fie de o parte, fie chiar de ambele părţi, lipseşte susţinerea afectivă şi transfigurarea care face posibilă aprofundarea în timp a fuziunii amoroase pe multiplele niveluri realizată în cuplu.

Din punct de vedere moral, aşa cum am mai spus. amorul este definii de către yoghini ca fiind un sentiment euforic sublim şi profund transfigurator care este opus egoismului. Iubirea adevărată este. prin urmare, o modalitate foarte simplă de depăşire sau transcend ere a egoismului. Înţelegând profund acest aspect prin trăirea directă, intensă, spontană şi liberă a iubirii adevărate putem să înţelegem mult mai bine cuvintele divine, esenţiale ale lui IISUS pe care, paradoxal, foarte puţini creştini le mai pun astăzi în practică: „IUBEŞTE PE APROAPELE TĂU CA PE TINE ÎNSUTI”. Genialul scriitor TOLSTOI spune: „ADEVĂRATA IUBIRE ARE TOTDEAUNA DREPT BAZA RENUNŢAREA LA PROPRIUL BINE INDIVIDUAL”.

Marii sfinţi creştini văd în iubire izvorul virtuţii divine supreme, care este «COMPASIUNEA». Problema filosofică pentru yoghini este de a şti dacă iubirea poate să fie o modalitate adevărată de cunoaştere. Privind din acest pune de vedere, ei consideră că iubirea este un mijloc rapid de cunoaştere (filosoful SPINOZA scrie: „IUBIREA INTELECTUALĂ DE DUMNEZEU SE NÂSTE DIN CEL DE AL TREILEA FEL DE CUNOAŞTERE”) şi resping ca aberantă ideea lui DESCARTES că iubirea nu ar fi decât o orbire a minţii (DESCARTES: „Iubirea este o pasiune care poate să fie excitată intens în noi fără ca să ne dăm seama absolut deloc dacă obiectul sau fiinţa umană care o cauzează este bună sau rea”).

În continuare, oferim pentru a ilustra cele afirmate, un pasaj poetic şi plin de înţelepciune din lucrarea „PROFETUL” a genialului KAHLIL GIBRAN, cu privire la iubire:

„Când iubirea copleşitoare vă face semn, urmaţi-i îndemnul.

Chiar dacă drumurile ei sunt aparent grele şi prăpăstioase.

Şi când vraja ei paradiziacă vă cuprinde cu aripile ei angelice, supuneţi-vă misterului ei

Chiar dacă sabia ascunsă-n penaju-i v-ar putea răni”.

Iar când iubirea transfiguratoare vă vorbeşte şi o simţiţi profundă şi divină, daţi-i crezare;

Chiar dacă vocea ei ar putea să vă sfarme visurile himerice, asemenea vântului din miazănoapte care vă pustieşte grădinile.

Fiindcă, precum iubirea vă încununã, adeseori tot ea trebuie să vă şi crucifice. Precum vă face să creşteţi mult mai repede şi îmbătaţi de fericire, tot ea trebuie să vă şi reteze uscăciunile şi să vă distrugă cât mai repede răutăţile şi egoismul.

Precum ea vă ridică, îmbătaţi de bucurie, până la Înălţimea Voastră ideală, alintându-vă cu o dumnezeiască gingăşie ramurile cele mai fragile care freamătă în lumina soarelui infinit al iubirii.

Tot la fel ea va răzbate ca o miraculoasă forţă purificatoare până în adâncul rădăcinilor voastre, zdruncinând încleştarea lor cu pământul.

Asemeni snopilor de grâu, ea vă seceră, niciodată întâmplător.

Vă treieră pentru a vă descoji.

Vă vântură spre a vă curăţa de pleavă.

Vă macină până la înălbirea făinii voastre.

Vă frământă până ajungeţi foarte supuşi, divini şi puri, ca apoi să vă hărăzească focului său şi să puteţi deveni pâinea cea sfântă a nemuririi la ospăţul divin.

Toate acestea şi multe altele vi! e va da cu prisosinţă iubirea, pentru ca astfel, să vă puteţi cunoaşte pe deplin tainele inimij şi să deveniţi o parte din inima Vieţii ETERNE din care izvorăşte nesfârşită IUBIREA.

Dar dacă, stăpâniţi de îndoială, egoism, meschinărie, suspiciune sau de teamă, veţi căuta doar tihna şi plăcerea

dragostei care permanent vi se dăruie fără ca voi să iubiţi.

Atunci e mai bine să vă acoperiţi, fiind înfrânţi, goliciunea şi să ieşiţi din treierişul iubirii.

Spre a vă întoarce, rămânând închistaţi şi singuri, în lumea fără de anotimpuri, unde veţi râde dar nu cu întreaga voastră bucurie, unde veţi plânge dar nu în toate lacrimile voastre pe care vi le-ar fi putut smulge extazul iubirii.

Iubirea nu se dăruie decât pe sine şi nu ia energia sa atotputernică, divină şi misterioasă decât de la sine.

Iubirea nu stăpâneşte şi nu vrea niciodată să fie stăpânită de cel sau cea căruia i se dăruie:

Fiindcă iubirii adevărate îi este de-ajuns iubirea infinită, sublimă şi transfiguratoare.

Când iubiţi nu trebuie să spuneţi „Creatorul e în inima mea”, ci mai degrabă „eu sunt acum topit de iubire în inima Creatorului” *

Şi să nu credeţi că puteţi crai singuri drumul iubirii, fiindcă iubirea, dacă cu adevărat o meritaţi, vă va arăta cu siguranţă drumul ea însăşi.

Iubirea nu are nicio altă dorinţă decât aceea de a se împlini prin totală iubire.

Dar dacă iubeşti şi trebuie să ai dorinţe, fie ca ele acestea să fie:

Să le topeşti de iubire în tot şi să devii izvor de iubire divină ce susurul în noapte-şi cântă:

Să cunoşti adeseori durerea prea marii duioşii:

Să fii rănit şi îmbătat de înţelegerea iubirii;

Să sângerezi de bunăvoie şi bucurându-te:

Să te trezeşti în zori. cu inima mereu înaripată şi să înalţi, plin de recunoştinţă, mulţumire pentru încă o zi de iubire:

Să te odihneşti, copleşit de beatitudine, la ceasul amiezii şi să cugeţi la extazul iubirii:

Să te întorci împăcat şi debordând de fericire acasă la ora amurgului.

Şi, apoi, să dorim înălţând în inimă o rugă pentru ilinţa iubită, iar pe buze să ai un cântec de laudă”.

„Chiar dacă aş putea vorbi în multe limbi omeneşti şi în cele îngereşti şi naş avea deloc dragoste, aş fi ca o aramă sunătoare sau ca un chimval (instrument muzical folosit în vechime, compus din două talere de aramă care erau lovite unul de altul: acesta mai era cunoscut şi sub numele de talgere) zăngănitor. Şi chiar dacă aş avea darul prorociei şi aş cunoaşte toate tainele şi toată ştiinţa, chiar dacă aş avea toată credinţa aşa încât să pot să mut şi munţii din loc şi dacă n-aş avea deloc dragoste, nu aş fi nimic.

Dragostea este îndelung răbdătoare: ea este plină de bunătate: dragostea nu pizmuieşte: dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie: nu este suspicioasă: nu se poartă necuviincios; nu caută folosul său (deoarece amplifică dăruirea şi abnegaţia (n.n.»; nu se mânie: nu se gândeşte la rău: nu se bucură de nelegiuire (şi astfel nu generează REZONANŢE cu tărâmurile infernale (n.n.»; că se bucură cât mai des de adevăr, bine şi frumos; acoperă (îmbrăţişează şi, cuprinzând, transfigurează (n.n.» totul, crede tot ceea ce este bun. divin şi elevat, nădăjduieşte (crede cu tărie că cele la care aspiră cu consecvenţă, până la urmă se vor îndeplini sau realiza) tot ceea ce este cu adevărat binefăcător, suferă totul cu smerenie.

Dragostea este ceva dumnezeiesc şi tocmai de aceea nu va pieri niciodată. Prorocirile se vor sfârşi, limbile vor înceta, cunoaşterea va avea sfârşit, dragostea va rămâne nesfârşită. Căci, dacă acum cunoaştem în parte şi prorocim în parte, atunci când cu ajutorul dragostei vom ajunge la desăvârşire, acest „ÎN PARTE” se va sfârşi (pentru că vom deveni UNA cu TOTUL LUI DUMNEZEU (n.n.».

Când eram copil, vorbeam ca un copil, simţeam ca un copil, gândeam ca un copil: când m-am făcut om mare, am lepădat (m-am detaşat (n. n,» de tot ce era copilăresc (infantil (n.n.». Acum (datorită ignoranţei (n.n.» vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos: dar atunci (când vom n uniţi cu DUMNEZEU (n.n.» vom vedea faţă în faţă. Acum

cunosc în parte; dar atunci voi cunoaşte pe deplin, aşa cum am fost şi eu totdeauna cunoscut pe deplin (de DUMNEZEU (n.n.». Acum dar rămân aceste trei: credinţa, nădejdea şi dragostea: dar cea mai mare dintre ele este dragostea". (PAVEL – CORINTENI 13)

IUBIREA REFLECTATA ÎN UNELE AFORISME SEMNIFICATIVE UN CITAT INSPIRAT DESPRE IUBIRE al poetului UGO FOSCOLO:

„O, Iubire plină de transfigurare! – artele frumoase sunt copilele tale: tu ai călăuzit întâia oară pe Pământ sfânta poezie, singura hrană a sufletelor nobile, care trimit din singurătate cântul lor dumnezeiesc celor mai îndepărtate generaţii, îndemnându-le prin cuvinte şi gânduri inspirate de cer la fapte glorioase; tu aprinzi din nou în inimile noastre singura virtute folositoare muritorilor. TU EŞTI Mila care aruncă uneori o umbră de surâs pe buzele nefericitului condamnat la suferinţă şi tu faci să renască fără încetare puterea cea divină şi zămislitoare a fiinţelor, fără de care totul ar fi haos şi moarte. Dacă ne-ai părăsi, lu', IUBIRE. Pământul ar ajunge neroditor.: vieţuitoarele ar fi vrăjmaşe între ele; Loarele – foc vătămător, iar lumea

— Jale, spaimă şi distrugere universală".

„De ce iubim întotdeauna cu pasiune? – fiindcă aceasta ne face foarte fericiţi; de ce trebuie să o mărturisim sincer? – fiindcă aceasta îi face fericit pe celălalt; de ce trebuie să căutăm să doxedim aqeasta, chiar cu preţul sacrificiului?

— Pentru a ne da puterea să sperăm că numai în felul acesta omenirea va izbuti într-o bună zi să-şi lepede cel mai mârşav păcat – egoismul brutal". P. IS L RATL

„Este posibilă iubirea veşnică, cu o singură condiţie: să he suficient de intensă, purificată de accidental, de memorie, nuanţă şi amănunt, de toate elementele prea concrete care au determinat-o. pentru ca astfel ea să se înscrie (ară efort în modelul cel mai pur şi transfigurator al dragostei" AL. 1VASIUC

„Sunt îndrăgostit. E-un paradiziac curcubeu/ deasupra sufletului meu”. N. LABIŞ

„Dragostea sublimă şi adevărată este un sentiment divin, transfigurator, complex, al cărui factor esenţial este duioşia. În dragoste trebuie să existe un sentiment de dăruire, o dorinţă de a proteja, un imbold de a face bine şi de a procura plăcere şi fericire – o lipsă deplină de egoism”. W.S. MAUGHAM

„Când iubeşti intens şi transfigurezi fiinţa iubită, nu există nimic mai frumos decât să dai, să dai mereu, tot, tot. viaţa, gândurile, trupul, tot ce ai. să simţi că mereu dai şi să fii gata să rişti totul pentru a da şi mai mult”. G. de MAUPASSANT

„Iubirea… o pasiune, o flacără divină, purtând în ea, indiferent de este durabilă sau nu. ca şi propria noastră condiţie umană, şi fericire, şi viaţă”. G. MEREDITH

„Îndrăgostitul, când dragostea-l copleşeşte/ iubeşte şi transfigurează cusurul fiinţei ce-o iubeşte”. MOLIERE

„Cât de sărac şi nefericit este acela care nu poate să spună: „Sunt beat mai mereu de vinul cel tare al iubirii”. / Cum poate el să simtă în zori uimirea firii / şi noaptea vraja sfântă a clarului de lună?” O MAR KHAYYAM AFORISME DESPRE IUBIRE ALB PROFESORULUI YOGA GREGORIAN BIVOLARII * * * Cu fiecare iubire nouă ne împărtăşim, plini de fericire, o nouă părticică de univers.

* * * Iubirea este cea mai mare dintre fericirile umane, deoarece este efortul suprem pe care omul îl încearcă pentru a ieşi din singurătatea fiinţei sale lăuntrice.

Iubirea este infinit încântătoare şi profuna educatoare: ea dă sensul existenţei în varietatea şi valoarea ei reală… în iubire totul se schimbă, toate devin însemnate: dintr-un nimic se naşte prin transfigurare un divin paradis misterios.

** A iubi cu adevărat înseamnă a înceta să trăieşti doar pentru tine şi implică a face ca toate sentimentele omeneşti. ASPIRAŢIA, speranţa. Încântarea, fericirea,

afecţiunea, bucuria, plăcerea să depindă de fiinţa iubită: înseamnă a te cufunda îmbătat de fericire în infinit, a nu găsi nicio limită simţirii, a-ţi închina viaţa unei fiinţe în aşa fel încât să nu trăieşti şi să nu gândeşti deceit pentru a o face fericită: a turna măreţie în banalitate, a găsi alinare în lacrimi de clor. plăcere în suferinţa despărţirilor şi suferinţa de a nu oferi totul în plăcere: cu alte cuvinte, aceasta presupune a întruni în tine toate contradicţiile generatoare de extaz datorită iubirii. * Iubirile mânjite de egoism nu trezesc multă simpatie. Inima nu poate suferi calculele şi prontârile. de orice fel ar fi ele.

* * Toate sentimentele calde şi dătătoare de fericire se întemeiază pe reale afinităţi lăuntrice şi pe egalitatea sufletelor.

Încrederea şi transfigurarea sunt virtuţile iubirii.

** Caracterul iubirii adevărate are multe asemănări cu candoarea copilăriei: necugetarea, imprudenţa, risipa, râsul şi puterea de transfigurare care ne face să trăim aievea un basm mirific sunt aidoma.

* * * Iubirea adevărată nu ne scade, ci ne sporeşte şi pe Justifică.

* * Dintre toate păcatele omeneşti, cel mai detestabil rămâne, fără putinţă de tăgadă, nepăsarea, penibila indiferenţă a omului faţă de suferinţele, iubirea şi durerile omului de lângă el.

** Nu începe amor propriu faţă de acei pe care cu adevărat El iubim şi care ne iubesc.

* * * Ce este oare dragostea dacă nu ne dăm seama că ea este nevoia irezistibilă de a ieşi din tine însuţi?

** iubirea este, chiar şi când nu bănuim, suprema lege a universului: o lege misterioasă care guvernează şi orânduieşte totul, de la atomul neînsufleţit până la unirea în cuplu a fiinţelor raţionale: de la ea pleacă şi spre ea converg, adeseori ca spre un centru divin de irezistibilă atracţie, toate gândurile şi acţiunile noastre... * * * Dragostea adevărată pretinde o generoasă şi euforică dăruire.

* * * Mijlocul de a-ţi face viaţa plăcută şi ferjeită este să faci plăcuta şi fericită viaţa altora: mijlocul de a le-o face plăcută şi fericită este să-i faci să simtă că îi iubeşti: mijlocul de a-l face să simtă că-i iubeşti este să-i iubeşti, plin de transfigurare, profund şi adevărat.

* * * Oarbă la greşeli este mereu Iubirea, datorită transfigurării: către veselie şi fericire ea este veşnic înclinată. Mereu neînfrântă şi înaripată, graţie entuziasmului, ea rupe orice lanţuri şi prejudecăţi.

* * * Iubirea este o divină flacără pe care chiar zeii o admiră la muritori.

e Iubirea intensă cheamă, mat devreme sau mai târziu, iubire. Nu este atât de important să fii iubit, cât să iubeşti cât mai mult tu – cu toată puterea şi cu toată fiinţa.

* * * Pe foarte mulţi i-a făcut dragostea eroi, iniţiaţi, genit şi poeţi.

* * * Prin iubire intensă şi profund transfiguratoare, noi descoperim tot ce e sublim, adânc şi tainic în fire.

* * * Dacă iubirea nu manifestă şi o scânteie de nebunie jucăuşă care ne face să evadăm din banal, nu-i o iubire foarte mare.

* * * Să dărui plin de transfigurare totul, să sacrifici totul fără meschină speranţă de răsplată, asta înseamnă adevărata iubire.

* * * Este o mare fericire să iubeşti cu adevărat şi o mare nenorocire să pierzi această fericire.

* * * Dragostea profund transfiguratoare îi arată omului cum ar trebui să fie şi cum va ajunge în curând să se simtă el.

* * * Când iubeşti cu adevărat, descoperi în tine o nebănuilă bogăţie de tandreţe şi duioşie şi, copleşit de fericire, ajungi astfel să crezi că eşti în stare de o astfel de dragoste.

* * * Dragostea intensă este ca şi alcoolul: cu cât eşti mai euforic şi mai beat, cu atât te simţi şi te crezi mai puternic şi mai capabil, devenind totodată din ce în ce mai sigur de drepturile tale.

* * * în orice iubire egoistă există un sâmbure de ură inconştientă care nu iartă individualităţii noastre aservirea ei. generatoare de fericire, unei individualităţi străine, * * în orice Iubire ne iubim pe noi transfigurându-l pe celălalt exact aşa cum aspirăm să devenim.

* * * S-a spus că iubirea cea din urmă ne pare totdeauna iubirea cea dintâi: asta din pricină că iubirea cea dintâi ne pare totdeauna ultima.

* * * A iubi înseamnă a fi fericit dar, totodată, înseamnă şi a trăi plenar.

* * * Adevărata iubire implică, pe lângă transfigurare, o dăruire şi o sinceritate totală: din clipa în care există o taină între două suflete care se iubesc, din clipa în care unul dintre ele s-a putut hotărî să ascundă celuilalt un singur gând. vraja s-a rupt şi fericirea s-a năruit. Izbucnirile de mânie, nedreptatea, nepăsarea chiar se pot îndrepta: dar tăinuirea conştientă a adevărului aruncă în iubire un element străin care o denaturează şi o veştejeşte faţă de ea însăşi.

* * * Iubeşte puţin şi se amăgeşte cel ce poate să spună doar prin cuvinte cât şi cum iubeşte.

* * * Dragostea copleşitoare şi reciproc transfiguratoare îi face pe oameni să se simtă divini şi egali.

* * * Principalul bun divin al vieţii împlinite este dragostea uriaşă şi profund transfiguratoare de oameni.

* * * Simţim imperios nevoia de a iubi. de a idealiza şi de a transfigura înainte de a iubi pe cineva anume.

* * * Dragostea şi fericirea plenară sunt două elemente importante prin care omul atinge infinitul.

* * * S-a constatat adesea că oameni care nu se pricep aproape deloc să scrie, în nicio împrejurare, compun totuşi versuri bune sub inspiraţia dragostei. O putere asemănătoare are dragostea asupra întregii noastre naturi. Ea pune în mod minunat stăpânire asupra tuturor sentimentelor: îl face pe bădăran politicos şi-i dă cutezanţă celui temător. Până şi în cei mai abjecţi şi mai vrednici de

milă se trezeşte, graţie dragostei, curajul de a înfrunta lumea. Încredinţând ud pe îndrăgostit unei alte făpturi, dragostea îl încredinţează şi mai mult sieşi. El devine un om nou. minunat, cu percepţii noi. cu idealuri noi, mai frumoase şi atinge ca prin miracol o solemnitate religioasă a caracterului şi a ţelurilor, datorită transfigurării prin Iubire.

* * * Să nu se creadă iubit nimeni dintre cei care niciodată n-au iubit pe nimeni.

* * * Dragostea adevărată şi transfiguratoare îl face pe om un veşnic poet extaziat, * * Cel mai trist în dragoste este nu numai că, pentru unii, dragostea nu durează pentru totdeauna ci că şi fericirea pe care o cauzează este uşor dată uitării.

* * * Unde nu există o mare dragoste profund transfiguratoare, nu există nicio posibilitate de a ajunge la adevăr.

* * * Mulţi oameni nu pot să vrea decât ceea ce iubesc. Iubirea este la ei un îndemn pentru voinţă şi pentru orice stimulent şi mobil în viaţă.

* * * Când spunem Iubire adevărată, trebuie să înţelegem aspiraţie transfiguratoare către fericire şi frumuseţe. Aceasta este definiţia iubirii la unii înţelepţi ai Orientului. * Dintre toate fiinţele acestei planele, doar omului îi este propriu să iubească şi să stimeze chiar şi fiinţele care îl ofensează, care-i arată duşmănie. Aceasta, cu gândul plin de compasiune, că poate au făcut-o din ignoranţă.

* * * iubindu-le, plini de transfigurare, conferim fiinţelor umane şi chiar lucrurilor frumuseţe. Iubirea cuprinde întregul mister al idealului... A iubi înseamnă a transfigura şi a înfrumuseţa: a transfigura şi a înfrumuseţa înseamnă a iubi DIVIN. * Se pare că natura n-are alt scop decât de a arunca pe toate fiinţele unele în braţele altora şi de a le face să guste, graţie transfigurării prin iubire, între două neanturi infinite, beţia euforică a îmbrăţişării divine.

* * * în fiecare om există o infinită nevoie de a iubi,

care-l divinizează atunci când este plenar şi sublim manifestată.

* * * Nimic nu este mai presus decât să trăieşti intens pentru o mare şi sublimă Iubire… Marile pasiuni profund transfiguratoare şi înălţătoare nu sunt niciodată sterile.

* * * Iubirea copleşitoare care transfigurează ţelul său îşi găseşte în ea însăşi lot scopul şi toată mulţumirea.

* * * prietenia este cel mai adesea rodul timpului; îi trebuie ani ca să se coacă: în timp ce dragostea intensă este ca fulgerul, uneori născută din furtuna unei profunde transfigurări.

* * * Dragostea adevărată şi profund transfiguratoare nu poate oferi altceva decât pe ea însăşi şi cine vrea altceva nu-i demn de a fi iubit.

* * * La ce bun să-i dai poetului o liră minunată fără strune şi omului o viaţă fără dragoste.

* * * Cea mai mare fericire, după aceea de a iubi plin de transfigurare, este să-ţi mărturiseşti iubirea pe care deja simţi că poţi să o manifest!

Dacă cu adevărat iubim, dragostea va chema într-ajutor pe vreunul dintre semenii ei: generozitatea, transfigurarea, bunătatea. Inteligenţa… Nimeni, nici însuşi destinul, nu atacă cu inima uşoară o pasiune înălţătoare.

* * * Acela care, graţie transfigurării profunde, nu consideră cusururile minore ale fiinţei iubite drept virtuţi înseamnă că nu iubeşte cu adevărat.

* * * În faţa marilor calităţi divine ale altcuiva, nu există altă salvare decât dragostea profund transfiguratoare, intensă şi constantă.

* * * iubiţi-vă plini de dăruire şi transfigurare: iar dacă nu vă puteţi iubi, atunci măcar toleraţi-vă cu olimpiană detaşare, unii pe alţii.

* * * Nimic nu ne face mai necesari şi mai fericiţi pe toţi. În lume, ca iubirea intensă şi profund transfiguratoare pe care o trăim pentru semenii noştri.

* * întotdeauna plac imens în dragoste nesăturaţii – ei sunt nişte fericiţi care trezesc o vie admiraţie. Au ceva

din eroismul sublim al îndrăzneţilor care vor să treacă oceanul înot.

M Numai sufletele egoiste şi vulgare îşi batjocoresc dragostele de odinioară. Oamenii de bun simţ păstrează cu sfinţenie amintirea acelor clipe paradiziace.

* * * Iubind un om intens şi transfigurându-l, nu-l vedem oare mai bine şi mai corect decât neiiibindu-l?

* * * Trebuie întotdeauna să-ţi dăruieşti cu anticipaţie şi plin de abnegaţie inima pentru a o câştiga pe a altuia în dragoste.

* * * Numai dragostea copleşitoare şi profund transfiguratoare iartă greşelile din dragoste.

* * * Tot ce adeseori este mai bun în noi. este iubirea profund transfiguratoare, sublimă şi intensă. Numai iubirea copleşitoare şi plină de dăruire, în înţelesul cel mai larg, are cu adevărat Importanţă.

* * * Adevărata iubire profund transfiguratoare, intensă şi durabilă sălăşluieşte numai în inimile mari.

* * Iubirea profundă şi transfiguratoare este. pentru cel care o descoperă, una dintre nevoile fundamentale ale fiinţei noastre.

e* Nicicând nu va muri nefericit cel ce din dragoste se inspiră şi trăieşte... în cărţile înţelepţilor scrie că-n iubirea adevărată este DUMNEZEU şi-trăinicia.

* * * Oamenii sunt datori să lupte cu persewrenţă pentru ceea ce cu adevărat simt că iubesc.

* * * Dacă cu adevărat vrei să fii iubit atunci iubeşte plin de transfigurare şi intens. * Iubirea sau antipatia noastră fulgerătoare este efectul binelui sau răului pe care intuim că ni-l fac sau că ni l-ar putea face oamenii cu care venim în contact.

„* Omul care vrea să fie împlinit şi armonios are permanent nevoie de o Intensă dragoste... Viaţa fără fericire, fără duioşie, lara transfigurare şi fără iubire nu este decât un mecanism uscat. scârţâitor şi sfâşietor

* * * Există unii oameni stranii şi dezechilibraţi care nu pot iubi pe unii fără să înceapă să urască pe alţii.

* * * A iubi intens şi înălţător înseamnă a nu cunoaşte aproape deloc orgoliul şi ura. A iubi înnobilat de transfigurare înseamnă a avea lumină în ochi, a fi plin de fericire şi a auzi o muzică divină.

* * * Dacă mai mereu am da dovadă de suficient de multă bunătate şi dragoste de oameni, am putea fi siguri că vom reuşi să facem să mijească într-o oarecare măsură sentimente de dragoste şi bunăvoinţă în sufletele majorităţii oamenilor cu care venim în contact, oricine ar fi ei.

* * * Există oameni închistaţi şi suspicios! care nu pot nici iubi. nici un Dar, văzându-i, nu poţi să nu te miri cum pot trăi în singurătatea şi egoismul lor.

* * * Iubirea pe care cineva egoist remarcă cum este oferită în mod spontan cuiva, mai ales o anume iubire sublimă, deosebit de curată, nu se poate pretinde sau cerer într-un asemenea caz, egoistul nedemn de o asemenea dragoste va fi respins cu revolta firească a aceluia care se apără de un atentat la pudoare.

* * * Există oameni care iubesc doar pe acela care la rândul lor îi iubesc şi alţii care îi iubesc pe ceilalţi oameni, datorită preaplinului lor de dragoste pe care simt permanent nevoia să-l reverse fără a cere nimic în schimb.

IPOHONDRIE = Starea psiho-mentală morbidă care declanşează în microcosmosul fiinţei noastre procese de rezonanţă cu energii subtile malefice, perturbatoare, chinuitoare, bolnăvicioase, care sunt preluate din focarele energetice (sferele) corespondente din MACROCOSMOS şi care este caracterizată prin neliniştea aproape continuă, teamă şi preocupare obsesivă de starea sănătăţii proprii, care mai mereu îl face să gândească la felurite boli sau simptome pe care imaginaţia sa dezlănţuită le descoperă făcându-l să se considere „bolnav” cu cea mai mare uşurinţă. Din această stare apar anumite idei fixe, bolnăvicioase, ale cuiva care crede cu tărie că suferă de o anumită boală pe care însă în realitate nu o are.

Ipohondria apare mai ales la fiinţele umane care au

un mental slab şi la care predomnia centrul subtil de forţă SWADHISTHANA CHAKRA.

ÎNCREDEREA ÎN SINE = este un sentiment binefăcător de siguranţă, determinat de cunoaşterea posibilităţilor şi valorii propriei persoane sau ale altora care, datorită proceselor de REZONANŢĂ pe care le determină (în microcosmosul fiinţei umane) cu energii subtile, binefăcătoare din MACROCOSMOS poate genera îndrăzneală, forţă, inspiraţie, decizie şi reuşită în acţiune. Încrederea DEPUNĂ în sine este rezultatul interiorizării unei suite de relaţii, modele, experienţe (reuşite sau evocate ferm, cu putere). În primul rând, a relaţiei cu autoritatea unui model a cărui valoare este unanim recunoscută. Ea implică, de asemenea, condiţii de valorizare specifică şi de exercitare a aptitudinilor personale.

Încrederea FANTASMAGORICĂ în sine excesivă sau nejustificată este fondată pe supraaprecierea propriei persoane (deseori compensatorie, generată de sentimente de inferioritate, având caracter inconştient), putând determina un mod de comportare deseori neadecvat împrejurărilor. Încrederea al alţii se bazează pe buna lor cunoaştere profundă, obiectivă şi empatică, urmată de lipsa îndoielii asupra cinstei, bunei credinţe şi sincerităţii acestora, constituind una dintre premisele unei comunicări interumane calitativ superioare (în cadrul unui grup, între iubiţi, între soţi, în relaţia ghid spiritual – aspirant YOGA). Încrederea creatoare în ceilalţi implică o relaţie interpersonal între cel care acordă şi cel căruia i se acordă încrederea.

Acordarea încrederii depinde de factorii psiho-mentali cognitivi şi afectivi (EMFATICI) care orientează alegerea, ca şi de domeniul pentru care că se manifestă. Ea vizează anumite caracteristici reale sau DOAR presupuse ale unei persoane se poate avea încredere în discreţia unei persoane, dar nu şi în capacitatea el de a rezolva o problemă practică, de exemplu).

Capacitatea de a acorda încredere poate suferi

distorsiuni datorate ambilor factori – cognitiv şi afectiv. Incapacitatea de a acorda încredere, suspiciunea generalizată fală de oameni reflecta totdeauna ecoulrunor distorsiuni afective profunde.

Pentru fiinţa umană căreia: se acordă încredere, atitudinea de încredere a unei persoane investite cu un anumit statut poate reprezenta:

— Confirmarea valorii proprii deja cunoscute:

— Aport narcisic necesar pentru dezvoltarea personală (utilizată în acest sens în pedagogie şi în tehnicile de reeducare);

— Recâştigarea încrederii în sine la persoane imature, labile, la care conştiinţa valorii personale este mai mereu direct dependentă de mediu.

Pierderea încrederii în oameni, caracteristică mizantropiei, reprezintă o reacţie neadaptativă extremă, consecutivă unor succesive frustrări particulare.

Pierderea încrederii cuiva, a unei persoane semnificative pentru individ. poate genera stări anxios-depresive intense, punând sub semnul întrebării întreaga sa valoare personală (aceasta este x alabil mai ales la personalităţile imature afectiv).

Credulitatea excesivă care pune în evidenţă NAIVITATEA şi autohalucinarea reprezintă „o formă patologică" sau o variantă imatură a încrederii, care exprimă gradul de dependenţă faţă de anturaj, necesitatea de siguramţă şi afecţiune. Spre deosebire de oligofrenie. unde excesiva încredere în ceilalţi este „constituţională*", am putea spune, în sindromul demenţial, ea poate fi deseori secundară deteriorării capacităţii de a discerne. În paranoia, excesul de încredere în propria persoană are la origine schimbarea raportului eului cu lumea, în sensul unei expansiuni delirante. Iau astfel naştere idei delirante de grandoare, erotomanice, metafizice, de invenţie, de reformă etc. Upsa de încredere în ceilalţi, specifică paranoicului, se traduce în temele delirante de gelozie, de interpretare, de persecuţie etc.

O formă particulară a credulităţii exagerate apare în delirul indus (folie a deux)” în care încrederea faţă de o persoană apropiata (care domină afectiv şi intelectual subiectul indus) se manifestă patologic, uneori în contrast cu lipsa de încredere faţă de ceilalţi.

MDRĂZNEALĂ = atitudine şi conduită adecvată, mărturie a unei mari energii biologice, psihice, mentale şi morale, care îngăduie unei persoane să înfrunte primejdia. Termenul defineşte mai ales o virtute care comporta un risc. Noţiunea de îndrăzneală, ca şi cele apropiate: cutezanţă, curaj, spirit întreprinzător, temeritate, vitejie, exprimă o atitudine mentală, traducând o izbândă a spiritului altruist, conducând uneori la depăşire ori la Jertfa, asupra instinctului de conservare.

ÎNŢELEPCIUNE (cf; lat. *inteuectlo* „sens real, semnificaţie”) = stare supremă de echilibru interior (psihic, mental, spiritual) de seninătate beatifică şi împăcare cu sine. de revelare a spiritului nemuritor (ATMAN), de concordanţa deplină între gând şi faptă, la care ajunge o fiinţă umană cu SAHAS RARA perfect dinamizată. La starea supremă de înţelepciune divină se ajunge printr-o bogată experienţă spirituală, adâncită prin reflexie şi accelerată considerabil prin practica consecventă şi corectă a, treptelor superioare ale sistemului YOGA

Înţelepciunea presupune, deopotrivă, o concepţie generală, armonios integrată prin intuiţie, asupra lumii, asupra omului, asupra poziţiei sale în univers şi asupra realităţii existenţei lui DUMNEZEU. Ea implică de asemenea o cunoaştere a valorilor morale de bine divin, adevăr ultim, frumuseţe perfectă, puritate sufletească, dragoste, respect pentru sine şi pentru oameni, iubirea necondiţionată a lui DUMNE$_2$Ş), precum şi o credinţă de nezdruncinat în acord cu aceste principii şi valori. Înţelepciunea este o expresie a cunoaşterii profunde şi dominării depline de sine, a unei permanente călăuziri în viaţă după principiile divine, universal valabile ce nu contrazic bunul simţ şi inteligenţa creatoare. Înţelepciunea

adevărată reflectă respectul deplin al legilor naturii aşa cum acestea au fost create de înţelepciunea perfectă a lui DUMNEZEU.

„Omul înţelept – spune unul dintre profundele proverbe româneşti – face numai ceea ce se poate (respectă permanent legile divine) şi nu orice din tot ceea ce el vrea”. Înţeleptul se străduieşte neobosit să-şi apropie toate marile valori universal valabile, divine care au fost revelate de activitatea spirituală a întregii omeniri în decursul evoluţiei acesteia, timp de milenii. El înţelege, la unison cu voinţa divină, să aducă o contribuţie efectivă, în măsura propriilor sale puteri, extraordinar de mari (atunci când a atins starea de înţelepciune) la propăşirea spirituală şi morală a omenirii prin acţiuni „opere sau învăţături (ce manifestă şi reflectă armonia, inteligenţa supremă DIVINĂ). Împărtăşite celorlalţi oameni şi, mai ales, prin educarea copiilor, în spiritul şi respectul marilor valori DIVINE: înţeleptul este sever cu sine şi îngăduitor ori plin de dragoste cu ceilalţi atunci când aceştia merită: el îşi construieşte viaţa treptat, punându-şi mai mereu de acord experienţa sa bogată de viaţă şi rodul meditaţiilor s-le profunde cu învăţăturile şi revelaţiile primite atât de la DUMNEZEU cât şi de la ceilalţi oameni de la care el învaţă direct sau află prin operele acestora; înţeleptul consideră că ADEVĂRUL ULTIM ESTE TOTUL şi de aceea nu se statorniceşte într-o formulă rigidă şi definitivă de viaţă, el este ca un copil, în fiecare moment primitor de noi învăţăminte de la toţi şi toate care îl înconjoară, fiind oricând gata să se corecteze pe sine în caz de greşeală, sub îndemn propriu sau străin; el uneşte statornicia deplină a unei poziţii spirituale şi morale, cu receptivitatea la noi valori autentice, divine; el îşi cunoaşte plin de detaşare adevărata poziţie faţă de sine şi faţă de ceilalţi, ferindu-se totdeauna de orgoliu sau de o teatrală umilinţă, înţelepciunea, rod al unei cunoaşteri superioare, ultime şi generale asupra lumii, inspirate de DUMNEZEU, conduce totdeauna la acţiuni benefice, la conduită practică armonioasă, divin integrată şi, în acelaşi timp. face cu

putinţă explicaţia şi întemeierea acestei conduite, după principiile DIVINE, înţelepciunea exclude, în aceeaşi măsură, izolarea fără un rost TEMEINIC de oameni şi sihăstria, situarea excentrică în afara vieţii comunităţii, dar şi sociabilitatea superficială, facilă, înţelepciunea implică, prin urmare, raporturi sincere şi corecte, de prietenie afectuoasă şi dragoste detaşată de interese şi egoism faţă de oameni ce se modulează firesc după gradul de intimitate personală, excluzând, cu excepţia situaţiilor care o impun, vorbirea rece, tăioasă, dar şi o familiaritate excesivă.

Înţeleasă ca o atitudine generală de dăruire faţă de viaţa superioară, faţă de divin, înţelepciunea este o stare profund integrată şi transfiguratoare, înţelepciunea, chiar dacă nu presupune un cod rigid de prescripţii de conduită, impune totuşi un întreg şir de comportări practice armonioase, divine, superioare, fiind dublată de acţiuni binefăcătoare concrete, care sunt. Înainte de toate, destinate să păstreze echilibrul vital, sufletesc, mental şi spiritual, permiţându-ne să rămânem mai mereu într-o euforică seninătate şi împăcare cu sine. ce atrage adeseori în mod spontan instalarea divinei fericiri nepieritoare FEXTAZI (stare caracteristică în cazul atingerii înţelepciunii). Toate marile căi spirituale ale umanităţii, printre care un rol de cinste îi are YOGA, au conţinui, au exprimat sau au condus, pe acei care au ştiut să le înţeleagă şi înainte de toate să le aplice corect, practic, la înţelepciune.

Religiile. YOGĂ, principiile divine de morală practică, filosofiile autentice, marile creaţii nepieritoare, geniale, literare şi artistice, concepţiile ştiinţifice, obiective, generale asupra lui DUMNEZEU, lumii, vieţii şi omului, au alcătuit îndemnuri directe sau indirecte la înţelepciune, uneori ele fiind mai mult sau mai puţin o formulare explicită a unei anumite înţelepciuni. Nu vom cita, aici, pentru a ilustra această noţiune sau pentru a o fundamenta teoretic niciun nume şi niciun titlu de operă: orice indicaţie ar fi de altfel limitativă: ar trebui să ne

referim, în această privinţă, la spiritualitatea umană, înţeleasă în întregul ei. rod al activităţii spiritualeşi divine a tuturor popoarelor şi a tuturor epocilor.

Înţelepciunea, atunci când este o calitate înnăscută, fiind deja dobândită prin eforturile perseverente realizate de spiritul ce s-a încarnat, în alte existenţe (exemplu) practica YOGA încununată de succes (atingerea celor mai înalte trepte spirituale în altă viaţă) este un dat cu care unele fiinţe umane se nasc; în alte cazuri, înţelepciunea este rezultatul unei experienţe personale şi spirituale atinse prin practica perseverentă YOGA. În continuă desfăşurare şi împlinire. Înţelepciunea este capacitatea net superioară de înţelegere şi judecare a lucrurilor şi aspectelor existente, implicând o cunoaştere esenţială adâncă a realităţii, experienţă spirituală bogată, măsură, echilibru deplin între dorinţă şi posibilitate, cunoaşterea lui DUMNEZEU din care izvorăşte seninătatea sufletească euforică şi împăcarea cu sine şi cu lumea, inteligenţă urmată de bun simţ în conduită şi în aprecierea justă, obiectivă a evenimentelor şi a realităţii.

Înţelepciunea se dobândeşte în urma unor bogate experienţe spirituale (accesibile cu uşurinţă prin realizarea diferitelor tehnici YOGA) şi se opune exceselor de orice fel. Înţelepciunea presupune cunoaşterea profundă de sine şi cunoaşterea lui DUMNEZEU şi a lumii, o filosofie autentică practic-acţională, dar şi dominarea însoţită de transformarea de sine, ca mijloc de dominare şi transformare creatoare a lumii înconjurătoare, de impulsionare creatoare a celor cu care înţeleptul vine în contact.

[Tin practica YOGA corect şi perseverent realizată, înţelepciunea nu mai este apanajul doar al persoanelor de vârste mai ax-ansate care cunosc cu anticipaţie consecinţele diverselor acte şi posedă un simţ extraordinar ai relativităţii. Unii spun: „Viaţa te înţelepţeşte”. dar cu toate acestea şi la tinerii yoghini este posibilă dezvoltarea înţelepciunii după felul cum ştiu să înveţe foarte mult atât din experienţa lor spirituală cât şi din aceea a altora, după

modul în care ei ajung să aprecieze faptele într-o perspectivă armonios divină, complex-superioară, corelată şi iniuitivraţională.

Înţelepciunea este o virtute esenţială în acelaşi timp gnoseologică şi morală, implicată în finalitatea însăşi a sistemului YOGA. care reuneşte revelarea lăuntrică a existenţei lui DUMNEZEU, cunoaşterea teoretică a legilor fundamentale ale MACROCOSMOSULUL (care exprimă inteligenţa perfectă, reflectată în mod armonios de DUMNEZEU în manifestare) şi înfăptuirea oricărei acţiuni, corespunzător cu această treaptă superioara atinsă. În antichitate, conceptul de înţelepciune desemna „echilibruv deplin al personalităţii, cumpătarea în toate, stăpânirea perfectă şi sublimarea pasiunilor în avantajul cunoaşterii superioare, raţionale. Împăcarea omului cu lumea, seninătatea euforică spirituală, trăirea deplină, la unison cu voinţa lui DUMNEZEU În manifestare. Stoicii şi epicureicii o defineau ca absenţă a suferinţei, a pasiunii josnice („aponia”, „apathia”) sau ca absenţă a neliniştii, a emoţiei negative („ataraxia”, „adiforia etc.

Înţelepciunea a fost idealul suprem nu numai al sistemului YOGA. dar şi al oricărei filosofii prin excelenţă superioară şi contemplativă, întemeiate pe ideea antinomiei critice spirit, suflet-corp şi pe principiul autoperfecţionării depline, graţie revelaţiilor divine, a fiinţei umane, ca unică modalitate a acesteia de a se depăşi pe sine. Idealul înţelepciunii a avut o vădită încărcătură laică întrucât preconiza realizarea fericirii şi nemuririi spirituale a omului aici şi acum şi nu în spiritul transcendentalismului religios.

Sensul originar al conceptului s-a perimat cu excepţia sistemului YOGA şi înţelepciunea are astăzi tot atâtea ipostaze câte filosofii există. Idealul înţelepciunii în accepţiunea YOGHINĂ a termenului este; îmbinarea continuă, vie şi creatoare a teoriei superioare, divine cu practica; înţelegerea necesităţii concret supreme şi, pe această bază, realizarea creaţiei ideale conştiente: participarea la înfăptuirea idealului eliberării spirituale a

fiecărei fiinţe umane prin eliberarea tuturor şi al eliberării spirituale a tuturor prin eliberarea spirituală a fiecăruia; depăşirea limitelor de tot felul şi a condiţionărilor obiective şi subiective frenatoare ale progresului prin efortul unit al înţelepţilor şi prin efortul individual de autoperfecţionare şi desăvârşire, pentru asigurarea saltului de la omul egoist, meschin şi mărginit la omul pe deplin integrat în DIVIN şi desăvârşit.

În concluzie, putem spune că înţelepciunea este o calitate şi în acelaşi timp o capacitate esenţială a fiinţei umane, rezultată din integrarea armonioasă a unor experienţe spirituale bogate a unei reflectări clare, profunde şi superioare a lumii, a lui DUMNEZEU, sub majoritatea aspectelor sale materiale şi spirituale, înţelepciunea presupune o echilibrare deplină a dorinţelor cu posibilităţile proprii. Ea se dezvoltă în urma unui proces profund de autocunoaştere. determinând aprecierea obiectivă a lumii nu doar prin judecăţi de valoare afirmative sau negative, ci şi prin judecăţi ipotetice. În cazul celui înţelept nu este niciodată vorba de o resemnare sau de o complacere în inerţie a individului, ci de un mod net superior, dobândit de cunoaştere şi transformare a realităţii ca atare, ce se bazează în special pe cunoaşterea cauzelor care provoacă un eveniment, o situaţie sau pe intuirea obiectivă a motivelor care determină o anumită conduită sau alegere.

Înţelepciunea presupune un stil existenţial armonios şi integrat care nu se raportează la exigenţele imediate şi nu valorifică, în primul rând, aceste exigenţe: presupune, de asemenea, umor, detaşare, simţul relativităţii evenimentelor trăite (Jung, de exemplu, vorbeşte despre arhetipul Marelui înţelept). Marii înţelepţi sunt în general înzestraţi cu certe însuşiri extraordinare şi transumane. Înţelepciunea, ca atribut al desăvârşirii spirituale a fiinţei umane poate fi atinsă prin practica perseverenţă YOGA. Opusul stării de înţelepciune este starea de PROSTIE sau IGNORANTĂ. În timp ce starea de înţelepciune generează fericire şi armonie, prostia dă naştere suferinţei şi

dezechilibrului. Marele înţelept BUDDHA spunea. Într-o comparaţie foarte sugestivă, că aşa cum la un car cu patru roţi primele două roţi din faţă pot fi considerate, analogic vorbind, ca fiind ignoranţa! celelalte două roţi care vin imediat după aceea în spate reprezintă suferinţa care urmează după aceea. Prin urmare, starea de ignoranţă (prostie) este întotdeauna, mai devreme sau mai târziu, urmată de stări de suferinţă sau durere proporţionale.

KARMA = 1) o acţiune fizică, psihică sau mentală oarecare împreună cu consecinţele sale: 2) consecinţa unei acţiuni de natură fizică sau subtilă (psihică, mentală): 3) suma tuturor consecinţelor acţiunilor realizate în această viaţă sau într-o existenţa anterioară de o anumită persoană: 4] înlănţuirea cauzală (cauză-efect) a manifestării. KARMA unui om este forţa activă sau potenţială tare îi orientează comportamentul, acţiunile şi gândurile sale prezente şi viitoare. Orice KARMA este sămânţa (germenele) unei alte KARMA, iar fructele (rezultatele) acestora vor fi resimţite sub formă de succes, bucurie, ghinion sau suferinţă. În confontiitate cu natura acelor acţiuni, intenţii sau gânduri. Cu toată această condiţionare KARMA ică, omul are totuşi libertatea să aleagă între tendinţele naturii sale umane. Prin înlăturarea ignoranţei şi dăruirea totală a fructelor sau roadelor acţiunilor sale către Supremul Absolut (Dumnezeu), fiinţa umană se poate elibera fulgerător de legăturile KARMA-ei. atingând astfel Eliberarea spirituală şi înţelepciunea.

LIBERTATE (cf. lat, fâbertos) = determinare fundamentală, definitorie pentru existenţa umană, atribut al comportamentului conştient, motivat subiectiv de scopuri şi aspiraţii, având drept corelate esenţiale necesitatea şi legităţile obiective din natură şi din MACROCOSMOS. Multă vreme, gândirea filosofică a interpretat abstract-metafizic relaţia dintre libertate şi necesitate, ca opoziţie absolută între un atribut al Eului şi mecanismul aparent orb, implacabil, al Naturii. Opunerea a doua entităţi hipostaziate – Eul liber şi Natura guvernată de necesitate – determină o dispută principial insolubilă

discursiv, în care se înfruntă: pe de o parte, conceperea voluntaristă a libertăţii, ca sfidare şi anihilare ontologică a necesităţii, prin spontaneitatea neguvernată de legi „mecanice” a liberului arbitru. Şinele SUPREM (ATMAN) fiind suveran într-un domeniu distinct al fiinţei („mai înalt” sau „mal adânc” decât aparenta platitudine a cosmosului natural); pe de altă parte, înţelegerea limitat-fatalistă a libertăţii, ca renunţare contemplativă la lupta inegală cu destinul (KARMA) implacabil, pe care Eul – recunoscându-se învins în planul cauzalităţii – îl depăşeşte prin demnitatea spirituală a reflexivităţii împăcate cu sine.

Ieşirea din această dilemă începe a se întrezări odată cu primele încercări de înţelegere profundă a raportului dintre libertate şi necesitate; SPINOZA, LEIBNIZ, KANT dezvoltă ideea că libertatea nu poate fiinţa ca absenţă totală a necesităţii, fără de care cosmosul redevine haos, în care totul se supune hazardului imprevizibil şi iraţional-Libertatea este deci concepută ca necesitate imanentă, ca autodeterminare a omului prin intermediul voinţei călăuzite de Sinele SUPREM (ATMAN) ce se manifestă prin raţiune. Perspectiva raportării metafizice a Eului faţă de Natură este integrată, iar Natura este. concepută ca un univers guvernat de o necesitate riguroasă şi atotcuprinzătoare. În această viziune, locul şi rolul ontologic al libertăţii nu poate fi decât slab – o formă aparte de necesitate, dar nu „oarbă”, ci conştientă. „Oarbă e pentru cel prost necesitatea – spunea HEGEL – întrucât nu este înţeleasă”. Punct culminant al filosofiei moderne, concepţia hegeliană este exprimată în celebra teză a „Logicii**: „Acest adevăr al necesităţii este deci libertatea. Iată principalele caracteristici ale acestei interpretări: în primul rând, libertatea admisă ca atribut al fiinţei în genere, premisele ei fiind căutate în natură. Proiectat pe fundal cosmic, Eul apare mărunt şi neînsemnat în sine. dobândind o divină demnitate ontologică aparte. Întrucât este actorul scenei finale a devenirii cosmice, chemat să desăvârşească planul ascuns al lui DUMNEZEU ce guvernează întreaga fire.

În al doilea rând, dat fiind că singularitatea existenţială a omului se arată a fi spiritul, atributul libertăţii se exprimă prin putinţa de înţelegere prin concept a necesităţii în acţiune, Eul rămâne dominat de o legitate implacabilă, dar este pe deplin liber, întrucât îşi face, prin gândire, din această legitate o normă interioară, în acest fel. adâncirea libertăţii devine exclusiv o chestiune de aprofundare a cunoaşterii obiective.

Filosofia YOGA aduce unele clarificări esenţiale statutului ontologic al libertăţii;

— Aceasta este privită ca atribut definitoriu pentru condiţia divină a fiinţei umane, ca emergenţă a unei stări superioare existenţiale, odată cu detaşarea omului de natură, prin practica YOGA care accelerează evoluţia spirituală;

— Libertatea este înţeleasă ca determinare a existenţei integrată în armonia legilor divine ce există în MACROCOSMOS, constituite de înţelepciunea lui DUMNEZEU şi reflectate în dimensiunea atemporală a „esenţei umane** (ATMAN), întrupate în Eul individual:

— Filosofia YOGA depăşeşte limitele tratării contemplativiste, a esenţei libertăţii, demonstrând că realitatea ei se afirmă în acţiunea efectivă a omului prin care acesta DACĂ VREA modifică, în mod conştient, premeditat, realitatea obiectivă far a a încălca totuşi LEGI UE LUI DUMNEZEU.

În perspectiva filosofiei YOGHINE. libertatea se manifestă ca declanşare voită (ce se află pemianent la unison cu LEGILE divine ale firii) a unor serii cauzale

În desfăşurarea evenimentelor reale, astfel încât rezultatul acestora – anticipat mental de către subiect – să coincidă cu un anumit scop benefic, armonios, satisfăcând o nevoie sau realizând astfel o intenţie a agentului. Libertatea presupune aşadar, o serie de condiţii ontologice:

— Acţiunea poate fi liberă şi integrată în DIVINA armonie numai în măsura în care este săvârşită pe baza

cunoaşterii adecvate a legităţilor obiective din natură şi din MACROCOSMOS, ceea ce face posibilă o anticipare corectă a efectului benefic declanşat din iniţiativa subiectului de a pune în acţiune prin REZONANŢĂ anumite energii subtile din MACROCOSMOS.

— Subiectul este pe deplin liber întrucât are posibilitatea efectivă de a opta în faţa unor alternative practice, alegerea unei strategii acţionale. fiind ghidaia de anumite criterii valorice asumate de către fiinţa umană în calitatea sa de agent şi în virtutea propriului său discernământ axiologic. Aceasta presupune responsabilitatea subiectului (prin KARMA ulterioară ce va apărea mai devreme sau mai târziu) ca un alt corelat necesar al libertăţii.

Conceptul de libertate constituie fundamentul categorial al delimitării, în diferite perspective teoretice, a semnificaţiilor particulare atribuite libertăţii morale, spirituale etc, înţelegerea libertăţii prin prisma relaţiilor sale cu necesitatea obiectivă, cunoaşterea şi acţiunea, cu normativitatea întemeiată valoric şi cu responsabilitatea, fundamentează ideea metafizică a libertăţii absolute, ca totală absenţă a oricărei determinări la nivelul SINELUI SUPREM (ĀTMAN), demonstrând totodată că în existenţa umană concretă, determinată de KARMA, nu este posibilă decât o libertate relativă, ale cărei limite se lărgesc continuu, odată cu progresul spiritual, pe măsură ce forţele divine ascensionale ale fiinţei cuceresc un spaţiu de manifestare din ce în ce mai cuprinzător şi divers, atât în controlul eficient al naturii, cât şi în integrarea conştientă şi continuă a energiilor divine din MACROCOSMOS.

MACROCOSMOS/MICROCOSMOS = Textul fundamental al ocultismului: TABLA DE SMARALD” a lui HERMES TRISMEGISTOS care exprimă în mod sintetic analogia şi corespondenţa între Macrocosmos şi microcosmos, constituie textulchele al ştiinţei spirituale.

TABLA DE SMARALD” rezumă totodată în câteva aforisme extrem de concise esenţa filosofiei şi cunoaşterii secrete alchimice. Autorul ei. un mare înţelept şi iniţiat

care a precedat dinastiile faraonilor egipteni din antichitate şi care, mai apoi, a fost considerat de către populaţia Egiptului ca fiind o încarnare divină pe pământ, este cunoscut sub numele de HERMES TRISMEGISTOS. care a fost şi este venerat în egală măsură mai ales în calitatea sa de iniţiator al ştiinţei secrete a alchimiei.

Conform legendei, acest faimos text a fost găsit de către soldaţii lui Alexandru cel Mare, atunci când aceştia au pătruns în marea piramidă a lui Kheops, plasată în complexul arhitectural de la Gizeh. lângă Cairo. Se spune că HERMES TRISMEGISTOS a gravat el însuşi aforismele sale tainice pe o tăbliţă din smarald, utilizând pentru aceasta doar un vârf ascuţit al unui diamant. De aici provine numele de TABLA DE SMARALD" care a fost dată acestui text CRIPTIC. Microcosmosul reprezintă omul cu toate vehiculele sale invizibile; Macrocosmosul reprezintă universul fizic împreună cu toate planurile sale Invizibile. Această definiţie a hermettsmului se regăseşte sub o altă formă şi în ştiinţă: fizica de ultimă oră face destul de clar distincţie între Macrocosmos şi microcosmos: dar aici Macrocosmosul devine lumea omului iar microcosmosul este lumea intra-atomică. De altfel, în ciuda acestei diferenţe, fizica, aidoma esoterismului, are drept principiu fundamental unitatea obiectului său.

Orice demers omenesc ia naştere dintr-o separare a umanului de lume – la început trebuie să existe un obiect, tot aşa cum trebuie să existe şi un subiect –, dar mai apoi demersul se elaborează printr-o depăşire a acestei separări: subiectul sfârşeşte prin a cunoaşte obiectul. Pentru a exista o lucrare sau experienţă reală, este importantă obţinerea unei relaţii potrivite între subiect şi obiect. Evident, relaţia ştiinţifică nu este totuna cu relaţia hermetică. Termenii microcosmos şi Macrocosmos nu acoperă, în cele două sisteme, aceleaşi realităţi. Ştiinţa încearcă să stabilească pretutindeni raporturi de cauzalitate, ocultismul şi YOGA – stabileşte adeseori analogii.

Atât pentru hermellsm cât şi pentru sistemul YOGA,

analogia reprezintă relaţia privilegiată cu universul (MACROCOSMOSUL) – Acest aspect t este menţionat într-unul dintre textele hermetice fundamentale care este Tabla de smarald".

atribuită legendarului HERMES TRISMEGISTOS. lată în continuare, prezentarea traducerii integrale în limba română a conţinutului gravat al TABLEI DE SMARALD, după o traducere care aparţine faimosului alchimist şi iniţiat FULCANELLI: este perfect adevărat şi dincolo de orice îndoială, sigur şi cât se poate de REAL că tot ceea ce se află jos este (în mod ANALOGIC ARANJAT) precum tot ceea ce se află sus: şi este important să se ştie că tot ceea ce se afla sus este (în mod ANALOGIC ARANJAT) precum tot ceea ce se află jos: prin această dispunere unitară sunt înfăptuite TOATE miracolele Unicului (Dumnezeu) şi astfel apar şi subzistă toate lucrurile, forţele tainice şi fiinţele care există. Şi, întocmai precum toate lucrurile, forţele şi fiinţele sunt (există) şi provin din TOTUL – Unul. prin medierea Unicului DUMNEZEU, tot astfel toate lucrurile, forţele şi fiinţele sunt, la rândul lor. născute din Fiinţa acestui Unic (DUMNEZEU) care este singura REALITATE ETERNĂ ŞI INFINITA, printr-un anumit fel (gen) de aranjare şi adaptare.

Soarele (+) (SURYA SVARA – notaţia noastră) este tatăl, iar Luna O (CHANDRA SVARA – notaţia noastră) este mama. Vântul (VAYU TATTVA – notaţia noastră) l-a plasat (purtaţi în pântecele său. Pământul (PRITHIVI TATTVA – notaţia noastră) reprezintă hrana sa şi, în acelaşi timp. este receptaculul (vasul) său. Tatăl totului şi al tuturor (AKASHA TATTVA – notaţia noastră), THELEMA întregii noastre lumi pământeşti şi a infinitului Macrocosmos ce se află chiar aici (THELEMA = expresie care desemnează un loc privilegiat unde pot fi savurate din plin şi pe îndelete toate bucuriile cele mai rafinate. Expresia provine de la cuvântul MÂNÂST1 REA THELEMA, care era Comunitatea perfecţilor epicurieni. imaginată de Rabelais în „GARGANTUAN. Forţa sau puterea sa tainică nesfârşită rămâne întreagă şi este aproape nealterată atunci când ea

este convertită în pământ (PRITHIV1 TATTVA – notaţia noastră). Transmutând cu multă grijă (atent) şi sublimând armonios tu vei separa pământul [PRTTHIVI TATTVA) de foc (TEJAS TATTVA). ceea ce este subtil de ceea ce este grosier şi totdeauna vei acţiona în mod gradat, cu blândeţe şi cu o mare măiestrie.

El (SVARA) urcă de la pământ (PRITHIV1 TATTVA) şi coboară din cer (AKASHA TATTVA) şi prin intermediul lui (SVARA) se primeşte forţa tainică atât a lucrurilor şi aspectelor superioare, cât şi a celor inferioare. Vei dobândi cu siguranţă astfel, prin intermediul acestui mijloc (TRANSMUTAREA INTEGRALĂ ŞI SUBLIMAREA PERFECT ARMONIOASĂ. BENEFICĂ A CELOR 5 TATWA-e) şi cu ajutorul acestei Cunoaşteri tainice, gloria întregii lumi şi atunci orice ignoranţă te va părăsi. Aceasta este forţa ultimă (SVARA) care va fi mereu triumfătoare asupra oricărei alte forţe, căci totdeauna ea (SVARAJ domină şi îmbrăţişează toate lucrurile, forţele şi, fiinţele grosiere şi subtile şi neîncetat pătrunde tot ceea ce este solid şi grosier, în acest mod a fost şi este clipă de clipă creată lumea. De la aceasta (SVARA) pornesc şi devin posibile minunate adaptări, a căror modalitate este aici revelată pe scurt.

Iată, deci. cauza pentru care am fost numit Hermes Trismegistos. cel care deţine cunoaşterea celor trei părţi (fizic, astral, cauzal) ale filosofiei secrete universale. Ceea ce am spus aici despre Opera solară este complet şi desăvârşit”. Recunoaştem în text căutarea pietrei filosofale. De la ea pornesc toate încercările esoterice, fie că sunt alchimice, yoghine. magice etc. Textul conţine axioma pe care se sprijină întreg hermetismul şi anume că analogia – echivalenţa – constituie principiul unificator al întregului univers, inclusiv omul.

Dar cum poate microcosmosul – această „arahnidă”, cum o numeşte Pascal. să se afle permanent în analogie cu universul? Există oare între ei vreo măsură comună? Hennetismul, întocmai ca şi YOGA, pleacă de la principiul că, dacă vrem cu adevărat să urmărim să ieşim din haos,

trebuie implicit să creăm o asemenea măsură. De altfel, adaugă el, omul nefiind numai spaimă şi disperare, ci şi dragoste, această măsură nu este o creaţie artificială: o secretară în chip spontan sau, cu alte cuvinte, intră în constituţia noastră structurală (pitagoricienii susţin că o atare corespondenţă între om şi astre trebuie statornicită mai ales prin cunoaşterea numerelor). Pe de altă parte, însă, dacă respectiva măsură constituie o realitate, orice expresie a acestei realităţi devine ipotetică, aproximativă (de n-ar fi fost aşa. fiinţa umană ar coincide pe de-a întregul cu expresiile sale şi atunci şi-ar fi încheiat ciclul epifanic şi s-ar fi resorbit în sine însăşi). Prin urmare, orice analogie este „un ca şi cum": dar un ca şi cum care. În mod paradoxal, ne face să prindem rădăcini şi totodată ne apropie fulgerător de infinit. Altfel spus: 1) „tot ceea ce se află jos este precum tot ceea ce se află sus" este clar *p* analogie şi nu o identificare: 2) această analogie, ca şi oricare alta, nu a fost stabilită o dată penint totdeauna, ci rezultă riinir-o „muncă susţinută", clin n-o „experienţă 1 directă realizată asupra sinelui şi asupra universului» Analogia stabileşte astfel o apropiere, dar nu se fixează niciodată aici – altfel n-ar fi decât o comparaţie. Ea nu stabileşte apropierea decât pentru a dezvălui eventuale Joncţiuni între fiinţa umană (MICROCOSMOS) şi univers (MACROCOSMOS). cunoscându-se – şi în aceasta constă originalitatea majoră atât a hermetismului cât şi a sistemului YOGA – că universul (MACROCOSMOSUL) permanent ne înglobează şi în acelaşi timp ne înconjoară, că este în acelaşi timp transcendenţă (celălalt) şi noi (acelaşi).

Astfel de consideraţii pot părea, la prima vedere, deplasate pentru un spirit neobişnuit să mânuiască asemenea concepte, care în filosofia presocratică reprezentau ceva obişnuit. Ele vor deveni familiare pentru cine este interesat de YOGA. Să fie doar simple curiozităţi de muzeu? Se poate spune că, dacă în trecut ele au permis eliberarea de obscurantismul religios, astăzi ele contribuie din plin la eliberarea de sub dictatura mitului ştiinţific.

Este necesar ca ele să fie aprofundate, fără a se ceda însă delirului interpretării care dovedeşte nu că metafizica ar fi depăşită, ci că trebuie abandonate ceţurile credinţelor colective. Prin urmare, nu este deloc întâmplător că înţelepţii yoghini au susţinut totdeauna că toate lumile, atât cele de sus cât şi cele de Jos sunt cuprinse în conştiinţa atotcuprinzătoare a lui Dumnezeu.

Intuind această unitate a Macrocosmosului. PARACELSUS spune: „Între cer şi pământ există o unitate deplină care se reflectă, pe de o parte, în influenţa reală sau presupusă, pe care Soarele, stelele şi planetele o exercită asupra vieţii plantelor, animalelor, oamenilor şi asupra leacurilor care derivă din acestea; pe de altă parte, în repetarea structurilor de unde au luat naştere noţiunile de Macrocosmos şi microcosmos".

Cu privire la imaginea întregului, un străvechi text al înţelepciunii evreieşti indică: „Cel Sfânt (DUMNEZEU]. fie el binecuvântat, a creat omul după CHIPUL ŞI ASEMĂNAREA SA, transmiţându-i în el imaginea sfintei împărăţii, care în realitate este imaginea realizată în mic a întregului (MACROCOSMOSUL). O imagine pe care Cel Sfânt (DUMNEZEU), fie el în veci binecuvântat, a privit-o şi a folosit-o ca model atunci când a făcut lumea precum şi toate creaturile ei. Această atotcuprinzătoare imagine este sinteza tuturor spiritelor, de sus şi de jos. fără deosebire: ea reprezintă sinteza tuturor sefiroţilor (sferelor de putere), tuturor numelor, tuturor epitetelor şi tuturor denumirilor" (Zobar).

MATA = Iluzie. Înşelătorie, halucinaţie, aparenţă care păcăleşte. MAYA este o forţă a lui BRAHMAN (ABSOLUTUL DIVIN). Ca iluzie cosmică şi ignoranţă. MAYA îl acoperă de fapt (ascunde) pe BRAHMAN, nepermiţându-l fiinţei umane să vadă decât aspectul diferenţiat sau multiplicitatea universului şi nu realitatea esenţială a unităţii lui profunde. MÂYA are două aspecte: AVIDYA MÂYA (Ignoranţa), care îl îndepărtează pe om de Dumnezeu şi îl înlănţuie din ce în ce mai mult în lumea iluzorie şi VIDYA MAYA (Cunoaşterea), care conduce

gradat omul către inefabila comuniune beatifică şi către cunoaştere divină eliberatoare.

MOARTE = Filosofii materialişti neagă faptul că există vreun principiu imaterial, cum ar fi sufletul sau spiritul, care supravieţuieşte după distrugerea corpului fizic. Această viziune unidimensională a naturii umane este negată şi eliminată cu vehemenţă de toate şcolile YOGA, incluzând şi tradiţiile pragmatice ale budismului. De fapt. marii yoghini sunt cu toţii de acord că este deosebit de important felul în care moare o fiinţă umană. Doar controlul complet al procesului morţii, aşa cum el este realizat printr-o totală conştienţă atât în timpul cât şi după distrugerea corpului fizic, garantează o existenţă fericită după moarte. Marele ideal este de „a muri" sau, cu ale cuvinte, de a transcende iluzia egoului încă din timpul vieţii, astfel încât pentru noi moartea să vină nu ca ceva surprinzător ci să fie, analogic vorbind, comparabilă cu schimbarea unor veşminte de care la un moment dat ne dezbrăcăm. Arta şi totodată ştiinţa esoterică a morţii conştiente este destul de clar revelată, de exemplu, în străvechea lucrare BHAGÂVAD-GITA (VIII. 10.12).

„Acela (practicantul YOGA) care în momentul plecării (cu alte cuvinte în clipele morţii) îşi direcţionează ferm şi cu o minte puternic focalizată energia vieţii (PRANA) către zona din mijlocul frunţii (care este în plan subtil AJNA CHAKRA), fiind cuprins (din plin însufleţit) de Iubire (BHAKTI) şi beneficiind de puterea extraordinară pe care l-o dă (asigură) YOGA, se îndreaptă ATUNCI fără îndoială, FULGERĂTOR, către spiritul suprem divin (PURUSHA) (DUMNEZEU).

Controlând pe deplin toate porţile (DESCHIZĂTURILE DE ACCES ÎN ALTE LUMI) ale fiinţei sale. cufundându-şi ferm mintea în inimă, fixând pe deplin forţa lainică a vieţii în cap (în plan subtil) şi fiind bine focalizat în concentrarea mentală.

yoghină (DHARANA). În timp ce emite mental AUM (MANTRA sacră ce semnilâcă Absolutul) aducându-şi ATUNCI aminte de Mine (cu alte cuvinte de DUMNEZEU)

– cel care pleacă „astfel” abandonând corpul fizic (prin aşa-zisa MOARTE) merge fără îndoială pe drumul suprem (care duce către suprema eliberare)”.

O asemenea fiinţă umană care îşi părăseşte ASTFEL corpul fizic atunci când MOARE transcende FULGERĂTOR legea cauzalităţii (KARMA) şi îşi sfârşeşte PENTRU TOTDEAUNA ciclul naşterilor şi morţilor succesive în LUMEA FIZICĂ (MATERIALĂ). Această învăţătură yoghină secretă este confirmată şi de anumite indicaţii şi mai vechi ce există de asemenea în BRIHAD-ARANYAKA-UPANlă HAD.

Analizând dintr-un alt punct de vedere MOARTEA putem spune că ea este starea oricărui organism după ce viaţa a încetat* fie în organele vitale (aşa-numita „Moarte clinică”), ne în totalitatea celulelor sale. Din acest punct de vedere. Moartea clinică este mai curând un „moment”, în timp ce Moartea biologică a organismului este un proces ce durează până la dispariţia manifestărilor vitale în toate celulele. Pe de altă parte, în orice organism viu există continuu o reînnoire a materiei vii, care include moartea unor celule şi naşterea altora. Uneori, în condiţii de boală, accident, intervenţii chirurgicale etc., pierderile de materie vie sunt masive, dar cu toate acestea, fiinţa respectivă poate rămâne în viaţă.

Moartea naturală este aşa-zisa Moarte „de bătrâneţe”, sub acţiunea implacabilă a timpului, în timp ce Moartea obişnuită poate avea o serie nesfârşită de alte cauze, datorate condiţionărilor destinice (KARMA-ice) ale fiinţei în cauză, Din punct de vedere termodinamic. Moartea înseamnă trecerea ireversibilă la o stare de echilibru cu mediul şi o maximă dezordine a sistemului (maximă entropie). Din punct de vedere ecologic, moartea este o reintegrare a materiei vii în ciclurile geocnimice şi cosmice ale substanţei şi energiei. Din punct de vedere filogenetic şi evoluţionist. Moartea este o condiţie obligatorie a diversificării vieţii şi a progresului biologic. Intuind această realitate, GOETHE scria; „Moartea este lovitura de maestru a Naturii, prin care ea reuşeşte să

producă cât mai multă viaţă”. În această viziune, mai profundă asupra Morţii, Moartea naturală şi îmbătrânirea nu sunt altceva decât un rezultat al evoluţiei vieţii, o achiziţie utilă a acestei evoluţii. Materia vie are în ea o nemurire virtuală, legată de transmiterea mesajului ereditar de-a lungul generaţiilor.

Unii gânditori (ca FREUD, de exemplu) au vorbit chiar şi despre un instinct al Morţii. Din punct de vedere yoghin, Moartea corpului fizic este produsă prin separarea totală a învelişului (dublului) bioenergetic sau eteric de corpul fizic, care era coordonat şi animat de acesta. Omul pare să fie singura fiinţă de pe planeta noastră care ştie că Moartea este inevitabilă, dar această afirmaţie trebuie completată şi cu cea simetrică: omul pare să fie şi singura fiinţă care ştie (este conştientă) că trăieşte. Moartea este privită de multe ori, în gândirea tradiţională, ca o umbră care însoţeşte permanent (şi care trebuie să fie conştientizată că atare) întreaga noastră existenţă; ea este o experienţă generatoare (în cazul celor suficient de evoluaţi spiritual) de revelaţii transcendente şi iluminatorii. Sensul destinului uman constă astfel în participarea activă la realizările şi progresul spiritual atât individual cât şi al întregii umanităţi, sub semnul aspiraţiei de a trăi plenar şi permanent. prin totalitate, în universalitatea Conştiinţei Divine. De altfel. Moartea nu poate fi gândită concret, fapt subliniat şi de SOC RATE: „câtă vreme noi suntem aici, ea (moartea) nu este, iar când ea apare, nu mai suntem noi”.

Căutarea nemuririi spirituale a fost dintotdeauna cea mai intensă aspiraţie a fiinţei umane. Astfel, literatura sacră babiloniană relevă credinţa că prin descoperirea unui ritual adecvat, moartea poate fi învinsă. Căutarea nemuririi în acel context urmărea în special căutarea şi realizarea efectivă a unui anumit ritual care să permită anularea limitărilor şi condiţionărilor temporale ale conştiinţei, prin punerea fiinţei în rezonanţă cu nivelurile divine, atemporale ale Macrocosmosului, în budismul tantric, viaţa şi moartea sunt privite ca alcătuind cele două

aspecte complementare ale aceluiaşi ciclu, amândouă necesitând o pregătire şi o iniţiere adecvată din partea omului. Viaţa materială se manifestă între doi poli opuşi. Domeniul ei nu este acela al fiinţării absolute, ci acela al devenirii şi dispariţiei (transformării), eterna alternanţă a două culori, albul vieţii şi negrul morţii. Numai prin amestecul egal al amândurora este asigurată perpetuarea lumii materiale. Fără moarte, transformarea nu este posibilă: puterea pozitivă (+) nu poate exista nici măcar o clipă fără puterea negativă O complementară. Moartea deci nu este opusă vieţii ci vine în ajutorul ei.

Marea Mamă a Universului (SHAKT1) este intim implicată în toate manifestările morţii, după cum ea este implicată şi în acelea ale vieţii. Tocmai din această cauză ea are o ipostază teribilă pentru fiecare aspect al morţii. Romanii credeau şi ei că ideea Morţii trebuie menţinută în minte cât mai des, în special atunci când viaţa la apogeu te poate face să uiţi de celălalt pol al devenirii. Moartea, partea la fel de necesară a cercului manifestării. Nu întâmplător, atunci când un mare erou militar intra în Roma într-o procesiune triumfală. Într-un car aurit, fiind aclamat precum un zeu de mulţimea impresionată, o persoană purtând costumul şi masca simbolică a Morţii stătea întotdeauna alături de el pentru a-l feri astfel de păcatul mândriei, spunându-i neîncetat: „Omule, aminteşte-ţi că vei muri! (MEMENTO MORI)”, Moartea şi naşterea au o egală importanţă. Întocmai ca două treceri prin aceeaşi uşă: odată intrând şi a doua oară ieşind!

Această idee este reprezentată prin diferitele forme ale Marii Puteri Feminine, divine: pe de o parte, ea este fascinanta, tandra şi minunata Mamă care hrăneşte întregul Univers, pe de altă parte tot ea este terifianta vrăjitoare ce face cu putinţă distrugerea, având (în acea IPOSTAZĂ) un corp cadaveric sau ea însăşi devorând cadavre. Aceste două forme APARENT diametral opuse, trebuie să fie amândouă integrate de către aspirant. În această direcţie, celebrul orientalist ARTHUR AVALON (Sir JOHN WOODROOFE) remarca faptul că în Occident

„teribila frumuseţe a acestor forme înfricoşătoare nu este aproape deloc înţeleasă”. Cu toate acestea, pentru fiinţa iluminată, sângeroasa şi ferocea HALI nu este decât o altă ipostază a minunatei Mame şi iubite cosmice. A fi capabil să suprapui şi să adori cu fervoare ambele imagini fuzionate într-una singură este poate cel mai temeinic început al căii spirituale esoterice.

Chiar şi în cultura occidentală, numeroşi gânditori şi artişti au ajuns, mai mult sau mai puţin independent, la viziunea acestui arhetip feminin al morţii. Oriunde era sau este prezent conceptul de Mamă Natură, este aproape imposibil să nu se observe că este de asemenea perfect natural să mori şi că rădăcinile atât de necesare ale oricărei flori sunt adânc înfipte în reziduurile organice aflate în putrefacţie. Oarecum întocmai ca înţelepţii orientali, poetul ALFRED DE VIGNY percepea Moartea ca pe o Zeiţă Mamă:

„O, Moarte divină, la a cărei chemare Toţi trebui să vină şi să se piardă în a ta îmbrăţişare Strângeţi copiii la pieptu-ţi înstelat.

Elâberează-ne de timp, de număr şi de spaţiu şi dă-ne-napoi tot restul fiinţei noastre Pe care viaţa ni l-a tulburat”.

MENTALITATE = mod de organizare a activităţii intelectuale considerată din punctul de vedere al structurilor logice şi al valorilor afective directoare, cum sunt convingerile şi credinţele. Mentalitatea mijloceşte orientarea specifică în ambianţa cosmică şi înţelegerea sau interpretarea evenimentelor. Fiind relativ stabilă, ea este caracteristică pentru subiectul individual sau colectivităţi, prezentându-se ca un sistem de atitudini afectiv-cognitive care generează, atât timp cât respectiva mentalitate rămâne NESCHIMBATĂ, procese de rezonanţă cu anumite energii subtile din MACROCOSMOS care corespund MENTALITĂŢII ÎN CAUZĂ. Mentalitatea depinde de asimilarea modelelor culturale spirituale şi de experienţa personală de viaţă.

Prin urmare, mentalitatea este un tip de orientare mentală predominantă şi de comportament caracteristic unui anumit grup social, unei anumite culturi sau epoci istorice, manifestându-se ca ansamblu structural (de opinii, prejudecăţi, credinţe, superstiţii, obişnuinţe intelectuale şi etice). Studiul mentalităţilor, elaborat din perspective foarte variate de psihologi, etnologi, filosofi ai culturii etc., a definit până în prezent câteva forme generale de mentalitate colectivă: mentalitatea arhaică sau primitivă, mentalitatea populară sau tradiţională şi mentalitatea modernă, ştiinţifică. Majoritatea concluziilor converg spre ideea că mentalitatea primitivă (a populaţiilor izolate în zone greu accesibile, având o cultură stagnantă, pe o treaptă rudimentară de evoluţie) operează cu reprezentări şi intuiţii „colective, bogate în imagini simbolice, integrate într-o logică concretă, polivalentă.

Unii susţin ca mentalitatea primitivă este o structură fundamentală şi invariantă a minţii omeneşti, putând fi regăsită în psihologia omului modern, sub stratul superficial al gândirii ştiinţifice. Mentalitatea populară sau tradiţională reprezintă o fază intermediară între mentalitatea primitivă şi cea ştiinţifică, fiind caracterizată printr-o structură afectiv-intel-ctuală în bună parte desacralizată şi laică, implicând totuşi o formă de gândire concretă, bogată în reprezentări simbolice şi intuiţii polisemantice, cu accentuate note de specificitate etnică.

Raportarea faţă de lume (în plan intelectual, afectiv, atitudinal. axiologic şi comportamental) a unui individ caracterizează modul său de a fi, definindu-i personalitatea în sinteza mai mult sau mai puţin coerentă şi originală a concepţiilor, relaţiilor, acţiunilor şi reacţiilor sale. JUNG consideră că În cultura occidentală, termenul de mentalitate se referă la „sufletul individual”, pe când în culturile orientale desemnează „sufletul cosmic”.

MISTER = în sens direct, misterul reprezintă ceea ce nu trebuie comunicat ceea ce trebuie să fie păstrat sub tăcere sau, cu alte cuvinte, ceea ce este interzis să fie dezvăluit în afara celor iniţiaţi.

Al doilea sens al cuvântului mister desemnează ceea ce trebuie primit într-o stare de profundă transfigurare, reculegere şi tăcere sau, altfel spus. ceea ce nu trebuie să fie descris oricui sau divulgat.

Există însă şi un al treilea sens, cel mai profund, al acestui termen: misterul desemnează de fapt inexprimabilul care. datorită profunzimii şi complexităţii sale extraordinare nu poate să ne contemplat decât în tăcere.

Într-o străveche lucrare hermetică (atribuită de tradiţie marelui înţelept HERMES TRISMEGISTOS) „KORE COSMU", se spune cu privire la mister: „Misterul teribil al iniţierii primite de la un mare înţelept nu trebuie niciodată să fie revelat sau divulgat oricui, pentru că el are o specificitate şi o încărcătură divină, revelându-ne în mod inefabil accesul la o energie divină".

În alchimie, prin expresia MYSTERIUM MAGNUM se înţelege, din punct de vedere cosmologic. Materia Primă (PRAKRIT! sau MULAPRAKRITI din filosofia SAMKHYA), iar din punct de vedere cosmogonic reprezintă vacuitatea sau separarea ce există doar în aparenţă, între Dumnezeu şi Natură.

„Acest substrat ultim al lumii este numit MYSTERIUM MAGNUM de înţelepţi, iar sursa sa ultimă este descrisă de ei ca fiind o Vacuitate inefabilă care se află imediat înainte de sursa ultimă a binelui şi râului, a luminii şi a întunericului, a vieţii şi a morţii, a bucuriei şi a durerii, a mântuirii şi a damnării; acest substrat ultim (care este scânteia din DUMNEZEU prezent în toate făpturile ca SPIRIT NEMURITOR) este o beatifică prezenţă ce există atât în sufletele umane cât şi în entităţile angelice şi în toate creaturile divine. Acest substrat fiinţează, tainic şi cel mai adesea nebănuit, chiar şi în fiinţele şi entităţile rele ori inferioare". (JACOB BdHME – „MYSTERIUM MAGNUM")

TEIN CREDERE = rezonanţă subtilă cu răul care se manifestă prin lipsă de încredere, absenţa convingerii

pozitive că o anumită stare de fapt este aşa cum ne apare sau că purtarea frumoasă a cuiva nu ascunde alte intenţii, decât cele manifestate. Ca expresie a prudenţei elementare sau a atitudinii circumspecte, neîncrederea ne poate feri de greşeli; exagerarea ei însă frânează iniţiativa, blochează progresul spiritual, trădând, uneori, fie o grijă exagerat de egoistă faţă de securitatea personală, fie o lipsă de bunăvoinţă şi de adeziune faţă de cei din Jurul nostru la care, graţie practicii YOGA. se pot constata cu uşurinţă salturi calitative din punct de vedere spiritual, armonie lăuntrică, sănătate, fericire, împlinire.

NOROC – KARMA pozittvă sau soartă bună. destin favorabil, ursită care ne avantajează. DELOC ÎNTÂMPLĂTOR, datorită faptelor şi gândurilor noastre bune realizate în altă existenţă pentru care acum suntem răsplătiţi cu bine. „BINE FACI, BINE GĂSEŞTI” se spune în folclor. Nenumărate proverbe româneşti au drept motiv norocul: „Norocu-i orb”. „Norocul ne este dat de la Dumnezeu”, „Norocul este totdeauna aşa cum şi-l face omul”, „Norocul este schimbător pentru acela care nu acţionează ca să-l păstreze mereu astfel”. Proyerbele citate cu privire la noroc cristalizează concepţii profunde despre viaţă. În concepţia YOGHINĂ, omul îşi făureşte permanent singur soarta. În funcţie de energia subtilă pe care o angrenează prin punerea sa în rezonanţă cu focarele infinite de putere din MACROCOSMOS în anumite împrejurări concrete. În viziunea yoghină, norocul este ANGRENAREA CONŞTIENTĂ determinată prin REZONANTA a unui complex de împrejurări favorabile ce aduc succes, îndeplinirea unei dorinţe binefăcătoare; şansă.

OBIŞNUINŢA = deprindere propriomotivată ce se impune în conduită în virtutea unei necesităţi afective şi repetabilităţii, indiferent de împrejurări. Obişnuinţa presupune implicarea în actul deprinderii sau în relaţiile habituale a trebuinţei practicării lor repetate periodic, de unde tendinţa subiectului de a-şi satisface obişnuinţa spre deosebire de alte deprinderi care nu se activează decât în

raport cu condiţiile activităţii. Este. de exemplu, deprinderea de a scrie în genere şi obişnuinţa de a scrie ceva zilnic, chiar dacă împrejurările nu impun aceasta. Prin intermediul obişnuinţei, fiinţa umană va realiza predominant AUTOSUGESTIILE pe care mai întâi le-a admis sub formă de sugestii. Nu întâmplător yoghinii spun că „OBIŞNUINŢA AUTOSUGESTIEI PREDOMINANTE ACŢIONEAZĂ CA O A DOUA NATURĂ. GENERÂND EFECTE SPECIFICE CARE SE MANIFESTĂ ÎN TIMP. DIRECT PROPORŢIONAL CU INTENSITATEA AUTOSUGESTIEI REALIZATE”.

OPTIMISM (cf. lat. *opttrnus* „cel mai bun”) = concepţie predominantă ce determină în noi rezonanţa cu energiile subtile benefice din MACROCOSMOS. conform căreia realitatea este capabilă să ne orienteze către o continuă perfecţionare şi fericire, iar lumea şi omul progresează spiritual neîncetat. Îndreptându-se spre un viitor divin mai bun. Strâns legate de teoriile progresului spiritual şi moral, concepţiile optimismului afirmă că omul are posibilitatea de a se apropia de idealul binelui şi dreptăţii care, în cele din urmă, vor învinge răul şi nedreptatea, iar fiinţa umană este capabilă de o dezvoltare mentală şi spirituală nelimitată şi poate să fie fericită. Teoriile optimismului au fost promovate, de obicei, de fiinţele umane pozitiv orientate care se aflau în ascensiune spirituală folosind adeseori cele mai diferite fundamentări. Unele teorii idealiste recunosc, de asemenea, existenţa binelui şi dreptăţii absolute, dar le consideră numai de domeniul „lumii de apoi”. Deşi socoteau că, în cele din urmă, răul este înlăturat, filosofii creştini din Evul Mediu concepeau în mod greşit triumful binelui ca fiind posibil numai în „paradis”, în viaţa pământească omul fiind destinat suferinţelor pentru păcatele pe care le-a săvârşit- un asemenea optimism este însă fals şi echivalent pesimismului, întrucât se sprijină pe recunoaşterea imposibilităţii dezrădăcinării râului, a fatalităţii nefericirii omului în viaţa reală. Continuând tradiţiile înţelepţilor antichităţii, care au promovat idei optimiste, teoriile

optimismului au capătat o mai largă recunoaştere în concepţiile gânditorilor Renaşterii precum şi la unii dintre reprezentanţii idealismului clasic german, în mod deosebit, optimismul a fost dezvoltat ca teorie filosofică în opera lui G. Leibniz, care considera lumea existentă drept „cea mai bună dintre toate lumile posibile1.

YOGA se bazează pe o teorie consecvent optimistă, care fundamentează în noi, prin experienţă directă încrederea în viitor şi posibilitatea victoriei binelui, dreptăţii şi fericirii, toate acestea fiind posibile prin cunoaşterea şi respectarea legilor obiective divine ale MACROCOSMOSULUI. Spre deosebire de concepţiile idealiste, mai mult sau mai puţin greşite, metafizice şi utopice care, în practică, justificau şi permanentizau răul fizic şi moral, nefericirea oamenilor, concepţia despre lume a sistemului YOGA promovează o înţelegere activă a optimismului, cerând aspiranţilor la desăvârşire să lupte efectiv împotriva răului şi nedreptăţii, a cauzelor reale ale nefericirii şi să trezească sau să amplifice în mod conştient în ei binele şi armonia divină prin care se crează. În mod obiectiv, premisele fericirii celor ce vin în contact cu ei. căci acţionând mai mereu astfel, ritmul progresului spiritual se accelerează prin activitate creatoare. Optimismului yoghin îi este străin, în acelaşi timp, orice înţelegere utopică, conform căreia, fericirea ar apărea dintr-odată sau ar fi cucerită în mod absolut, automat, fără eforturile, străduinţele şi aportul aspiranţilor înşişi; dimpotrivă, în etica YOGHINĂ, optimismul reprezintă acea concepţie bazată pe o mare încredere în DUMNEZEU şi în viaţă care se concentrează cu toată atenţia spre perfecţionarea prezentului prin lupta împotriva vechiului care este greşit, a lipsurilor şi piedicilor de tot felul.

Omul optimist, care practică corect YOGA. nu este un visător pasiv, ci un angrenat-activ atât pentru idealul fericirii personale cât şi a celorlalţi care aspiră la aceasta. În acest sens, concepţiile optimismului constituie, în YOGA un puternic factor mobilizator, încrederea deplină în DUMNEZEU şi în energiile sale benefice, armonioase,

pozitive, atotputernice, contribuind la dezvoltarea rapidă şi la afirmarea capacităţilor creatoare ale omului, la formarea şi amplificarea unor trăsături morale pozitive.

Optimismul este o concepţie despre om, viaţă, bine, fericire, armonie. DUMNEZEU, care afirmă posibilitatea desăvârşirii spirituale a omului, atingerea fericirii, îmbunătăţirea continuă a condiţiilor sale de viaţă, progresul lăuntric psihic, mental şi spiritual. Sistemul YOGA este o concepţie integral optimistă, pentru că este în acelaşi timp direct experimentabilă în momentul atingerii stării beatifice de CONŞTIINŢĂ COSMICĂ cunoscută In YOGA sub numele de SAMADH1 (EXTAZ DIVIN). YOGĂ afirmă că este cu putinţă să se atingă de către om fericirea absolută. Optimismul este şi o trăsătură de caracter individual constând în rezonanţa predominantă cu energiile subtile binefacâloare-sublime din MACROCOSMOS şi din predispoziţia de a înţelege lumea pe latura ei bună, de a prevedea şi aştepta mai binele, fericirea, afecţiunea divina, sănătatea, armonia.

În concluzie, putem spune că optimismul este o concepţie morală şi o atitudine existenţială predominantă opusă pesimismului, care este axată pe credinţa în posibilitatea nelimitată, legitimă a omului de a dobândi fericirea, sână* a tea. evoluţia spirituală, mulţumirea de sine şi împlinirea armonioasă a fiinţei sale, călăuzind prin eforturi tenace şi adecvate meandrele destinului spre un deznodământ contanţi cu năzuinţele şi aspiraţiile lut Ipostaziind o stare de spirit, un postulat filosofic, optimismul ontologic concepe întregul univers ca pe o alcătuire desăvârşită (Leibniz – lumea existentă manifestată de DUMNEZEU este cea mai bună cu putinţă) sau ca o realitate ce tinde în mod natural spre desăvârşirea morală şi spirituală.

Într-o accepţiune uzată şi inconştientă, aşa-numitukoptimism gnoseologic postulează că lumea este în mod nelimitat cognoscibilă, prin progresul continuu al ştiinţei. În opoziţie cu variantele de relativism, scepticism sau agnosticism.

Optimismul, ca trăsătură de caracter reprezintă: atitudinea prin care individul evaluează cam tot ceea ce există în jurul său (fapte, persoane, activităţi, relaţii, situaţii etc.) ca pozitiv, într-o perspectivă de rezolvare eficientă (comportamentul predominant sanguin favorizează formarea unei astfel de trăsături caracteriale datorită dinamizării armonioase a lui ANAHATA CHAKRA).

PESIMISM (cf. lat. *pessimus* foarte rău, cel mai rău") = concepţie predominantă ce determină în noi rezonanţa cu energiile subtile malefice din MACROCOSMOS şi care ne fac să considerăm ca fiind inevitabilă predominarea răului, suferinţei şi nedreptăţii în lume. care susţine ineficacitatea luptei împotriva acestora şi imposibilitatea progresului. Opus optimismului, pesimismul este, în general, reflectarea lipsei de perspectivă spirituală, şi a situaţiei de criză a societăţilor, grupurilor mari de oameni şi a persoanelor aflate în momente grele sau de decădere. Mentalităţile pesimiste pătrund şi în rândurile oamenilor deousolaţi, nefericiţi, dezechilibraţi, râu orientaţi mai ales în epocile de Intensificare a materialismului, de dispariţie a credinţei în Dumnezeu, de războaie sau de calamităţi naturale. Pesimismul a caracterizat şi caracterizează numeroase concepţii mai mult sau mai puţin greşite, religioase şi filosofice. În epoca modernă, pesimismul a fost reprezentat de gânditorul german Schopenhauer, iar în filosofia contemporană este caracteristic concepţiilor eronate ale unora dintre filosofii existenţialişti şi neotomişti, precum şi unor mari artişti, la care, cel mai adesea, este rezultatul conflictului dramatic între idealul lor de perfecţiune şi limitele penibile în care se complac şi trăiesc. Din punct de vedere moral, pesimismul propagă sentimentul fricii faţă de viitor, al inutilităţii şi disperării, al lipsei de sens al oricărui efort, având drept concluzie ultimă sinuciderea; toate acestea se trezesc gradat, se dezvoltă şi se amplifică datorită rezonanţelor cu energiile subtile ale râului, nefericirii, fricii, egoismului, urii ce se află în MACROCOSMOS, Pesimistul este un tip antisocial, care, datorită egoismului, refuză dragostea sau şi-o

reprimă şi datorită modului său negativ de a gândi şi acţiona, îşi amputează propriile lui capacităţi creatoare şi îşi închide orice perspectivă de salvare din nefericire, durere, suferinţă sau eşec, totodată, contrapunându-se eforturilor benefice ale celorlalţi. YOGA respinge concepţia pesimistă despre lume şi om şi combate mentalităţile pesimiste ca fiind în contradicţie cu adevărul şi reprezentând o piedică în calea progresului fizic şi spiritual. Promovând permanent optimismul în toate situaţiile, YOGA nu neagă faptul că, în unele momente, atunci când nu suntem suficient de puternici, răul se poate dovedi mai puternic şi chiar poate învinge binele anemic; totodată ea nu ascunde oamenilor existenţa suferinţelor şi durerii, posibilitatea eşecului, inevitabilitatea luptei cu greutăţile. Pornind însă de la analiza atentă a acestor fenomene, prin prisma leilor divine ale naturii, cât şi prin prisma recunoaşterii progresului spiritual şi moral care se înfăptuieşte în ultimă instanţă, etica yoghină promovează permanent concepţia optimistă care cere împotrivire şi nu dezarmare faţă de rău şi care afirmă capacitatea omului de a intra în rezonanţă cu energiile devine subtile, dătătoare de fericire, armonie, sănătate din MACROCOSMOS, pentru a învinge nenorocirea, pentru a deveni fericit prin activităţi binefăcătoare şi prin luptă creatoare. Pesimismul, ca negare a optimismului, este orice atitudine care susţine prioritatea râului asupra binelui, a durerii asupra plăcerii, a nefericirii asupra fericirii şi a neputinţei omului de a se opune unei lunecări negative şi dăunătoare.

În concluzie, putem spune că pesimismul este o concepţie predominant opusă optimismului. Sub aspect on to-cosmologic pesimistul ipostaziază răul (cu care aproape mereu rezonează aproape inconştient) într-un principiu constitutiv al lumii, menite astfel să rămână întotdeauna, prin natura el, neîmplinită, absurdă, fără sens, imperfectă, întrucât poartă în sine sămânţa discordiei, a autodistrugerii şi lipsei de autenticitate. În plan etic. viziunile pesimiste contestă perfectibilitatea condiţiei umane, pe care o descriu în culori întunecate, ca

iremediabilă zbatere vană împotriva suferinţei, nefericirii, iluziei şi vidului, sortită eşecului; din aceste premise decurge o totală neîncredere în viitorul omenirii, în posibilitatea progresului spiritual. Prin analogie cu această semnificaţie etică a pesimismului este utilizat uneori şi termenul de pesimism gnoseologic (atribuit variantelor de scepticism sau agnosticism), avându-se în vedere negarea parţială sau totală a posibilităţii omului de a cunoaşte în mod cert adevărata lume, esenţa sa nemuritoare. (SPIRITULATMAN) şi propria sa fiinţă. Exprimând cel mai adesea o reacţie critică faţă de mărginirea optimismului naiv, necritic şi mistificator, pesimismul nu este mai puţin unilateral, întrucât absolutizează anumite limite istorice şi particulare ale unui context concret şi trecător, atribuindu-te umanităţii în general. Aceste accente pesimiste se întâlnesc în unele mituri ale societăţii arhaice (Ghilgameş, cutia Pandorei, păcatul originar, şi altele), primind o argumentare filosofică în antichitate (cirenaici, stoicism). Una dintre cele mai notorii expresii sistematice a doctrinei pesimiste apare în filosofia lui SCHOPENHAUER; alţi promotori cunoscuţi ai pesimismului sunt Ed. von HARTMAN, O.SPENGLER sau filosofii existenţialişti.

PERSEVERENŢA (cf. lat. *perseverentia* –". perseverenţă") = Capacitatea unei fiinţe umane de a rămâne fermă şi constantă într-o anumită acţiune. Termenul care este apropiat, tenacitatea, presupune continuitate şi accentuare a efortului simultan cu rezistenţa în faţa obstacolelor. Este demn de reţinut faptul că acest efort este puternic susţinut afectiv (indiferent de sensul pozitiv sau negativ al afectelor). Uneori se vorbeşte despre „firea hi per perseverentă", pe care o caracterizează persistenţa anormală a afectului, în special când sunt în cauză interesele personale sau când fiinţa umană în cauză consideră că aceste interese au fost lezate din exterior.

Perseverenţa se corelează pozitiv cu ambiţia (ca angajare voluntară puternică în atingerea ţelului propus, indiferent de greutăţi, angajare ce uneori poate să nu tină

cont de normele morale). Perseverenţa poate evolua în sens pozitiv sau negativ. În măsura în care ambiţia perseverentului îl determină să se angajeze în activităţi benefice, utile din multiple puncte de vedere, perseverenţa este o trăsătură pozitivă; ea devine negativă în cazul în care fiinţa umană respectivă, pentru atingerea scopului, nu ţine seamă de cei din jurul său, nu respectă libertatea şi autonomia acestora, ba chiar îi discreditează până într-atât încât atrage asupra sa rezistenţa şi chiar opoziţia colectivităţii. O persoană perseverenta poate fi conştiincioasă, energică, corectă, dreaptă (cu sine şi cu ceilalţi), poate avea un acut simţ al datoriei, rigoare în ceea ce face; se poate implica puternic în activităţi benefice care necesită efort continuu şi rezistenţă la obstacole. Dar această fiinţă umană se poate simţi în anumite situaţii nedreptăţită, prejudiciată, ceea ce atunci o poate împinge spre o luptă sterilă, permanentă, Cu cei din jur. Manifestată în sens negativ, accentuarea exagerată a perseverenţei degenerează în atitudini nevrotice sau în atitudini psihopatice.

PLĂCERE = Viaţa unei fiinţe umane normale se orientează spontan şi firesc spre atingerea cât mai des posibil a unui maximum de bucurie şi fericire (SUKHA) şi spre o diminuare pe cât posibil totală a durerii (DUHKHA). În timp ce tendinţa de a evita sau de a anula complet cauzele durerii este absolut firească şi chiar stringent necesară, înţelepţii yoghint atrag de asemenea atenţia că oricât de intensă şi se amplă ar fi, plăcerea trebuie şi ea să fie cucerită (stăpânită complet) şi, după aceea, ea trebuie să fie într-o mare măsură transcensă prin sublimarea energiilor ei în energii înalte, spirituale, divine care vor contribui la activarea plenară a lui SAHASRARA

Precum durerea (într-o anumită măsură), plăcerea – care reprezintă totuşi un aspect subtil energetic efemer în această manifestare – are şi ea un efect binefăcător, notabil asupra mentalului uman. din aceasta apărând dorinţa de a fi cât mai des repetată. În cazul în care este vorba de anumite plăceri intense cum ar fi, de exemplu,

cele de natură amoroasă-sexuală, dacă acestea nu sunt, fie în timp ce sunt trăite, fie la scurt timp după aceea SUBLIMATE în mod armonios pentru ca energiile lor componente să fie transformate în energii spirituale, divine această stagnare a lor poate să genereze dezechilibre care vor determina încetinirea sau chiar OPRIREA evoluţiei spirituale ori abanejpnarea căii spirituale.

YOGA propune un ideal net superior care este întrucâtva diferit în comparaţie cu „principiul 1 plăcerii" cunoscut şi îmbrăţişat de majoritatea oamenilor pe această planetă; astfel, in YOGA tradiţională se afirmă că împlinirea totală sau desăvârşirea divină se obţin numai prin revelarea în noi înşine a Sinelui Suprem (ATMAN) şi prin fuziunea extatică completă şi necondiţionată a fiinţei umane cu ceea ce yoghinii numesc Realitatea DIVINĂ Ultimă, Unică şi Transcendentă, a cărei natură este însâsi beatitudinea spirituală infinită şi nepieritoare a lui DUMNEZEU (ANANDA).

REZONANŢA = După cum se ştie, cuvântul rezonanţă provine din latinescul „resonare". care înseamnă a răsuna, a repeta un sunet sau, altfel spus, o vibraţie, în practica YOGA, deci, rezonanţa este un proces de iniţiere sau amplificare de fenomene vibratorii, conştient sesizate în fiinţăproduse sub acţiunea vibraţiiloreneigii provenind din anumite niveluri de manifestare specifice ale universului. Rezonanţa are loc numai atunci când frecvenţa vibraţiilor este apropiată sau coincide cu una dintre frecvenţele cu care universul lăuntric al yoghinului este capabil să vibreze la unison atât Ump cât acest proces se menţine graţie atenţiei. Prin urmare, rezonanţa este un fenomen extrem de complex datorită căruia undele sau vibraţiile-energii ale universului. Indiferent de natura lor. atunci când sunt propagate de la un focar emiţător pot face să intre în vibraţie anumite focare sau zone de corespondenţă din universul lăuntric al fiinţei dacă una dintre frecvenţele proprii de vibraţie ale fiinţei yoghinului este egală sau foarte apropiată de frecvenţa cu care vibrează focarul

cosmic şi dacă energia purtată de vibraţia sa corespondentă este suficient de mare fală de distanţa care separă cele două sisteme în cauză.

Prin practica YOGA conştient angrenată se poate constata în mod inefabil şi nemijlocit multitudinea uluitoare a proceselor de rezonanţă care sunt asimilabile cu toate fenomenele generate de vibraţia-energie, uneori extrem de fină, acţionând în diferitele sisteme existente în microcosmosul fiinţei umane. Multitudinea fenomenelor ce se constată atunci sunt cauzate de energia modulată primită în mod direct prin intermediul acestor unde ce provin de la sisteme sau centri-focar gigantici existând în Macrocosmos sau Univers şi care totdeauna vibrează cu o frecvenţă apropiată de cea a vibraţiilor punctului corespondent din microcosmosul fiinţei yoghinului, considerat pe drept cuvânt rezonator tocmai pentru că este capabil să intre la unison în vibraţie, graţie rezonanţei atunci când este excitai prin vibraţii de frecvenţă egală cu frecvenţa sa proprie. Continuitatea procesului de rezonanţă în universul lăuntric al yoghinului va fi menţinută gratie concentrării neîntrerupte. Amplitudinea resimţită a vibraţiilor induse şi receptate în flinta yoghinului. purtătoare de armonie, sens. energie şi informaţii este maximă în cazul egalităţii acestor frecvenţe tinzând chiar către infinit dacă se păstrează constanţi factorii care declanşează rezonanţa, în această direcţie atenţia focalizală asupra fenomenului va fi totdeauna esenţială din acest punct de vedere. Practica YOGA a permis să se constate că în timpul menţinerii stării de rezonanţă are loc un transfer neîntrerupt de energie şi informaţii de la sistemul sau focarul excitator din univers către focarul sau cent ruj specific corespondent ce există în universul lăuntric al fiinţei în cauză. Din momentul în care se declanşează fenomenul de rezonanţă lăuntrică, în fiinţă se declanşează ca efect o stare corespondentă cu energia receptată, iar amplitudinea vibraţiilor, aşa cum sunt percepute graţie conştientizării în fiinţă, creşte foarte mult, prezentând un maxim caracteristic ce se va păstra

nealterat dacă concentrarea lăuntrică va fi constantă.

În practica YOGA de zi cu zi. rezonanţa este un fenomen constant, foarte des sesizabil, pe care metodologiile YOGA autentice caută să-l folosească numai într-un sens benefic, creator, echillbrant, contribuind la desăvârşirea şi integrarea fiinţei în armonia universală cosmică. Pentru a înţelege şi mal bine cele arătate, fenomenul de rezonanţă poate fi constatat experimental de către oricine utilizând un pian şi ţinând apăsată pedala din dreapta acestuia în timp ce o altă persoană va emile în apropierea lui un sunet suficient de puternic, de exemplu un LA vocal. Se va constata atunci că pianul reproduce prin rezonanţă foarte clar exact acelaşi sunet, coarda acordată corespunzătoare acelui LA vocal intrând spontan în vibraţie sub excitarea undelor sonore vocale. Analogic vorbind, în exemplul nostru vocea care emite LA este unul dintre focarele ascunse ale universului, pianul în acest caz este propriul nost ni univers lăuntric ce va vibra într-o anumită zonă corespondentă ţie îndată ce coarda sa specifică va 11 corect acordată, gratie concentrării şi conştientizării ce va face txisibil fenomenul de RE$_3$JQNANŢĂ. Astfel, în acest exemplu aparent banal putem verifica ilustrarea clarii a unei stâri de unison prin acordare, e aracieristică fenomenelor constatate curmi în practica YOGA. Înţelegerea deplină analogică a acestei experienţe la îndemâna oricui ne permite să intuim secretul fundamental ce se află de mii de ani la baza sistemului YOGA. Sesizând perfect importanţa rezonanţei, înţelepţii Occidentului au indicat laconic: „Cunoaşte-te pe tine însuţi şi vei cunoaşte astfel Universul împreună cu forţele sale ascunse” (Inscripţia de pe frontonul templului de la Delphi).

La rândul lor, înţelepţii Orientului au exprimat acelaşi adevăr într-o formă diferită, spunând: „Ceea ce este aici (În microcosmosul ilinţei laie – sublinierea noastră), se află pretutindeni (În Macrocosmos sau Univers – s.n.). Ceea ce nu este aici (în microcosmosul ilinţei tale – s.n.) nu-i nicăieri (În întregul Macrocosmos sau Univers –

ş.n.)” (TANTRA-SARA).

RÂSUL = este un act emoţional expresiv, angajând mişcări faciale expansive. respiraţie frenetică, fonaţie ritmică şi rezultând dintr-o exaltare excilativă plăcută. Râsul este un act comunicativ specific uman. Pentru a înţelege râsul, trebuie să-l plasezi în mediul său şi trebuie în special să-i determini funcţia sa utilă care este o funcţie echilibrantă şi eliberatoare. Datorită proceselor de rezonanţă declanşate fulgerător, determinate de rezonanţa cu energii subtile binefăcătoare cu care intrăm în legătură prin intermediul centrului de forţă MANI PURA CHAKRA, deseori se începe prin a râde de cel ce râde înainte de a râde împreună cu el. Râsul este un comportament specific şi exprimă prin particularităţile sale ceva din organizarea personalităţii. Unii interpretează râsul ca expresie a unui sentiment de superioritate, iar alţii ca efect al observării unei degradări sau regresiuni, ori ca regresiune spre o situaţie infantilă.

Râsul se produce ori de câte ori în locul reacţiei inteligente şi adaptate a subiectului intervine o reacţie automată şi inadaptată. Diferite cauze pot provoca râsul cu condiţia ca ele să ducă la contraste afective descendente. De regulă râsul îndeplineşte o funcţie catharsică. eliberând de tensiunile generate de contradicţii interne sau externe. Se face deosebirea dintre râsul hedonic în care se exprimă starea generală de excitare, exuberanţă şi plăcere şi un râs provocat de plăcerea comicului şi mediat prin evaluări intelectuale. Râsul patologic este acel acces de râs aberant, fără motiv adecvat şi neasociat cu stări afective corespunzătoare. El produce totuşi un efect catharsic. Este un simptom (râsul patologic) care apare în epilepsie, encefalite, scleroză în plăci şi în diverse afecţiuni psihice.

În concluzie, putem spune că râsul este o manifestare esenţialmente umană: el este însoţit de o activitate mimică, traducând şi manifestând o stare emoţională stenică provocată de o situaţie comică, dar şi de o realizare care îi generează omului bucurie: adeseori râsul poate apare şi ca o detentă afectivă. Adesea, râsul exprimă

un sentiment de superioritate şi, uneori, chiar de ostilitate faţă de obiectul (situaţia, persoana) care l-a declanşat. Râsul se declanşează în urma comenzilor pornite de la nivelul trunchiului cerebral şi măduvei; coordonarea râsului şi-ar afla sediul în regiunea rinencefalică. Iar intelectualizarea sa – la nivel cortical. Pentru realizarea actului râsului, este necesară coordonarea musculaturii faciale, laringolaringlene şi respiratorii, uneori cu participarea binefăcătoare a muşchilor cervicali şi abdominali.

Râsul bolnăvicios, patologic este inadecvat situaţiei, neconcordant cu motivaţia, necontrolat ca durată şi extindere (comparativ cu râsul firesc şi normal, al individului sănătos).

În epilepsie, el apare frecvent ca echivalenţă epileptică. Însoţind criza jacksoniană focală, ca aură sau manifestare crepusculară a epilepsiei majore sau psihomotorii, înlocuind stadiul clonic al unei crize generalizate, ca echivalenţă parţială. Râsul patologic apare şi în encefalite. În scleroza în plăcuşi, într-o formă particulară, în paralizia pseudobulbară, unde se manifestă ca RÂS SPASMODIC.

În psihopatologie, râsul patologic apare în mai multe circumstanţe. În schizofrenie, el este patologic prin neadecvare la situaţie sau la conţinutul ideoafectiv, ca urmare a unor asociaţii aberante, de idei anormale. Frecvent, în schizofrenii, apare un zâmbet stereotip nemotivat. În manie, râsul apare în contextul excesivei bune dispoziţii, fiind determinat de comportamentul exagerat ludic. ca urmare a glumelor „puerile, dar şi cu nuanţă de causticitate, jignire, agresivitate.

În demenţele senile, în paralizia generală progresivă, râsul apare ca manifestare a Jovialităţii sau în contextul megalomaniei (râsul de superioritate), în debilitatea mentală accentuată, râsul patologic apare impulsiv, straniu şi neinottvat.

SUGESTIE = Considerată ca făcând parte din seria

fenomenelor psihice cu reflexie în sfera acţiunilor subconştienle. sugestia este interpretată. in YOGA. ca o reacţie particulară la anumite influenţezi percepţii. rare se manifesui prin activarea unei tendinţe la care adeseori se răspunde, fără colaborarea persoanei în ansamblu. Sugestia constă deci în a provoca prin REZONANŢA (sub forma unei impulsiuni), funcţionarea unei tendinţe, pe care uneori omul nu o poate obţine prin controlul voinţei personale. Mulţi YOGHINI consideră sugestia ca o conduită obţinută printr-un stimul subtil energetic aplicat, în absenţa unei Informaţii specifice asupra naturii răspunsului aşteptat. Mulţi yoghint lărgesc sfera noţiunii de sugestie acordându-i o dublă accepţiune: ca proces psihic, constând dintr-o influentă subtil energetică exercitată de o persoană asupra psihicului uneia sau mai multor persoane, transmiterea unor energii subtile ce generează sentimente, idei. atitudini comportamentale şi ca metodă de psihoterapie şi dinamizare lăuntrică constând în a imprima fiinţei umane convingeri optimiste în posibilitatea reversibilităţii fenomenelor patologice, mobilizarea potenţialului binefăcător, latent, pentru a putea lupta cu succes împotriva apariţiei unor fenomene psihopatologice. IYin punerea în rezonanţă pe care o facilitează sugestia binefăcătoare se facilitează detenta emoţională (catharsis) sau se permite o priză superioara de conştiinţă (sugestia se poate exercita cu uşurinţă independent de starea hipnotică).

Fenomenul de sugestie în YOGA depăşeşte cu mult. prin amploarea şi semnificaţia lui. elementul psihoterapiel. manifestându-se în diverse forme, în grade diferite de intensitate şi în cele mai diverse situaţii. Sugestia este unul din modelele de bază ale interacţiunii umane şi priveşte nu numai indivizii luaţi izolat (sugestia individuală), ci şi grupurile mici (sugestia de grup) şi cele mari (sugestia de masă), în principal, este vorba despre putinţa evidentă pe care un Individ o are (datorită energiei sale psihice gigantice ce se manifestă în aura sa foarte mare) de a impune, prin forţa credinţei şi a afirmaţiei sale,

o idee, o stare sau o emoţie uneia sau mai multor persoane. Reuşita sugestiei ca fenomen de REZONANŢĂ depinde de Jocul dinamic al unor forţe subtile care se găsesc atât în cel care sugestionează cât şi în cel care este sugestionat. În acest sens, sugestia creatoare poate fi definită atât ca acţiune persuasivă, prin care un individ impune altuia o idee benefică, o credinţă sau o tendinţă), cât şi ca fenomen (de REZONANŢĂ faţă de o idee, tendinţă sau credinţă, cu origine într-o influenţă sau acţiune exterioară şi care comportă, o CANALIZARE a puterii lăuntrice şi a libertăţii de voinţă a celui sugestionat). În YOGA. mecanismul sugestiei. În general, este efectul concentrării energiilor subtile într-un anumit punct focar (de exemplu o CHAKRĂ) ce devine, datorită energizării foarte mari. dominant.

În majoritatea cazurilor de influenţă şi dominare malefică, sugestia constă în subordonarea hipnotică (psihică) a unei persoane, influenţelor subtil energetice ale unei alte persoane, dar care se realizează nu pe baza argumentelor raţionale, a motivării logice, ci pe calea subordonării perverse, subtil energetice, la aceste influenţe. Într-un mod inconştient. Sugestia depinde de foarte mulţi factori, cum ar fi: intenţia şi motivaţia celui care sugestionează şi a celui care este sugestionat, de factorii de ambiguitate ai situaţiei respective cât şi de particularităţile subtil AURICE ale celor două persoane.

În concluzie, putem spune că SUGESTIA este acţiunea de a pune în rezonanţă subtilă, de a face să pătrundă în MENTAL o influenţă, de a inspira ceva cuiva. Împreună cu rezultatul unei astfel de acţiuni. SUGESTIA este provocarea unui impuls în locul unei realizări reflectate. Sugestia, ca efect al unui câmp energetic subtil, este o funcţie psihofiziologică normală şi ea există la toţi indivizii, dar la unii, denumiţi sugestibilt, există o receptivitate mai mare la anumite sugestii cu care ei prezintă afinităţi în AURA proprie. Acestui fenomen îi corespunde o modificare a atenţiei care devine exclusivă şi se menţine atunci focalizată aproape fără efort. Ea se

diferenţiază de activitatea voluntară care implică un efort conştient către un scop deoarece este o activitate inconştientă inteligentă, adaptând mijloacele unul scop. Sugestia (ca acceptare a unei influenţe energetice subtile) se derulează uneori în universul lăuntric al subiectului însuşi şi nu totdeauna este obligatorie influenţa unei persoane asupra alteia. Celălalt, în unele cazuri, nu este decât un instrument sau o ocazie. YOGA distinge trei modalităţi de SUGESTIE: 1) sugestia spontană; 2) sugestia provocată; 3) sugestia reflectată sau autosugestia. Sugestia este uşor activată de o atenţie concentrată. Ea are o valoare terapeutică mai ales în forma benefic reflectată şi în tulburările de memorie şi de atenţie; în lupta împotriva hiperemottvuălii şi a timidităţii, a prejudecăţilor paralizante, a neliniştii şi a fricii, a abuliei.

SUG ESI! A poate avea o valoare terapeutică prin punerea în REZONANŢĂ directă a fiinţei umane cu anumite sfere gigantice de forţă subtilă, benefică ci există în MACROCOSMOS. Prin SUGESTIE pot fi receptate în aură energii subtile specifice care vor corespunde totdeauna sugestiilor acceptate.

În sugestia benefică, anumite Influenţe pozitive exterioare sunt utilizate pentru a facilita sugestia directă şi a obţine o detentă emoţională (catharsis) sau pentru a permite o mai bună priză a conştiinţei.

În concepţia milenară yoghină, Macrocosmosul este guvernat prin Intermediul înţelepciunii DIVINE de legi eterne şi armonioase care nu dau greş niciodată. Aceste legi divine eterne sunt subordonate puterii sugestiei Conştiinţei DIVINE Macrocosmice şi infinite. Această sugestie acţionează (sub forma anumitor energii mai mult sau mai puţin subtile ce au frecvenţe de vibraţie diferită) prin rezonanţa în fiecare fiinţă, fenomen sau obiect, mereu pretutindeni, fiind prezentă în toate fenomenele şi pe toate planurile naturii, indiferent dacă se manifestă sub formă de fenomen sau lucru în sine. Cunoscând acest aspect fundamental ne dăm seama de ce este atât de Important ca fiecare practicant YOGA să înţeleagă cât mai bine şi să

amplifice în sens binefăcător legile sugestiei.

Sugestia, ca fenomen Macrocosmic global (ce generează fenomene de rezonanţă) este evidenţierea clară (pentru cel capabil să înţeleagă) şi cauza principală a tuturor fenomenelor fizice, subtile, psihice, mentale şi spirituale, ea fiind chiar una dintre modalităţile de a ajunge la starea de extaz divin (SÂMADH1). Întregul Univers manifestat sau Macrocosmosul, nu este altceva decât atotputernica sugestie a lui DUMNEZEU şi întreaga manifestare trăieşte şi există permanent în şi prin ea.

Sugestia poate fi deci considerată că fiind unul dintre procesele fundamentale ale manifestării. Sugestia, ca fenomen de rezonanţă cu anumite energii (mal mult sau mal puţin subtile) a apărut odată cu Natura şi este la fel de puternică precum aceasta. Fiecare mişcare, de exemplu, o facem prin sugestie. Mai întâi gândim, uneori aproape fulgerător şi după aceea acţionăm. Mai întâi facem planuri şi apoi le realizăm. Cunoştinţele şi experienţele personale sau altfel spus, tot ceea ce am acumulat până în prezent se datorează puterii complexe a sugestiei. Însuşirea oricăror cunoştinţe sau noţiuni se face permanent prin puterea sugestiei. Chiar şi cunoştinţele sau inspiraţiile geniale care ni se par a fi spontane ne sunt date totdeauna tot prin puterea sugestiei, care emană permanent de la energia divină infinită sau Mentalul Macrocosmic al lui DUMNEZEU. Toate cunoştinţele, experienţele lăuntrice sau trăirile pe care le avem, le-am avut sau le vom avea, au existat cu mult înainte ca noi sau Universul să fi existat şi vor exista mereu chiar şi după ce atât noi cât şi Universul vom fi resorbiţi în faza de PRALAYA (dispărând într-o stare de totală nediferenţiere dacă până atunci nu vom atinge starea de eliberare spirituală care singura ne conferă NEMURIREA ÎN ETERNITATE).

Prin urmare, procesul sugestiei este fundamental şi veşnic în orice ciclu al manifestării Macrocosmice”.

Prin practicile sistematice şi metodele specifice sistemului YOGA descoperim că legea sugestiei este infailibilă şi absolută. Fiecare om, conştient sau

inconştient, neştiutor sau înţelept, practicând consecvent YOGA sau ignorând-o, tânăr sau bătrân, fiecare corp animat sau neanimat, organic sau anorganic, toate şi fiecare în parte într-un anumit fel specific sunt permanent supuse puterii infinite şi legii sugestiei. Nu există nicio excepţie de la această lege. Orice sugestie emanată, buna sau rea, îşi are. datorită fenomenelor fulgerătoare de rezonantă, efectul său. direct proporţional (cu durata SUGESTIEI REALIZATE) care apare inevitabil mai devreme sau mai târziu, manifestându-se totdeauna cu o intensitate direct proporţională cu forţa de sugestie care a generat-o.

Prin sugestie permanentă pozitivă sau negativă ne putem influenţa, conştient sau nu, întreaga existenţă atât într-un sens benefic cât şi într-unul malefic. Sugestia binefăcătoare, creatoare este deci factorul cel mai de seamă în practica YOGA în această direcţie este foarte important să înţelegem că, nimeni nu poate ajunge la perfecţiunea deplină a conştiinţei fără înţelegerea profundă şi aplicarea, exactă şi înţeleaptă a ştiinţei şi metodelor binefăcătoare ale sugestiei.

În cercetările făcute de unii savanţi s-a constatat că aproape fără excepţie, perioadele de lună plină sunt caracterizate de creşterea surprinzător de mare a numărului de acte antisociale, crime, violuri, sinucideri. Jafuri etc. Aceasta e o ilustrare edificatoare, care arată influenţa suferită, în imensa majoritate a cazurilor, inconştient de un mare număr de fiinţe umane prin sugestia energiilor subtile receptate din mediul înconjurător foarte îndepărtat (în cazul exemplului nostru energiile subtile malefice ce provin în mod ceft de la Lună).

În această direcţie, diferitele tehnici yoghine de elevare a vibraţiilor aurice.

datorită faptului că ne pun în Inefabilă stare de rezonanţă cu energiile subtile benefice din univers (MACROCOSMOS), permit anularea stării de REZONANŢA în aura noastră cu aceste energii subtile nefaste deoarece

transformă gradat frecvenţa DOMINANTĂ de vibraţie a aurei noastre, făcându-ne INVULNERABILI la aceste energii subtile rele care nu mai pot găsi puncte de rezonanţă compatibile cu manifestarea lor în AURA noastră şi în orice situaţie nu ne măi pot afecta deloc chiar atunci când ele se manifestă foarte intens. În cazul în care. În astfel de perioade de exacerbare a energiilor subtile malefice, constatăm în mod repetat că suntem influenţaţi (sugestionaţi) în rău. atât prin stările lăuntrice proaste care survin şi se amplifică mai ales atunci cât şi prin anumite afecţiuni care se declanşează în astfel de perioade, aceasta pe Indică persistenţa REZONANŢELOR SUBTILE NEGATIVE (MALEFICE) cu acest gen de energii nefaste la care încă mai suntem receptivi deoarece în AURA NOASTRĂ mat există FOCARE DE REZONANŢĂ care fac posibilă punerea şi menţinerea AUREI NOASTRE în stare de PERIODICĂ CONSONANŢĂ cu acest gen de energii subtile malefice. Reuşind să elimine pe deplin focarele de rezonanţă (cu aceste energii subtile malefice) din AURA sa, yoghinul va remarca în mod obiectiv că nu mai este deloc afectat de ele iar INVULNERABILITATEA să dobândită graţie transformării binefăcătoare lăuntrice a dominantei vibratile a aurei sale îi va permite să se convingă pe deplin că CEL ÎNŢELEPT ŞI ACTIV (care nu se complace doar să constate PASIV] POATE ŞI TREBUIE SĂ DOMINE INFLUENTELE MALEFICE ALE FLUIDELOR ASTRALE CARE SUNT EMISE DE DIFERITELE CONSTELAŢII ZODIACALE SAU DE SFERELE DE FORŢĂ ALE PLANETELOR FOARTE ÎNDEPĂRTATE SAU APROPIATE.

De altfel. În întreaga manifestare Macrocosmică a cărei influenţă se manifestă în mod analogic şi proporţional în funcţie de gradul de dinamizare (TREZIRE) în microcosmosul fiecărei fiinţe umane prin REZONANŢĂ predominantă cu energiile subtile benefice sau cu energiile subtile malefice ce există permanent în sferele distincte, ascunse, de forţă ale MACROCOSMOSULU1, marii înţelepţi şi yoghinii avansaţi au constatat că există o

ierarhie riguroasă a sferelor de forţă subtile şi a energiilor care. În funcţie de frecvenţa lor specifică de vibraţie, pot fi controlate şi subordonate de sferele de forţă subtilă superioare. Considerând din acest punct de vedere manifestarea diferitelor energii subtile în Macrocosmos sau în microcosmosul fiinţei noastre, toate energiile subtile se subordonează la rândul lor unor energii superioare sau polar complementare. Astfel, energiile subtile lunare (YIN (» se subordonează energiilor subtile solare (YANG (+» cu care de altfel se şi polarizează, dând naştere PUTERII în urma armonizării lor depline.

În microcosmosul fiinţei noastre, energia subtilă lunară (YIN O) care dă naştere receptivităţii şi pasivităţii, poate fi polarizată şi transformată în putere prin captarea proporţională a energiei subtile solare (YANG (+» care dă naştere emisivităţii şi activităţii (dinamismul). Prin asimilarea armonioasă a acestor două energii subtile complementare (lunară (YIN O) şi solară (YANG (+» în fiinţă se amplifică starea de echilibru polar care dă naştere stării de PUTERE. Prin urmare, energia subtilă lunară (YIN O) poate fi cu uşurinţă controlată şi polarizată cu ajutorul energiei subtile solare (YANG (4)). Energia subtilă solară (YANG (+», la rândul ei. poate fi controlată cu ajutorul ENERGIILOR SUBUME, ÎNALTE ALE LUMII CAUZALE care provin din SFERELE CAUZALE ÎNALTE ALE MACROCOSMOSULUI şi care se manifestă la nivelul CORPULUI SUPERIOR CAUZAL (VIJ NAN AMAYA KOSHA) în microcosmosul fiecărei fiinţe umane care a ajuns să fie conştientă de acest corp (CAUZAL), permiţându-i chiar să realizeze anumite fenomene sau acţiuni aparent miraculoase cu ajutorul acestor energii mentale înalte. Aceste energii înalte, la rândul lor, pot fi controlate cu ajutorul ENERGIILOR SPIRITUALE SUPREME ALE DIVINULUI care sunt captate în microcosmosul fiinţei noastre atunci când SINELE NOSTRU ETERN (ATMAN) sau Spiritul a fost revelat în noi.

Autosugestia. Considerată în lumina tradiţiei yoghine drept un proces de punere în subtilă stare de rezonanţă cu

anumite energii subtile benefice din MACROCOSMOS pe care l-am realizat sau îl realizăm NOI ÎNŞINE. SINGURI (eventual pe baza unui model sau exemplu conştient sau inconştient asimilat anterior sau uneori datorită PROPRIILOR NOASTRE REVELAŢII ce rezultă în urma cunoaşterii) AUTOSUGESTIA este acel PROCES DE REZONANŢĂ AUTOINDUS cu anumite energii subtile benefice din MACROCOSMOS care va permite captarea pe întreaga sa durată a unor energii subtile corespunzătoare procesului de rezonanţă subtilă început, trezii, dinamizai şi chiar amplificat numai datorită propriilor noastre acţiuni mentale care îl declanşează şi îl susţin cât şi datorită unei ATENŢII

STĂRUITOARE care ne permite să percepem fenomenul de captare a acestor energii subtile corespondente în microcosmosul nostru lăuntric, Concretizarea acestor energii subtile în aura noastră se remarcă prin trezirea şi amplificarea progresivă sau accelerată a unor stări DISTINCTE care corespund energiilor subtile specifice care au fost captate în universul nostru lăuntric datorită REZONAISTfEI SUBTILE generate chiar de noi înşine prin aşa-zisa AUTOSUGESTIE.

Utilizând în mod conştient, inteligent, benefic şi creator procesele de REZONANTĂ SUBTILĂ POZITIVĂ cu energiile subtile, benefice din MACROCOSMOS pe care le DECLANŞĂM cu uşurinţă prin intermediul AUTOSUGESTIEI, putem trezi şi amplifica, în fiinţa noastră, orice CALITATE sau VIRTUTE pe baza evocării mentale precise a acelei calităţi sau virtuţi care va face, instantaneu, să intrăm în subtilă rezonanţă cu energiile subtile specifice din MACROCOSMOS care susţin sau fac cu putinţă respectiva calitate, care astfel va începe gradat să se trezească şi să se amplifice în noi. datorită proceselor subtile de REZONANŢĂ, care vor atrage în noi energia subtilă cosmică, corespondentă care FACE CU PUTINŢĂ sau PERMITE SĂ SE MANIFESTE RESPECTIVA CALITATE sau VIRTUTE. Aceste aspecte expuse aici revelează într-un MOD CÂT SE POATE DE CLAR UN MARE SECRET

CUNOSCUT DE YOGHINI de mii de ani. EXEMPLU: Pentru a deveni IUBITORI este suficientă evocarea mentală fermă şi clară a unei stări de IUBIRE INTENSĂ şi focalizarea neabătută a ATENŢIEI lăuntrice asupra acelei stări de IUBIRE pe care eventual am trăit-o cândva mal demult (SUGESTIA = REZONANTA SUBTILĂ CU ENERGIILE SUBTILE ALE IUBIRII PE CARE AM SIMŢIT-O ATUNCI).

Concentrarea mentală asupra stării de iubire trăită cândva pe care o vom evoca NOI ÎNŞINE ACUM este de fapt starea de AUTOSUGESTIE care face cu putinţă să intrăm DIN NOU în rezonanţă subtilă cu energiile subtile ale iubirii din MACROCOSMOS care instantaneu vor începe să fie captate în microcosmosul fiinţei noastre şi când ele au fost asimilate în proporţia necesară, vom constata că în noi se trezeşte şi uneori chiar se amplifică o stare de IUBIRE INTENSĂ datorită fenomenului subtil de REZONANŢA LĂUNTRICĂ cu energiile subtile infinite ale iubirii din MACROCOSMOS. Conform celor explicate mai sus. la fel pot fi trezite, dinamizate şi amplificate în microcosmosul nostru lăuntric orice calitate şi chiar puterile paranormale (SIDDHI-uri).

Prin intermediul diferitelor moduri de autosugestie (benefică sau malefică) noi putem să ne amplificăm anumite calităţi sau să ne exacerbăm orice defecte sau vicii. Prin fenomenele complexe de rezonantă cu diferitele tipuri de energie subtilă, benefică sau malefică din MACROCOSMOS pe care le declanşăm şi adeseori le menţinem aproape permanent, datorită AUTOSUGESTIEI, astfel încât aceste fenomene predominante de rezonantă subtilă CU ANUMITE ENERGII SUBTILE din MACROCOSMOS devin OBIŞNUINŢE CREATOARE sau OBIŞNUINŢE TIRANICE, DISTRUCTIVE, OBSESIVE, fiinţa umană ajunge prin propriile sale AUTOSUGESTII să se ÎNALŢE sau să se PRĂBUŞEASCĂ.

Mulţi oameni, datorită prostiei, au o atitudine dispreţuitoare cu privire la puterea AUTOSUGESTIEI, fiindcă nu-l înţeleg mecanismele subtile. Pentru cel Inteligent şi lucid este evident că aceia care susţin că nu

utilizează niciodată autosugestia. În realitate, clipă de clipă, chiar şi ei se autosugestionează şi cel mat trist este că adeseori el se AUTOSUGESTIONEAZĂ în sens negativ, distructiv, malefic. Orice stare de rezonanţă cu anumite energii subtile din MACROCOSMOS declanşată prin AUTOSUGESTIE generează prin acumularea acestora în aură ANUMITE TRĂIRI CORESPUNZĂTOARE energiilor subtile receptate. Aceste trăiri lăuntrice dau naştere la rândul lor anumitor gânduri care sunt o reflectare mentală, conştientă a acestor stări. Orice gest. cuvânt, intenţie sau acţiune este ulterior rezultatul gândirii. Cuvântul, fapta sunt numai manifestări ale gândurilor care adeseori sunt declanşate datorită AUTOSUGESTIEI. Cel care are o extraordinar de mare putere de AUTOSUGESTIE captează mult mai multă energie subtilă datorită fenomenelor subtile de rezonanţă angrenate şi AURA să devine extraordinar de mare şi puternică din punctul de vedere al sferei de forţă. Un asemenea om poate realiza rapid şi cu cea mai mare uşurinţă sugestii benefice puternice pe care ceilalţi le receptează cu uşurinţă, resimţind AJUTORUL URIAŞ pe care el PERMANENT îl oferă celor care merită.

Pentru cel atent, lucid şi inteligent, intenţiile, cuvintele, gesturile, atitudinile, mimica fetei, acţiunile, modul în care acestea sunt realizate arată totdeauna NU NUMAI CEEA CE GÂNDIM CI ŞI MODALITATEA BENEFICĂ SAU MALEFICĂ ÎN CARE FACEM ACEASTA. Prin analiza corelată Intuitiv a acestor aspecte, noi putem lesta cu cea mai mare uşurinţă dominanta formei (MALEFICE sau BENEFICE) de autosugestie a unei fiinţe umane-Astfel, dacă mai mereu cuvintele şi acţiunile a<stela suni răutăcioase sau negative, este clar că autosugestia predominant angrenată de ea este una de tip distructiv. Deci, toate autosugestiile sunt adeseori doar continuări ale sugestiilor mentale acceptate sau captate prin rezonanţă, Toate sugestiile pornesc din minte chiar dacă sunt determinate din afară şi dispar din nou în minte. Atunci când fiinţa umană nu este încă aptă să rezoneze,

deoarece nu este pregătită lăuntric (să vibreze LA UNISON), ea nu va putea recepta o sugestie chiar şi atunci când această sugestie este benefică şi superioară.

Deci. sugestia mentală stă la baza tuturor celorlalte forme de autosugestie şi este independentă. În cazul în care yoghinul ajunge la perfecţiune, sugestia mentală în cazul său funcţionează continuu (atunci el se află permanent în rezonanţă cu energiile benefice, divine, sublime, spirituale din MACROCOSMOS (care se manifestă plenar prin el) şi este, pentru cei capabili să-i recepteze gigantica sa sferă de forţă. UN FOCAR CONSTANT DE IUBIRE DIVINĂ ŞI DE IUBIRE SPIRITUALĂ îN JURUL CĂRUIA SE DEZVOLTĂ ŞI SUNT IMPULSIONAŢI CEI PUNI DE ASPIRAŢIE ŞI DĂRUIRE FATĂ DE SUPREMUL ABSOLUT). Acest fenomen aparent miraculos este cu putinţă în cazul său pentru că el realizează permanent o stare de rezonanţă perfectă cu sursele infinite ale tuturor energiilor benefice din MACROCOSMOS. Mentalul său individual este atunci de asemenea în rezonantă cu energiile sublime nesfârşite ale MENTALULUI DEVIN MACROCOSMIC.

Toate celelalte sugestii (în manifestarea lor ca fenomene subtile de rezonanţă) depind de mental şi nu pot niciodată să acţioneze fără el. Atunci când am ajuns să ne controlăm cât mai bine gândirea şi energiile subtile mentale într-o anumită măsură, vibrând mai mereu la unison numai cu forţele subtile binefăcătoare din MACROCOSMOS, forţa subtilă magnetică, sublimă, creatoare ce provine din sursele infinite de energie divină din Macrocosmos radiază prin noi. manifestându-se cu putere nu numai în noi ci şi în afara noastră, astfel încât noi putem deveni canale nesfârşite de manifestare ale anumitor tipuri de forţe subtile, binefăcătoare, iar aceasta constituie un indiciu sigur al realizării noastre lăuntrice. În această situaţie, fiinţele umane tulburate, nefericite sau care se află pradă suferinţelor morale, ori sunt stresate sau angoasate şi cu care în unele situaţii venim în contact, vor fi cu cea mai mare uşurinţă impulsionate de aceste

influenţe binefăcătoare, extraordinar de puternice, în prezenţa unor astfel de fiinţe umane extrem de evoluate spiritual, care au o aură cu un diametru de sute de metri, suferinţele, tristeţile. Inhibiţiile şi neliniştile sunt eliminate ca prin farmec, astfel că, toţi cei care au diferite afecţiuni sau probleme, devin în prezenţa acestor uriaşe câmpuri benefice de forţă, liniştite, întremate, euforice, calme şi pline de speranţă. Astfel, putem remarca prin intermediul efectelor provocate în afara noastră, foarte uşor. cu ajutorul energiilor subtile benefice emanate de noi şi care provin din Macrocosmos. că aproape toate aceste fiinţe umane îşi învinge slăbiciunile, suferinţele, angoasele, bolile şi gradat îşi trezesc şi îşi măresc propria putere de voinţă, pe măsură ce încrederea în forţele benefice proprii creşte.

Sugestiile mentale (în calitatea lor de fenomene subtile de rezonanţă] sunt la fel de reale ca şi universul din jurul nostru. Yoghinii avansaţi susţin că în toate situaţiile în care se realizează concentrări mentale intense, gândurile care se dezvoltă atunci sunt în realitatea subtilă veritabile forţe uriaşe, având o formă precisă care te face să poată fi asimilate cu lucruri care aparţin realităţii subtile şi fiecare dintre ele produc mai devreme sau mai târziu anumite efecte corespunzătoare în LUMEA FIZICĂ, MATERIALĂ. Energia subtilă este cu uşurinţă captată în AURĂ şi controlată prin intermediul gândirii, pe toate cele 7 planuri fundamentale ale manifestării, beci. sugestia mentală (în calitatea sa de declanşator al fenomenelor subtile de rezonanţă) poate fi pe drept cuvânt considerată ca una dintre cele mai mari forţe cu care se operează în manifestare.

Yogninti au constatat de mii de ani că mentalul dinamizat al fiecărei fiinţe umane este o copie miniaturală a Mentalului MACROCOSMIC. iar, la rândul său, Macrocosmosul este manifestarea Mentalului Universal Macroeosmic. Mentalul este doar aparent materie, căci în realitate el este energie mentală structurată şi toate obiectele materiale, în calitatea tor de expresii ale energiei modulate şi structurate în diferite feluri, sunt doar

modalităţi de manifestare ale mentalului.

Energiile subtile mentale sau altfel spus forţa mentală sublimă sau, cu alte cuvinte, puterea gândului pol să anuleze prifi focalizare adecvată orice cauză sau efect, permiţând printre altele deplasarea aproape Instantanee în spaţiu (la ns orice distantă) şi în timp (TRECUT, PREZENT sau VIITOR). Energiile sublime mentale se află permanent în afara sferei limitate a cauzalităţii.

Yoghinii avansaţi consideră că energiile subtile* sublime ale minţii pot să influenţeze câmpurile de forţă zodiacală şi stelele ce se găsesc la milioane de miliarde de ani lumină depărtare. Într-o singură clipă, printr-o concentrare mentală adecvată, yoghinul poate să transmită o sferă de energie mentală, benefică, subtilă, gigantică către o anumită fiinţă umană pe a cărei frecvenţă dominantă de vibraţie a fost modulată să rezoneze şi această SFERA DE FORŢĂ va ajunge aproape instantaneu la respectiva flintă influenţând-o extraordinar de mult în bine INDIFERENT DE DISTANŢA LA CARE EA SE AFLĂ

Prin concentrare mentală intensă şi adecvată se poate cunoaşte cu o surprinzătoare precizie trecutul sau viitorul şi la toate aceste performanţe yoghinii avansaţi reuşesc să ajungă printr-o practică perseverentă a tehnicilor YOGA. Prin practica YOGA consecvent angrenată, mentalul extraordinar de puternic al yoghinului se poate transforma într-un veritabil FOCAR emiţător permanent şi într-un rafinat receptor permanent al nesfârşitelor energii subtile benefice.

Yoghinii foarte avansaţi, datorită atingerii treptei de permanentă rezonanţă subtilă cu energiile subtile benefice, nesfârşite din MACROCOSMOS. ajung să acţioneze fără întrerupere ca un veritabil FOCAR de transmisie a diferitelor tipuri de energie subtilă benefică. Atât pentru a ne ajuta extraordinar de mult pe noi înşine cât şi pentru a îi ajuta sau impulsiona eficient pe ceilalţi, trebuie să ne bazăm cât se poate de mult pe ajutorul sugestiei mentale pozitive (binefăcătoare) fără de care nu se poate realiza mai nimic în YOGA

Sugestia este totdeauna aceea care ne face să vedem un anumit obiect ajungând cu ajutorul ei să-l recunoaştem şi să emitem felurite raţionamente referitoare la el. Sugestiile binefăcătoare ale mediului înconjurător, chiar foarte îndepărtat, sunt extraordinar de importante pentru dezvoltarea şi amplificarea puterii superioare a mentalului. Orice sugestie benefică din exterior (MACROCOSMOS), orice energie subtilă, creatoare, cosmică care ne impresionează prin rezonanţă specifică mentalul este de fapt o sugestie pozitivă, binefăcătoare a mediului înconjurător care se reflectă prin REZONANŢA subtilă în microcosmosul fiinţei noastre. Toate acestea joacă un rol pozitiv deosebit de mare mai ales în reuşita meditaţiei profunde şi a concentrării de lungă durată în practica superioară YOGA.

De multe ori sugestia telepatică (receptată ca atare ÎN CALITATE DE MODEL POZITIV) poate să creeze mult mai uşor cadrul necesar în vederea unei rafinări şi dezvoltări rapide a mentalului.

Peisajele naturale foarte frumoase, cascadele, peşterile, marea, munţii, râurile, au de asemenea o influenţă pozitivă considerabilă asupra mentalului. Din această cauză, marii yoghini îşi aleg uneori peisaje naturale foarte frumoase pentru LAYA YOGA. meditaţie, concentrare, cât şi pentru realizarea altor tehnici YOGA. Mai ales începătorilor în practica YOGA li se recomandă să meargă din când în când în zone naturale foarte frumoase şi să practice, fie chiar şi pentru câteva ore, unele tehnici YOGA într-o asemenea ambianţă. Într-un asemenea cadru natural şi minunat, chiar şi un mental haotic sau dezordonat va fi într-o oarecare măsură influenţat în bine.

Dacă începătorii nu reuşesc să facă progrese în concentrarea mentală DE DURATĂ, ei trebuie să analizeze şi să verifice condiţiile mediului imediat în care trăiesc, urmărind chiar să le transforme pe cât posibil dacă este nevoie.

Sugestia binefăcătoare repetată cât mai des de yoghin propriei sale conştiinţe, cât mai ferm cu putinţă

(până când ajunge să devină o OBIŞNUINŢĂ POZITIVĂ), determinând fenomene subtile de rezonanţă benefică cu anumite energii subtile creatoare, nesfârşite din MACROCOSMOS, se numeşte autosugestie. Ea acţionează rapid şi eficient numai prin repetare. Ea poate fi verbală, vizuală, telepatică, mentală sau a mediului înconjurător. Există însă şi un alt fel de autosugestie care este strâns legată de aşa-numita sugestie spontană.

Sperăm că fiecare a ajuns deja să înţeleagă că în cazul autosugestiei, cuvântul „AUTO" înseamnă „eu însumi", „prin mine". Sugestia este deci apariţia sau prezentarea directă a unei idei (sau cu alte cuvinte a unui gând ce declanşează REZONANŢA cu „CEVA" anume) mentalului prin cuvinte, gesturi sincronizatoare, privire, auz, miros, inducţie mentală telepatică, etc. Sugestia rezultă de asemenea prin corelarea unor influenţe combinate mult mai subtile ale mediului intern ori extern, apropiat, depărtat sau extrem de depărtat care, datorită RECEPTIVITĂŢII de la existente în flinta noastră, generează fenomene specifice de REZONANTA.

Wn urmare, antrenarea procesului de autosugestie înseamnă de fapt a acţiona profund, sistematic şi repetat chiar NOI asupra noastră, sugerându-ne ceva anume care va declanşa fenomenul de rezonantă cu realitatea evocată CHIAR de acea SUGESTIE. Autosugestia este o parte principală în focalizarea şi concentrarea intensă a atenţiei.

Atunci când un yoghin avansat, de exemplu, expune în mod elocvent unul grup de aspiranţi o tehnică specifică YOGA. el se foloseşte din plin de extraordinara sa putere de sugestie. Cu toate acestea, atunci când acelaşi yoghin avansat meditează singur sau se concentrează, el foloseşte numai pentru sine, în mod creator, autosugestia. Autosugestia, ca modalitate de AUTOINDUCŢIE şi menţinere a fenomenului de REZONANŢA (cu un contează ce aspect BENEFIC. DIVIN. ELEVAT) este deci condiţia sine-qua-non („FĂRĂ DE CARE NU SE TOATE") a oricărei concentrări reuşite şi a meditaţiei profunde în practica autentică YOGA. În această direcţie, există un adevăr

esenţial (pe care yoghinii avansaţi îl cunosc de mii de ani): noi fie primim aproape tot timpul felurite sugestii de la mentalul nostru, complăcându-ne într-o stare permanentă de receptivitate pasivă şi atunci suntem şi rămânem subordonaţii aparent neputincioşi «iau sclavii acestuia, fie cât mai des ne comandăm CHIAR NOI ÎNŞINE mentalul, în mod activ, prin propriile noastre idei puternice sau gânduri binefăcătoare ce generează sugestii şi în această situaţie suntem şi se drept cuvânt ne considerăm stăpânii acestuia. Numai procedând astfel (graţie controlului exercitat asupra mentalului) noi vom reuşi să intrăm cu uşurinţă în rezonantă şi să ne menţinem în legătură directă cu acele energii subtile binefăcătoare din Macrocosmos de care avem nevoie. În clipa în care ne complăcem să fim şi să rămânem superficiali, obsedaţi, zăpăciţi, distraţi sau neatenţi, mentalul despotic ne conduce prin sugestiile sale ce determină procese de rezonanţă care adeseori ne sunt nefaste. Aceasta implică, mai devreme sau mai târziu. Încătuşare, vicii, manii, subordonare, slăbiciune.

Atunci când yoghinul ajunge să îşi domine mentalul aproape permanent, el îl va conştientiza în calitatea sa de instrument şi această treaptă îi va permite să treacă cu uşurinţă dincolo de el. prin revelaţia Sinelui Nemuritor sau Esenţa Divină din noi (ATMAN). În momentul în care această înaltă treaptă este atinsă, mentalul ni se va supune totdeauna, devenind un perfect instrument de o putere colosală. Toate acestea atrag după sine. cum este şi firesc, suprema eliberare spirituală care ne asigură deplina libertate, însăşi atingerea şi menţinerea mai mult timp a stării de SAMĀDHI. ca fază ultimă în practica YOGĂ. depinde nebănuit de mult de autosugestie. Înainte de atingerea treptei de eliberare spirituală, oamenii sunt subordonaţi în mare parte sugestiilor se tot felul (unele bune. altele rele) primite din propriul lor mental şi din această cauză mulţi dintre ei suferă direct proporţional, consecinţele acelor REZONANŢE nefaste căci. aşa cum am explicat anterior, fiecare sugestie negativă încarcă fiinţa, în funcţie de durata şi intensitatea SUGESTIEI, cu o

energie subtilă corespunzătoare (formei de SUGESTIE) provenind din MACROCOSMOS. După aceea, mai devreme sau mai târziu, toate aceste energii subtile asimilate în aura noastră prin sugestii vor fi trăite până când sunt complet consumate sub forma ANUMITOR STĂRI. Tocmai din această cauză, în practica corectă YOGA este extrem de Important ca toate sugestiile negative, malefice, perturbatoare, inc hist al oare. distructive, să fie cât mai repede complet eliminate PRIN ÎNLOCUIREA LOR cu sugestii creatoare benefice, armonizatoare, stenice, dătătoare de echilibru, pace profundă, fericire, elevare spirituală şi care toate sunt subordonate autosugestei puternice, profund conştiente.

Toate sugestiile ce apar uneori spontan pot fi admise doar atât timp cât ele nu vin deloc în contradicţie cu autosugestia benefica creatoare ce deja există în noi: în caz contrar, orice altă sugestie parazită, dăunătoare trebuie oprită şi anihilată imediat prin ÎNLOCUIREA EI PROMPTĂ (CHIAR FULGERĂTOARE DACĂ SUN fEM CAPABILI) cu opusul său indus cu o mare putere prin controlul pe care îl exercităm asupra mentalului, iată câteva exemple de înlocuire binefăcătoare: ura se înlocuieşte cu IUBIRE: neîncrederea cu ÎNCREDERE: slăbiciunea cu PUTERE: egoismul cu ALTRUISM: răul cu BINE: tristeţea cu BUCURIE: nefericirea cu FERICIRE: efemerul cu ETERN.

Autosugestia creatoare, benefică, combinată cu tehnicile sijecifice YOGA. este un stimulent activ extraordinar de puternic pentru orice acţiune integrată în armonia DIVINĂ şi chiar ix-ntru atingerea gradată a stării de comuniune extatică (SAMĀDHI), Când o anumită energic mentalăntexiulată sub fon na unei idei sau a unui gând rsic emisă şi introdusa în subconştient, acesta se va manifesta ca sugestie, determinând fenomene specifice de REZONANTĂ în universul nostru lăuntric. Atunci când această energie mentală (cu o anumită frecventă de vibraţie) este acceptată sub forma unei trăiri determinate de acea idee. imagine lăuntrică, sau reprezentare

intelectuală, ea devine după aceea o parte constitutivă a gândirii conştiente, a personalităţii noastre individuale. Fiecare fiinţă umană acţionează sau reacţionează astfel, indiferent dacă practică sau nu YOGA. Este. prin urmare, evident că forţa mentală este aspectul fundamental care produce obiceiuri bune sau rele, în funcţie de felul şi predominanţa autosugestiei care. la rândul său. generează fenomene specifice de rezonanţă în microcosmosul nostru lăuntric, canalizând în noi anumite forte subtile (BUNE sau rele) din MACROCOSMOS.

Orice sugestie, fie ea mentală, verbală, telepatică, a simţurilor sau a mediului înconjurător apropiat sau foarte depărtat operează TOTDEAUNA (determinând fenomene specifice de REZONANŢĂ în noi) numai în funcţie de gradul nostru de receptivitate (la acea influenţă sugestivă), aceste fenomene putând să se amplifice sau să se permanentizeze numai prin autosugestie. Prin urmare, nu toate sugestiile vor deveni automat, TOTOEAUNA autosugestii.

Anumite forme de sugestie pot deveni cu mai multă uşurinţă autosugestii numai în măsura în care receptivitatea noastră lăuntrică (la acele forme de SUGESTIE) este foarte mare. Este deci evident pentru orice yoghin avansat că nu putem face nicio acţiune fără ajutorul sugestiei şi a autosugestiei.

Când o fiinţă umană oarecare suferă intens din cauza unei dureri, afecţiuni, tensiuni psihice, a stresurilor etc… înseamnă că printr-un proces complex de autosugestie anterioare, combinate, ea a acceptat mai înainte ca aceste aspecte rele (care o fac să intre în rezonanţă cu energii subtile, malefice, negative din MACROCOSMOS) să facă parte din autosugestia sa predominantă, Yoghinti foarte avansaţi spiritual, al tuturor timpurilor, au recomandat întotdeauna începătorilor in YOGA să nu accepte să se transmită mentalului lor nicio sugestie negativă, malefică şi mai ales (ÎNAINTE DE TOATEI dacă uneori ele totuşi apar să nu accepte vreodată ca aceste sugestii să devină autosugestii.

Privind cu multă atenţie în jurul nostru, constatăm că foarte mulţi oameni suferă, mai mult sau mai puţin, din cauza unor sugestii distructive pe care le-au transmis subconştientului lor sub formă de gânduri, mentalizări sau imagini. Yoghinti avansaţi sunt conştienţi de efectele acestei legi fundamentate şi fiindcă o respectă, sunt fericiţi, perfect calmi şi tocmai de aceea permanent în jurul lor există un câmp energetic, subtil, euforic, reconfortant, armonios şi benefic. Aceste efecte minunate sunt clar perceptibile pentru multe fiinţe umane în cazul yoghtnilor avansaţi pentru că ei au transmis şi transmit subconştientului lor. prin Intermediul mentalului (benefic focalizat) numai sugestii pozitive, perfecte, care prin repetare şi obişnuinţă au devenit autosugestii dominante profund binefăcătoare.

SUCCES Ţef. lat, successilsi = Performanţă, reuşită sau recunoaştere de tip recompensator a unei acţiuni individuale sau colective. YOGA a analizat cu atenţie semnificaţiile succesului în plan lăuntric. Orice reuşită (succes) antrenează o descărcare energetică sau creatoare din partea individului, fiind în acelaşi timp stimulatoare în realizarea de noi performanţe. ANTICIPAREA FERMĂ ŞI CU PUTERE A SUCCESULUI ca mod de gândire predominantă va determina o stare aproape continuă de rezonanţă cu energii subtile, benefice, divine, pozuix e. corespondente din MACROCOSMOS. care vor face să apară serii nesfârşite de succese.

Valenţele psthoeducative ale succesului se relevă cu pregnanţă în reeducarea copiilor cu tulburări de vorbire, caracteriale sau comportamentalei dozarea dificultăţilor sarcinilor în funcţie de particularităţile lor de vârstă şi psihopatologice (dozaj realizat de specialişti) creşte probabilitatea de succes în rezolvarea probelor, ceea ce-i încurajează pe copii, indicându-le renunţarea la conduitele defectuoase sau negative.

Rezolvarea fericită a unui caz (succesul terapeutic) in YOGA este evaluată după o serie de parametri obiectivi;

— Ameliorarea sau dispariţia în timp scurt a

simptomatologiei cazului (expresie a anulării cauzelor ce au făcut să apară boala şi a realizării corecte a tehnicilor şi a metodelor YOGA indicate); durata în timp are misiuni tor:

— Retnseriia armonioasă a pacientului în mediul familial, social şi Macrocosmic (DIVIN); economici l-ai ea şi lipsa de nocivitate a actului medical YOGHIN.

SUBLIMARE = în lumina exx-rtenţei milenare a Oricui ului cu privire la

1 IX

eros şi sexualitate, prin controlul conştient al funcţiilor sexuale în fiinţa umană, se declanşează reacţii de transmutaţie biologică care fac să apară gradat o energie lăuntrică biomagnetică uriaşă. Procesul ulterior de deplasare Interioară şi modificare a acestor energii rezultante, din punctul de vedere al frecvenţei lor caracteristice, pe măsură ce străbat nivelele fiinţel. provocând la flecare asemenea nivel efecte specifice pregnant conştientizata le şi remanente în timp. este definii in YOGA drept sublimare. Prin urmare, sublimarea yoghină este un proces complex care desemnează fenomene ample, ce în mod aparent nu se află în rapoit cu sexualitatea, dar care îşi au de fapt resursele energetice în forţa rezultată hi urma transmutaţiei biologice constante a pulsiunilor sexuale controlate volitiv. În urma transmutaţiei biologice a potenţialului sexual, grăite controlului conştient asupra funcţiei sexuale, pulsiunea sexuală originară se transformă ca frecvenţă de vibraţie într-o energie aproape nouă, mult mai ample decât aspectul de la care se pornise, astfel producându-se sublimarea, în măsura în care ceea ce ea este acum va fi redirecţionat către un nou scop NON-SEXUA4, şi în care se vizează teluri valorizate vital, psihic, mental sau spiritual.

Analogic, putem spune că transmutaţia biologică a potenţialului sexual al fiinţei umane este comparabilă cu acţiunea inteligentă a omului de transformare a unei spontane căderi de apă într-o sursă continuă de

electricitate, Sublimarea este însă procesul ulterior în care electricitatea rezultată va fi luată de la sursa ei de origine şi transportată prin linii de înaltă tensiune pentru a fi transformată şi potrivită după necesităţi ca tensiune şi frecvenţă, ajungând să genereze apoi o gamă vastă de fenomene şi procese care nu s-ar putea declanşa în absenţa ei. După cum ştim. asemenea fenomene pot fi: calorice, sonore, luminoase, magnetice etc. Între apa din lacul de acumulare care prin cădere controlată va roit acum constant turbina generatoare de electricitate şi televizorul la care eu urmăresc pasionat imagini de pe altă planetă, aparent, datorită Ignoranţei mele crase, nu se află niciun feFde legătură. Cineva inteligent ştie însă că dacă în această exemplificare căderea de apă ÎNCETEAZĂ SĂ MAI FACĂ SĂ SE MAI ROTEASCĂ TURBINA, televizorul meu. deşi limâne în perfectă stare potenţială de funcţionare, imediat după oprirea turbinei, va înceta şi ei să mai funcţioneze şi nu va mai permite să privesc cu vie curiozitate imaginile de pe acea planetă.

Prin urmare, putem spune că o pulsiune erotic-sexuală este sublimată în măsura în care este volitiv, intenţionat redirecţionată către un ţel nou, non-sexual. În urma transmutaţiei componentelor sale de bază.

Înscriindu-se între strategiile de trezire şi angrenare conştientă a potenţialului sexual latent al fiinţei, sublimarea este un procedeu aplicabil de către oricine îi înţelege mecanismul, pentru a deturna după TRANSMUTAŢIE energia sexuală transformată, graţie unei efervescenţe controlate, orientând-o de la scopul său obişnuit pentru a o angaja plenar într-un alt plan al fiinţei, cu frecvenţă diferită de vibraţie, făcând-o apoi să acţioneze într-un nou sistem de investiţie.

Fiind un proces care se angrenează ulterior, după fenomenul de transmutaţie, sublimarea se diferenţiază prin faptul că permite redirecţionarea în sensul unei veritabile reacumulări a energiilor pulsionale în alte planuri lăuntrice ale microcosmosului fiinţei umane.

În viziunea yoghină. SUBLIMAREA este deci o

„super-refulare reuşită”, generatoare de putere subtilă, fericire, armonie inefabilă, simultan cu o euforică integrare a fiinţei în ambianţa sublimă cosmică.

Printre toate celelalte efecte, sublimarea pozitivă, benefică, permite ajustarea socială şi dezvoltarea echilibrată, accelerată a personalităţii. Prin sublimare se realizează deplasarea unor energii instinctuale transformate foarte mult către scopuri noi şi elevate. Permiţând o gamă vastă de acţiuni după transmutaţie, sublimarea focalizează în planurile superioare ale fiinţei anumite pulsluni inconştiente, detaşate de orientările lor primitive, care sunt integrate benefic în universul lăuntric al fiinţei umane investindu-le în echivalenţe ce vor avea o valoare pozitivă, sublimă, în existenţa banală, spiritul de competiţie şi anumite vocaţii (chirurg, de exemplu) se explică cel mai adesea prin agresivitate sublimată, iar altruismul şi tandreţea prin energia transformată şi canalizată superior a instinctului sexual.

În cartea „Atingerea amoroasă” a dr. ANDREW STANWAY (ed. Guild Λiblishing London 19871. la pag. 129 acesta scrie: „Unii bărbaţi foarte rari. susţin că pot avea de foarte multe ori aşa-zise „orgasme uscate” sau altfel spus orgasme fără ejaculare. El pot avea deci orgasme repetate cd toate semnele fizice, emoţionale şi mentale şi cu toate acestea să nu ejaculeze absolut deloc. Aceasta apare ceva mai frecvent la bărbaţi care mai înainte s-au descărcat de mai multe ori într-o întâlnire amoroasă, dar ea poate să apară de asemenea la unii cu trăiri chiar mai intense care înainte nu au ejaculai deloc pe un interval considerabil de timp de peste 30 de zile”.

Controlul perfect al ejaculării este adeseori comportarea descrisă în foarte multe texte orientale referitoare la arta amorului, în acestea fiind explicate *in extenso* metode de antrenament care implică atât latura psihologică cât şi cea fiziologică a acestei performanţe extraordinare.

Gândul este cea mai puternică forţă a universului. Prin transmutaţia biologică, colosala energie rezultanta va

amplifica la extrem disponibilităţile lăuntrice, făcând gradat să dispară toate limitele banale ale conştiinţei.

O energie gigantică, inertă, zace prin urmare închisă în potenţialul sexual atât de puţin explorat datorită Ignoranţei. În mod superficial, noi gândim că totul în corpul nostru este material cu o mare încredere ne închipuim „în mod eronat că această materialitate este totală”. Experimentarea proceselor de transmutaţie biologică. sexuală, în propria noastră fiinţă, pe lângă anumite trăiri beatifice de o intensitate copleşitoare ne face să conştientizăm spontan că suntem simultan structuraţi dintr-o cantitate incredibilă de particule energetice, învârtindu-se prin cine ştie ce enigmă şi fixate printr-un miracol greu imaginabil în această stare.

În cazul acestor super-intense trăiri erotice, în care potenţialul sexual nu este deloc intempestiv risipit, fiinţa umană (sau chiar cuplul) devine spontan şi gradat „radioactivă” datorită unor reacţii de transmutaţie biologică la temperaturi obişnuite, ce se desfăşoară gradat în corpul unor asemenea fiinţe.

Fenomenele de transmutaţie biologică la temperaturi joase se declanşează cu uşurinţă şi se menţin nealterate prin angrenarea constanta a forţei voinţei mai ales în situaţia unor trăiri amoroase, sexuale suficient de intense şi profunde. Atunci fiinţa începe să trăiască într-un univers lărgit şi inefabil în care clipă de clipă savurează un beatific mister. În spatele celei mai mici manifestări se dezvăluie fascinant necunoscutul inefabil.

În potenţialul sexual al fiecărei fiinţe se află „întemniţaţi” în „materie” SUTE DE MILIARDE DE VOLŢI. Pe fundalul unei trăiri amoroase beatifice un singur gând-forţă menţinut constant printr-o voinţă tenace este suficient pentru a trezi gradat şi controlat această energie fabuloasă care, în caz contrar, se descarcă mai mult sau mai puţin inertă din noi, făcându-ne să pierdem aproape inconştienţi un esenţial potenţial creator.

SUBLIM = termen din literatura latină cu sensul de

înălţime, elevaţie, ca stare reală a lucrurilor şi fiinţelor care înseamnă perfecţiune şi grandoare în ceva. Şi la greci, termenul de sublim (hupsos) a însemnat – la origini – înălţime, elevaţie sau culme, apoi, prin extindere, a desemnat cerul şi depărtările lumii, pentru ca prin derivaţie să semnifice, în cele din urmă. caracterul elevat a ceva. În linii mari, termenul de sublim putea să reprezinte, la greci, atât măreţul, în înţeles extensional. cât şi înaltul. De la aceste două sensuri noţiunea îşi trage sensul literar şi spiritual. Prima interpretare strict teoretică a conceptului este dată în eseul intitulat „Despre sublim" atribuit, în mod discutabil. lui Longinus. Sublimul este definit, în acest context, ca o stare transfiguratoare ce nu convinge în mod propriu, ci duce la extaz; sublimul „înalţă sufletul în regiuni supreme ascunse şi face să se nască în not o stare admirabilă de extaz şi uimire". El este ceea ce reprezintă mai mult decât o simplă stare de plăcere sau de convingere intelectuală. Rezultă că înţelesul conceptului, în optica lui Longinus, cuprinde următoarele însuşiri: o trăire extatică amplă echivalând cu ceea ce putem numi o comuniune profundă cu ceea ce are înalt şi divin existenţa, o elevaţie supremă şi plină de demnitate a minţii şi o admirabilă stare de uimire grandioasă, născută din contactul nostru cu orizonturile ascunse şi extraordinare ale lumii reale. Evident, pentru Longinus, atât gradul de elevare spirituală fondată pe o pasiune plină de tensiuni benefice răscolitoare şi de entuziasm, cât şi, mai ales, reflexia acesteia, trebuie să aibă ca notă distinctă naturaleţea.

În linii mari, o a doua caracterizare esenţială a conceptului de sublim. În cadrul evoluţiei sale istorice, este făcută de Karit. În opera sa de încoronare a criticilor (Critica puterii de Judecată) Kant asociază sublimul cu facultatea înalt raţională universală. Sub acest raport, sublimul, întotdeauna mare, spre deosebire de frumos care poate 11 şi de natură mică. beneficiază atât de atributul simplităţii, cât şi de acela al duratei. Durata amplă şi suverană poate fi alai trecută, cât şi înfricoşătoare dar

nobilă în perspectiva viitorului. Legat şi de conceptul infinităţii.

sublimul devine, la Kani„Un maximum de perfecţiune”. Din această cauză însăşi virtutea nu apare sub o altă înfăţişare decât aceea a sintezei dintre calitatea morală şi dimensiunea sublimului. Pentru Kant, speciilesublimului sunt: „sublimul matematic” (sau extensionall şi „sublimul dinamic”. În acest sens. puterea naturii, de exemplu, se manifestă, spre deosebire de forţă, în ipostaza ei dinamic-sublimă, aceasta în măsura în care ea nu produce frică ci înspăimântă pur şi simplu, dar şi înalţă, în acelaşi timp, O a treia formă principală de caracterizare a sublimului este aceea schiţată de Hegel. În viziunea acestuia, sublimul reprezintă o stare-liinită a faptului simbolic. Simbolul este. pentru Hegel, o existentă exterioară dată intuiţiei. Dar această existenţă nu trebuie înţeleasă aşa cum apare, dată nemijlocit, ci urmează să fie considerată „cu un sens mai larg şi mai general”. În acest mod, simbolul se dezvăluie a fi o Imagine concretă (sau o expresie) care a fost ridicată la nivelul unei semnificaţii generale. Fiind deci semnificaţie generală, simbolul presupune eliminarea sau punerea în umbră a unei serii întregi de însuşiri, care devin astfel nedeterminate. Când raitgul de nedetenuinare atinge o limita maximă, simbolul capătă o dimensiune sublimă.

SUBCONŞTIENT = un ansamblu de servomecantsme şi implicaţii nemijlocite ale conştientului, o rezervă de informaţii şi operaţii declanşate prin rezonanţă, din care se construiesc stările de conştiinţă, fiind un sistem mediator care face parte din EU. deosebindu-se însă de EUL conştient întrucât persistă într-o formă latentă sau implicită, dar totodată deosebindu-se radical de inconştient.

Subconştientul reprezintă aspectul receptiv sau feminin, iar conştiinţa (mentalul) reprezintă aspectul activ sau masculin în raport cu subconştientul. Subconştientul este un fel de „conştiinţă latentă” şi potenţială care este inferioară, dar coexistă cu conştiinţa clară şi o deserveşte

cu fidelitate.

Subconştientul este în mod normal foarte puternic şi mult mai dezvoltat la femei. El este în mare măsură energizat şi dinamizat prin Intermediul forţelor subtile ale Lunii. Pentru subconştient se mai utilizează termenii de „subconştiinţă" sau „zona marginală a conştiinţei". Totodată, subconştientul a fost caracterizat ca fiind un „inconştient normal** sau ca o zonă superficială şi apropiată de conştienţa inconştientului care, spre deosebire de sferele „profunde" ale inconştientului, se află în relaţii de compatibilitate cu conştiinţa şi este facil accesibil acesteia.

Subconştientul a fost calificat uneori ca „preconştient" iar în conflictul dintre conştient şi inconştient s-a constatat că subconştientul se situează pe poziţiile conştiinţei, participând la refularea pulsiunilor inconştiente. Acestea sunt filtrate prin subconştient şi numai unele ajung la conştiinţă. De asemenea, numai unele dintre formaţiunile conştiinţei, fiind filtrate prin subconştient, ajung să fie asimilate şi transformate în sferele inconştientului. Prin urmare, deşi subconştientul se prezintă pe de o parte ca o rezervă şi subsistem potenţial al conştiinţei şi, totodată, ca posteonştiinţă şi preconştiinţă. iar pe de altă parte se prezintă ca un inconştient non-conflictual şi transparent, nu putem integra acest subsistem în vreunul din cele două sisteme polare (conştiinţa +. inconştient) ci trebuie să realizăm existenţa relativ autonomă a subconştientului ca sferă sau modalitate mediatorie şi tranzitorie între conştient şi inconştient.

Unii, datorită ignoranţei, confundă subconştientul cu Inconştientul, cu toate că inconştientul este înzestrat cu alte caracteristici. Pe seama subconştientului s-au pus elementele cristalizate ale conştiinţei stinse sau uitate, automatismele psihice fixate prin repetiţie şi fragmentate, aspectele de deprindere şi memorie potenţială, montajele intelectuale „reflectate, structurile operaţionale nereflexive, fenomenele perceptive neintegrate conştient

care, astfel, îndeplinesc funcţii reglatorii, în subconştient intra de asemenea complexe senzomotorii aconştiente. deprinderile de orice fel (atât bune cât şi rele), operaţiile necontrolate conştient după imprimare şi fixare, cât şi fenomenele de memorie potenţială cu toate energiile latente existente în fiinţă.

În fiinţă, subconştientul reprezintă SHAKTI (energia activă şi îndeosebi generatoare său. altfel spus. forţa energetică) în raport cu conştiinţa sau mentalul. Axul principal de forţă al subconştientului care permite dinamizarea acestuia este IDA NADI. În legătură cu nara stângă (aspectul receptiv. lunar, feminin. YIN, O).

Marele secret caracteristic geniilor şi tuturor oamenilor din toate epocile, este cajjacitatea lor uluitoare de a intra în contact, fie conştient, fie în mod spontan, cu puterile nelimitate ale subcon şi icni ului. eliberându-le. Dacă vom putea face la fel. vom deveni capabili de performanţe extraordinare. Subconştientul nostru deţine deja. În profunzimile sale latente, soluţiile la toate problemele care no frământă şi ne poate îndeplini, direct proporţional cu intensitatea încrederii, orice dorinţă. El este servitorul, constructorul şi susţinătorul corpului. Dacă învăţăm cum să ne folosim de el şi în ce mod să-l comandăm, el ne poate ridica pe cuhni nebănuite, asigurându-ne mereu succesul, în această direcţie, o modalitate simplă dar extrem de eficientă de a dinamiza subconştientul şi de a amplifica puterea de manifestare a acestuia, este sugestia.

Sugestia poate fi deci considerata ca fiind unul dintre procesele fundamentate ale manifestării. Sugestia, ca fenomen de rezonanţă cu anumite energii, mai mult sau mai puţin subtile, a apărat odată cu Natura şi este la fel de puternică precum aceasta. Fiecare mişcare, de exemplu, o facem prin sugestie. Mai întâi gândim, aproape fulgerător şi după aceea acţionăm. Mai întâi facem planuri şi apoi le realizam. Cunoştinţele şi experienţele personale, sau altfel spus tot ceea ce am acumulat până în prezent se datorează puterii complexe a sugestiei. Însuşirea acestor cunoştinţe

sau noţiuni se face permanent prin puterea sugestiei. Chiar şi cunoştinţele sau inspiraţiile geniale, care ni se par a fi spontane, ne sunt date totdeauna prin puterea sugestiei care emană permanent de la Energia Divină infinită sau Mentalul Macrocosmic al lui Dumnezeu.

TRANSFIGURARE = procedeu specific care face posibilă punerea rapidă în rezonanţă cu energii subtile divine, cu sfere de forţă şi aspecte elevate sublime din MACROCOSMOS, prin intermediul căruia elementele realităţii exterioare, distilate de viziunea înnobilatoare, imaginaţia şi puterea de expresie a celui care transfigurează se transformă, mai ales pentru acesta, într-o realitate nouă, elevată, minunată, sptri tu al-afectivă, încărcată, ce îi face să trăiască o formă de extaz. Prin exemplul cunoaşterii artistice, sublime, transfigurarea constituie dovada rolului activ şi profund creator al conştiinţei în genere, rol subliniat adeseori de YOGA. Specificul cunoaşterii artistice, sublime capabilă să recreeze realul în ipostaze aprofundate, idealizate, înălţate, arhetipale, chiar şi ca proiect, construcţie şi model anticipator, prin ridicarea lui pe diferite trepte de transfigurare de la concretul sensibil la abstractul sensibil, în forme de expresie adecvate fiecăreia dintre treptele respective, i-au adus artei şi denumirea (acceptabilă ca metaforă) de oglindă magică a realităţii. Transfigurarea joacă un rol esenţial în continenţa amoroasă şi în AMORUL TANTRIC fără sfârşit.

TRANSMUTAŢIE = transformare sau schimbare însoţită de o declanşare uriaşă de energie, a unui element chimic în altul printr-o nouă grupare a elementelor constitutive în atomi, obţinută prin dezintegrarea radioactivă naturală sau prin reacţii nucleare posibile în anumite condiţii chiar şi în sfera biologicului la temperaturi slabe. TRANSMUTAŢIILE BIOLOGICE LA ENERGIE SLABĂ REPREZINTĂ O REALITATE ULUITOARE. Deşi părea că fizica modernă a clarificat în mod categoric şi indubitabil faptul că transmutaţia elementelor nu poate fi obţinută decât prin jocul marilor

ENERGII capabile să înfrângă forţele ce reţin nucleonii în structurile lor bine determinate, în unele cazuri s-a constatat în mod evident, experimental, că există şi alte căi. mult mai eficiente şi naturale, pentru obţinerea acestor procese fizice de transmutaţie, chiar şi la energii slabe, atât în structurile materiei vii vegetale, căi şi în cele animale. În cadrul metabolismelor specifice.

În fiinţa umană, procesele de transmutaţii atomice la energii slabe se produc în mod continuu, mai mult sau mai puţin intens în cadrul metabolismului, al proceselor sexuale, al trăirilor erotice, al stărilor afective, al activităţii mentale, al experienţelor spirituale.

Nenumărate experienţe au permis să se constate că întregul corp al fiinţei umane este o adevărată mlerouzină atomică în care, prin transmutaţii la energii scăzute sunt produse într-un mod discret elemente chimice de care corpul are nevoie. Simultan, în urina acestui proces, rezultă energii uriaşe care fac posibilă o gamă nebănuită de fenomene extraordinare ca: manifestarea unor disponibilităţi paranormale, apariţia unor stări superioare de conştiinţă, amorsarea şi alimentarea fenomenelor de sublimare a anumitor energii, amplificarea inteligenţei, tonus afectiv constant euforic, fericire, etc. Deosebit de semnificativ este dacă ne gândim că aceste procese de transmutaţie în corpul uman au la bază programe biochimice bine stabilite de Natură, pentru fiecare temperament în parte, cu sute de mii de ani în urmă.

Ce înseamnă în ultimă Instanţă transmutaţia biologică sexuală?

O utilizare continuă de „materie” amoroasă graţie unui control constant, pe parcursul unor trăiri erotice intense, sinonimă unui „consum de hrana” care se transformă treptat în energie ceva putea fi sublimată, conducând la o serie nesfârşită de mutaţii rapide în fiinţă. În conformitate cu intenţiile acesteia.

Inginerul biolog L KERVRAN a confirmat pentru prima dată printr-o serie de experienţe epocale» realitatea

de netăgăduit a proceselor de transmutaţie atomicăbiologică la energii slabe. Conform demonstraţiilor sale experimentale aceste transmutaţii se produc în mod continuu atât în structurile materiei vii vegetale, cât şi în cele animale, cu declanşări lente uriaşe de energie» în cadrul metabolâsmelor specifice. Lucrările esenţiale ale savantului C.L. Kervran, referitoare la acest domeniu misterios, au fost publicate în limba franceză în editura MALOINE şi titlurile lor sunt: „Dovezi privitoare la existenţa transmutaţiilor biologice" şi „lYansmutaţiile la energie slabă". Acest savant constată că transmutaţia de către materia vie a atomilor unui element» pentru asigurarea deslaşu rării anumitor procese biochimice ale vieţii este sesizată în multiple cazuri specifice care prezintă aspecte „enigmatice". După cercetări atente, realizate pentru a se putea înţelege măcar în parte transmutaţiile atomice-biologice pătrunzând în intimitatea proceselor fizico-chimice care se produc la nivelul celulelor, s-a ajuns treptat la constatarea că aceste transmutaţii AU LOC LA NIVELUL MITOCON ORIILOR (GRANULE CELULARE CE SECRETĂ ENZIMEJ.

În afara aspectelor remarcate, posibilitatea producerii transmutaţiilor biologice la energii slabe, în baza surprinzătorului model oferit de Natură, conduce la implicaţii bineiâcătoare multiple, contribuind la deschiderea unor noi orizonturi care merită desigur o atenţie deosebită.

În cele ce urmează, vom analiza succint câteva fenomene intim corelate în universul complex al fiinţei umane, cu procesele de transmutaţie biologică la energii slabe.

Cu toate că yoghinit Orientului şi unii rari înţelepţi ai Occidentului care practicau cu succes veritabila ALCHIMIE biologică în propria lor structură corporală au cunoscut şi aplicat aceste modalităţi secrete în urmă cu mii de ani, abia în deceniile anterioare, diverşi experimentatori au sesizat şi recunoscut existenţa în fiziologia structurilor materiei vii a unor procese fizico-

chimice care contraveneau în mod evident principiilor clasice ale conservării materiei. Depăşiţi de aceste mistere, în nenumărate cazuri, cercetătorii respectivi s-au limitat numai să constate. fără a reuşi să explice anumite rezultate neobişnuite. Atomii corpului uman conţin o imensă energie care poate fi trezită gradat, controlată şi folosită prin intermediul proceselor de transmutare şi sublimare a potenţialului sexual în timpul trăirilor amoroase frenetice, integral controlate prin continenţă. La baza acestor performanţe extraordinare se află anumite procedee cunoscute prin învăţăturile secrete TANTRA.

La ora actuală se ştie precis că FIECARE ATOM AL CORPULUI NOSTRU FIZIC conţine o energie gigantică echivalentă cu 200 de milioane (200.000.000) ev. Fenomenologia yoghină în desfăşurare gradată facilitează controlul volitiv asupra acestor energii colosale, permiţându-i fiinţei umane să recurgă la anumite modalităţi rapide pentru a elibera gradat această putere „încătuşată" în ATOMII componenţi al multiplelor elemente prezente în diferite părţi ale corpului fizic al fiecărei fiinţe umane. De fapt. În acest corpul fizic al oricărei fiinţe umane există suficientă energie POTENŢIALĂ prin a cărei angrenare efectivă, parţială sau totală, graţie proceselor de transmutaţie biologică, pot fi provocate şi alimentate fenomene sau manifestări extraordinare, uneori chiar de natură subtil cosmică (grandioase prin amploarea şi complexitatea lor) care se pot declanşa cu o uşurinţă surprinzătoare, atunci când sunt întrunite anumite condiţii necesare.

TEAMĂ = Face parte din categoria emoţiilor bazaie, caracterizându-se printr-o stare psihică percepută în mod neplăcut de către subiect, sub formă de nelinişte. Insecuritate şi ea evidenţiază procese de REZONANŢĂ cu energii subtile mai mult sau mai puţin rele. perturbatoare. Teama determină, de cele mai multe ori. tendinţa de evitare a unui posibil (sau Imaginar) pericol, iminent sau îndepărtat, încercările de definire a acestei trăiri emoţionale ce evidenţiază procese de REZONANŢĂ cu

energii subtile nocive ce apar şi persistă în fiinţa noastră se lovesc de larga paletă de expresie pe care teama o dobândeşte la nivel individual. Tipul de personalitate îşi pune amprenta în mod decisiv asupra modului în care subiectul „presimte" şi mai ales intuieşte sentimentul de teamă. Nivelul de instruire (inteligenţa) şi experienţa sau antrenamentul acumulate de subiect reprezintă un alt element important în relaţia individ-teamă.

După intensitatea trăirii (stării), TEAMA are mai multe forme care, în funcţie de particularităţile şi disponibilităţile fondului limic (de la TIMUS, importantă glandă endocrină din corpul uman) al subiectului pol şi descrise ca: timiditate, frică, panică.

teroare. Teama se situează, alături de anticipaţie, furie, bucurie, acceptare, surpriză, durere şi dezgust în ansamblul emoţiilor bazale care caracterizează viaţa afectivă a fiinţei umane obişnuite, reflectând obiectivitatea lumii înconjurătoare prin filtrul subiectivismului individual. În faţa oricărei situaţii noi sau având un grad de dificultate sporit, fiinţa poate încerca un anumit sentiment de teamă sau stres, care atunci are un ecou pozitiv asupra activităţii sale [concentrare, mobilizare a forţelor). Exagerarea sa patologică precum şi absenţa fricii îi conferă semnificaţia unui simptom, anxietatea, angoasa, fobia trăirilor terifiante fiind formele sale cele mai frecvente.

TEMERITATE = îndrăzneală deosebită pentru fapte mari. bune, cutezanţă a gândirii şi imaginaţiei pentru realizarea lucrurilor măreţe. Temerarii au conştiinţa greutăţilor şi a riscului, pe care le depăşesc datorită voinţei lor puternice» credinţei nestrămutate în izbânda finală, generozităţii cu care se dăruiesc marilor acţiuni, mergând până la abnegaţie sau sacrificiul de sine.

TENACITATE – calitate voluntară constând în rezistenţa, datorită energiei mari de care dispunem, la solicitări mari şi îndelungate şi în capacitatea de a desfăşura eforturi, pe măsura dificultăţilor ce trebuie depăşite atât timp cât se menţin respectivele dificultăţi. Fără tenacitate nu este posibilă înfrângerea obstacolelor

ce se ivesc în viaţă. „Caracteristica adevăratului eroism este tenacitatea”. (Eminescu)

TIMP = Categorie ontologică sintetizând în concepţia yoghână proprietatea universală a tuturor formelor de a fi cuprinse într-o anumită energie subtilă a duratei, situându-se simultan sau succesiv unele faţă de altele. Ca şi determinaţia categorială a spaţialităţii, conţinutul noţiunii de timp poate fi cu greu redat în mod satisfăcător într-o definiţie. În viziunea spirituală YOGA asupra timpului (cunoscută uneori sub denumirea mitologică de „Eterna Reîntoarcere”), timpul apare ca un cerc, primind – ca şi spaţiul – atributul reversibilităţii într-o devenire ciclică a Universului, întreaga Creaţie este supusă acestei neîncetate deveniri, deci, cu alte cuvinte, energiei subtile a Timpului, numai Pura Conştiinţă Divină plasându-se în eternitatea ce transcende orice devenire şi orice durată.

Timpul relativ al devenirii individuale este de fapt un simţ interior ai succesiunii stărilor de conştiinţă ale subiectului şi o percepţie pură a continuităţii eului individual. De fapt. la întregul nivel biologic, continuitatea temporală nu cunoaşte rigiditatea cronologiei astronomice, ea manifestându-se aici ca durată a unor procese ritmate în cicluri vitale, diferenţiate în funcţie de specificul fiecărei specii, biocenoze, al fiecărui areal, ecosistem etc. Orice formă de existenţă este o devenire, o formă de istoricitate, înscrisă pe anumite coordonate temporale specifice, eternă fiind, din acest punct de vedere, numai energia transcendentă a timpului, în filosofia esoterică YOGA, este bine precizată diversitatea calitativă (ierarhizată, în funcţie de nivelul specific de vibraţie) a temporalităţii, fapt care legitimează şi integrează atât varietatea perspectivelor, elaborate pe diferitele planuri ale conştiinţei, asupra energiilor timpului şi asupra posibilităţilor de unificare a acestora în conştiinţa yoghinului cu ajutorul Marii Puteri Cosmice KALI; în egală măsură, însă, înţelepciunea multimilenară YOGA arată şi necesitatea universalizării, prin integrare unificatoare şi transcendere, a acestor perspective parţiale, într-o

semnificaţie categorială unitară, divină, absolută şi eternă, prin intermediul graţiei intense a Marii Puteri Cosmice KALI.

Se poate vorbi în acest cadru despre un timp trăit, care se deosebeşte atât de timpul obiectiv (ce poate fi măsurat fizic), cât şi de timpul psihologic, desemnând dinamismul vital, devenirea umană şi având drept caracteristică orientarea spre viitor. Fiind în esenţă energie subtilă, dimensiunile timpului sunt modulate specific de structurările conştiinţei individuale şi ale Conştiinţei Cosmice, Astfel, informaţiile referitoare la evenimentele din trecut, prezent sau viitor sunt înregistrate şi înmagazinate într-un SUI GENERIS (unic în felul său) suport magnetic al Universului, realitate denumită în YOGA „înregistrări sau clişee AKASHA ice”. Aceste „urme” stocate în energiile timpului pot fi ulterior retrăite la voinţă de yoghinii avansaţi, ca şi de anumite fiinţe umane înzestrate nativ cu un anumit nivel de deschidere în planul specific al lui AKASHA TATTVA sau care, spontan, de cele mai multe ori fără să ştie clar cum procedează, intră într-o stare specială de conştiinţă conexă cu nivelul înregistrărilor AKASHA-ice).

Prezenţa şi accesibilitatea unor asemenea informaţii din AKASHA TATTVA este implicită chiar şi în actualele teorii ale fizicii moderne, cum ar fi teoria „Ordinii implicate”, a lui DAVID BOHM, care sugerează că există o anumită ordine fenomenală şi structurala a Universului ce nu are nimic ele a face cu devenirea şi temporalitatea. Încă de la începutul secolului nostru, oamenii de ştiinţă au arătat în repetate rânduri că simţul aprecierii noastre asupra timpului este de fapt o distorsionare a realităţii. Astfel, genialul savant ALBERT EINSTEIN spunea: „Distincţia dintre trecut, prezent şi viitor este de fapt o iluzie şi am putea chiar spune că ea este cea mai persistentă iluzie”. La rândul său, eminentul savant ERWIN SCHRÖDINGER afirma: „Despre bariera dintre ele (trecut, prezent şi viitor) nu putem spune că trebuie distrusă; această barieră nu există în realitate”.

Cu asemenea afirmaţii, conceptul indian şi yoghin de MAYA primeşte o tot mai clară confirmare ştiinţifică, deşi anomaliile cursului iluzoriu al timpului zgâlţâie din temelii cauzalitatea fizic îi clasice. Se vorbeşte de asemenea despre „natura cu multiple faţete a energiei timpului" şi despre percepţia uneori neliniară a timpului în conştiinţă. Ceea ce omul modern numeşte, datorită obişnuinţei, timp. se dovedeşte, la o analiză atentă, a nu fi de fapt timpul, ci numai o singură linie sau un singur punct în mişcare în planul posibilităţilor care devin actualizări. În timpul REAL (AKASHA). tot ce şi-a afirmat existenţa rămâne mai departe în existenţă, ca „amprenta" sau structurarea specifică, modulând substratul energetic al timpului etern (AKASHA), Pentru un clarvăzător sau pentru un yoghin avansat, de exemplu, toate nivelurile timpului există în simultaneitate.

Deşi timpul este o calitate a universului fizic, simţul nostru interior al timpului nu este atât fizic, cât emoţional şi mental. Noi nu percepem timpul cu corpul nostru fizic, aşa cum percepem alte aspecte ale lumii exterioare. Mintea, şi nu corpul, ne spune că a trecut o oră. de exemplu. Chiar şi în împrejurări aşa-zis „normale". aprecierea noastră asupra timpului este extrem de variabilă, depinzând foarte mult de implicarea noastră emoţională în ceea ce facem şi de nivelul de focalizare a atenţiei în respectiva activitate. Aceasta nu înseamnă însă. În mod simplist, că timpul „se târâie" atunci când noi ne plictisim. Uneori, timpul pare că stă pe loc: mai ales în cazul aşa-numitelor „experienţe de vârf", momentelor de extazsau în cazul intuiţiei şi trăirii transcendenţei, toate acestea sunt cel mai adesea însoţite de un sentiment mai accentuat sau mai slab resimţit al atemporalităţii, întocmai ca şi cum AIUNCI am ieşi din timp.

TRĂIRE = Uneori se crede în mod fals că tradiţia YOGA acordă o mică atenţie trăirilor şi emoţiilor. Cu toate acestea puţini ştiu că marii yoghini au catalogat aproape întreaga gamă de trăiri sau sentimente care suni cunoscute de psihologia modernă. De multe ori scrierile

tradiţionale YOGA se referă la experienţele afective, de o amploare oceanică, profund binefăcătoare, afirmând că ele apar în cele mai înalte stadii ale extazului divin (SAMADHT). pentru care deocamdată nu există niciun echivalent corect şi direct în psihologie. Această stare amplu extatică de „identitate copleşitoare cu beatitudinea” (ANANDA SAMAPATHJ este starea sublimă despre care noi vorbim. Deja, în tratatul clasic TAITTIRIYA UPANISHAD (11. – 7) care aparţine genului de texte „gnostice” timpurii se afirmă că „întotdeauna şi cu adevărat (Existenţa ultimă) nu este în fond altceva decât trăire nesfârşit extatică (RASA)”.

Probabil că ceea ce a dat naştere acestei impresii greşite, despre care am vorbit la început, este faptul că uneori gânditorii indieni tind sâconceptualizeze într-o manieră holistică. integratoare. Astfel, unii cercetători superficiali se lasă înşelaţi de faptul că in YOGA sentimentele suni în general discutate şi analizate împreună cu motivaţiile lor. aspect care deja anticipează anumite teorii contemporane afecto-motivaţâonale. Acest holism psihologic este rezumat de exemplu în doctrina KLESHA-urilor (cauzelor suferinţei) din YOGA SU l RA. ce identifică cinci factori principali care, în general vorbind, guvernează viaţa unei fiinţe umane; 1 – ignoranţa spirituală (AVIDYA) care nu este numai absenţa cunoaşterii corecte, ci totodată şi o interpretare greşită (eronată) a realităţii; 2 – sentimentul individualizării sau cu alte cuvinte al lui „eu suni” (ASMITA); 3 – „dorinţa de a supravieţui” (ABHINIVESHA): 4 – ataşamentul (RAGA); 5 – aversiunea (DVESHA). Ataşamentul şi aversiunea formează părţi ale unui continuum motivaţional, Viaţa unei fiinţe umane obişnuite. Încă neeliberate spiritual se învârte cel mai adesea în jurul scopului inconştient sau conştient formulat al dobândirii plăcerii şi evitării durerii. În interiorul acestei structuri motivaţionale de bază apar o mulţime de emoţii. Procesul yoghin fundamental constă iniţial în „transmutarea şi sublimarea emoţiilor negative (care generează instantaneu în fiinţa umană REZONANŢE

malefice) în trăiri pozitive (care generează instantaneu în fiinţa umană REZONANŢE benefice) cum ar fi: compasiunea (VARUNA) sau iubirea intensă (BHAKTIL Acestea se realizează cel mai adesea ÎN MOD SPONTAN prin adeziunea fermă şi constantă a practicantului YOGA la principiile binecunoscute ale disciplinei morale (YAMA) şi printr-o realizare cât mai bună a autocontrolului (NI VAMA). Totuşi, este important să ne dăm seama că YOGA nu se opreşte la obiectele umaniste ale creării unei personalităţi binefăcătoare şi plenar funcţionale. Ea urmăreşte în ultimă instanţă transcenderea corpului şi a minţii şi prin urmare totodată chiar a dimensiunii afective, în acelaşi timp. trebuie totuşi să menţionăm că în multe şcoli realizarea ultimă a Sinelui Suprem (ATMAN) sau Eliberarea Spirituală ultimă nu reprezintă sfârşitul vieţii emoţionale a yoghinului. Mai degrabă atunci, fiind o fiinţă umană cu adevărat şi pe deplin eliberată de toate „lanţurile" şi de toate limitările (condiţionările) devine în sfârşit capabil să se angajeze în viaţă plenar şi spontan, trăind frenetic şi în mod liber tot felul de emoţii profund binefăcătoare, sublime, fără ca prin aceasta să mai fie vreodată înlănţuit de ele. Aceste aspect fundamental este evident în special în cazul adepţilor yoga avansaţi care datorită ignoranţei oamenilor obişnuiţi sunt consideraţi nebuni. În unele cazuri ei chiar fiind numiţi nebunii lui Dumnezeu (vezi cazul lui Ramakrishna) şi care datorită faptului că atunci identitatea lor fundamentală este cufundată total în Binele Suprem (ATMAN) şi nu în ego, sunt spontan şi plenar capabili să activeze şi să trăiască adesea cu o intensitate extraordinară întreaga gamă a emoţiilor umane profund benefice, cu scopul de a-i învăţa pe ceilalţi cum să ajungă astfel să trăiască cât mai des şi din ce în ce mai intens stări de beatitudine (ANANDA). Cu toate că adeseori se spune că în realitate condiţia realizării Sinelui Suprem (ATMAN) este dincolo de bine şi rău, este ESENŢIAL ŞI SE ŞTIE CĂ fiinţa umană care este cu adevărat eliberată spiritual TOTDEAUNA face numai ceea ce este bine, chiar dacă el nu apare tuturor în mod necesar

ca fiind o fiinţă fără greşeală. Acest aspect – că el (REALIZATUL) nu poate fi privit de toţi oamenii în mod egal pentru a fi recunoscut drept o fiinţă umană care a atins starea de îndumnezeire – este firesc dacă avem în vedere că cel mai adesea el este privit prin ochii (orbiţi de ignoranţă) celor care nu au atins starea de realizare spirituală. Dacă aici nu pierdem din vedere faptul că în cazul celor mulţi „AVEM CÂTE CAPETE ATÂTEA PUNCTE DE VEDERE (moduri de a privi realitatea)" ne va fi uşor să înţelegem acest aspect care îi contrariază pe aspiranţii suspicioşi şi mediocri.

UMOR = Conform teoriei dinamice, umorul ar putea fi considerat ca manifestarea cea mai înaltă a proceselor defensive ale psihicului, deoarece acesta face să apară starea de rezonanţă cu energiile subtile ale bucuriei, ale bunei dispoziţii şi ale râsului, ce există în anumite sfere subtile din MACROCOSMOS. El nu sustrage atenţiei conştiente conţinutul de reprezentare asociat cu efectul neplăcut, aşa cum procedează refularea, depăşind astfel automatismul apărării. Umorul devine deci o apărare subordonată controlului gândirii conştiente.

Considerat ca o trăsătură binefăcătoare de caracter, pozitivă, ca o înaltă performanţă psihică şi mentală, la cel înzestrat (cu umor) umorul apare chiar şi atunci când există o situaţie care produce în mod obişnuit sentimente neplăcute sau când, acţionează factori capabili să reprime aceste afecte in statu nascendi („în stare născândă"). Dintre aspectele caracteristice umorului pot fi menţionate: – umorul presupune comportamentul unei persoane care produce efect asupra altei persoane, manifestându-se în lanţ (contagiunea generată rapid, prin REZONANŢĂ (în grup) a comicului):

— Umorul este independent de condiţia realităţii:

— Tipurile de umor rezultă din tipurile de afecte economisite, cele mai frecvente fiind cele rezultate din economisirea milei, a enervării (în umorul cotidian):

— Umorul suprimă complet sau anulează parţial

dezvoltarea afectivă negativă.

Prin amplificarea umorului, în fiinţa umană va putea apărea şi se va manifesta spontan râsul.

CUPRINS

Capitolul I
JOCUL DIVIN AL VIEŢII
Capitolul II
LEGEA TAINICĂ A PROSPERITĂŢII
Capitolul III
PUTEREA MAGICĂ A CUVÂNTULUI 1
Capitolul IV
LEGEA NONREZISTENŢEI 1
Capitolul V
LEGEA KARMEI ŞI LEGEA IERTĂRII 2
Capitolul VI
ARUNCAREA INSPIRATĂ A POVERII. IMPRESIONAREA PROFUND BINEFĂCĂTOARE A SUBCONŞTIENTULUI 5
Capitolul VII
IUBIREA – ENERGIA SUPREMĂ BENEFICĂ ATOTCUPRINZĂTOARE ŞI UNIFICATOARE A LUI DUMNEZEU!
Capitolul VIII
INTUIŢIE DIVINĂ SAU DIRECTIVE
Capitolul IX
PERSONALITATEA PERFECTĂ SAU MODELUL DIVIN
Capitolul X
NEGAŢII ŞI AFIRMAŢII!
GLOSAR I

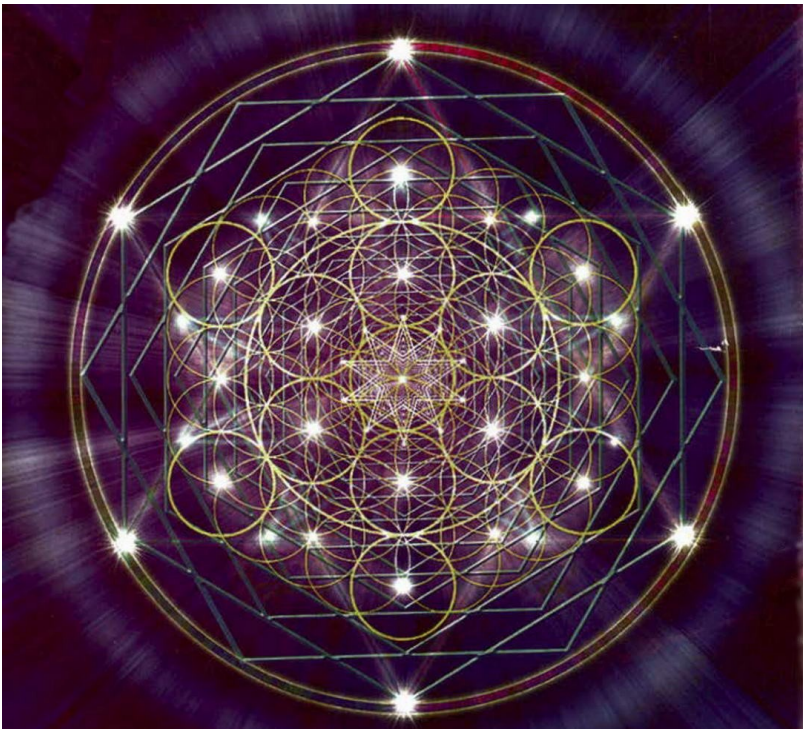

✿ În „JOCUL DIVIN AL VIEȚII", iubirea nesfârșită împreună cu bunăvoința alungă repede din ființa noastră orice răutate.

✿ Omul care este profund echilibrat și care deja s-a stabilit într-o gândire în mod predominant justă, omul care emite numai gânduri benefice către semenii lui, care este fără frică, nu poate fi deloc atins sau influențat, în nu contează ce mod, de gândurile malefice (rele) ale celorlalți. Păstrându-se mereu în această stare, o astfel de ființă umană poate recepționa numai gânduri bune, precum cele pe care le emite și el către cei din jurul lui. Acele ființe umane care, dimpotrivă, opun rezistență răului și răspund tot cu rău își fac viața un iad, fiindcă această atitudine produce o cumplită stare de suferință.

✿ De multe ori este cu putință să te lecuiești de a mai face anumite greșeli atunci când le vezi în toată urâțenia lor la ceilalți. Viața este pentru fiecare dintre noi o oglindă și adeseori noi ne găsim pe noi înșine reflectați în ființele umane care sunt în preajma noastră și cu care interacționăm cel mai frecvent!

✿ Trăirea bolnăviciosă, obsesivă în trecut este nu numai o obișnuință greșită, ci și o violare a legilor spirituale. Să nu uităm că Iisus a spus: „Iată că acum este pentru tine timpul potrivit, acum și nu altădată este ziua mântuirii". Omul trebuie să trăiască plin de optimism și să se ancoreze cât mai bine în momentul prezent. De aceea este atât de necesar să fim cât mai focalizați asupra zilei prezente, căci numai gândind și acționând astfel vom putea da binețe zorilor zilei următoare.